Ponson Du Terrail

Ponson Du Terrail

Dramele Parisului

S7 – Mizeriile Londrei – Vol. 4

Partea a cincea.

Teribila dramă din Southwark.

Capitolul I.

A doua zi, ziarul de mare tiraj Times, scria: „E timpul ca guvernul Majestăţii sale regale să ia măsuri contra nemaipomenitei îndrăzneli a conspiratorilor irlandezi.

Poliţia nu mai poate face faţă acestei vaste asociaţii, care lucrează întotdeauna din umblă.

Europa întreagă va afla cu uimire evenimentele petrecute ieri.

Un irlandez, numit John Colden, condamnat la moarte pentru asasinat, a fost răpit chiar de pe eşafod.

Mai multe întâmplări misterioase au precedat şi urmat evenimentului acesta insolit.

Calcraft, călăul Londrei, a fost apucat subit de nişte dureri teribile şi a fost înlocuit de ajutorul său Jefferies.

Condamnatul s-a urcat pe eşafod.

În clipa în care John Colden se afla suspendat în spaţiu, cu frânghia de gât, aceasta s-a rupt şi condamnatul a căzut la pământ, încă viu.

În acelaşi timp, poporul a năvălit şi John Colden a fost răpit.

Până acum încă nu se ştie bine ce s-a petrecut.

S-a putut constata numai că, în jurul eşafodului se aflau vreo cincisprezece mii de irlandezi, şi că, poporul obişnuit al Londrei nu putuse să se apropie.

Un brigadier de poliţie se dusese mai de timpuriu la Scotland-Yard şi l-a înştiinţat pe sir Richardson că poporul

se îngrămădeşte în număr prea mare în jurul eşafodului şi că printre ei sunt mulţi irlandezi.

Sir Richardson s-a mărginit doar să dubleze numărul poliţiştilor.

La început s-a crezut că Jefferies, ajutorul călăului, ar fi fost complicele conspiratorilor. Dar s-a văzut îndată că Jefferies era nevinovat; frânghia fusese tăiată în două de un glonte.

Cu toate acestea, nu se auzise nici o detunătură.

După amănunţite cercetări, iată ce s-a putut descoperi:

Toată lumea cunoaşte marea casă din Londra, Harris. Birourile sale sunt situate în Old Bailey, lângă Newgate.

Un singur funcţionar dormise noaptea la birou.

Uimirea funcţionarilor a fost foarte mare când, a doua zi dimineaţă, pe la orele zece deşi strada era pustie şi eşafodul fusese ridicat de mult, uşile biroului erau tot închise.

A trebuit să se aducă un lăcătuş, căci nimeni nu răspundea înăuntru.

Dl. Smith, funcţionarul care dormea la birou, a fost găsit în camera sa, scufundat într-un somn adânc.

În zadar îl zguduiră, dl. Smith rămânea nemişcat.

Un medic, chemat în grabă, a constatat că dl. Smith fusese adormit cu un narcotic. Cu o doză puternică de eter a reuşit să-l deştepte.

Domnul Smith a povestit cum a adormit, după ce trăsese câteva fumuri dintr-o ţigară pe care i-o oferise un francez, pe care, din ordinul domnului Harris, îl introdusese în camera sa, pentru a putea să fie martor al lugubrului spectacol.

A fost înştiinţată poliţia.

S-a descoperit în fereastră un geam tăiat cu diamantul. Apoi s-a găsit într-un colţ al camerei o puşcă de vânat.

Domnul Harris, chemat în grabă, a dat următoarele lămuriri:

Un francez, numit Firmin Bellecombe, fusese însărcinat de guvernul ţării sale cu o misiune ştiinţifică şi se prezentase la banca sa cu o scrisoare de credit importantă.

În aceste circumstanţe, domnul Harris s-a pus la dispoziţia sa.

Au vizitat închisoarea Newgate şi, în timpul nopţii, s-a instalat în camera de sus a casei Harris, pentru a face, spunea dânsul, studii asupra strangulării.

Acest străin îndrăzneţ să fie într-adevăr francez? Nu se ştie. Se ştie numai, că a lucrat în înţelegere cu conspiratorii care l-au răpit pe John Colden.

Poliţia speră să pună mâna pe acest individ.

Calcraft, despre care se credea la început că ar fi fost otrăvit, s-a restabilit şi s-a întors acasă.

Acolo, a constatat că plafonul laboratorului său fusese găurit.

Această deschidere, după cum se va vedea îndată, a fost un indiciu preţios pentru poliţie…”

Capitolul II.

Articolul din Times continua astfel: „Calcraft locuieşte în Wellclose Square, într-o casă care are mai mulţi chiriaşi.

Printre aceştia se afla şi o oarecare Betty, o femeie pierdută, care are cameră chiar deasupra laboratorului lui Calcraft.

În podeaua acestei camere a fost făcută gaura.

Betty a fost arestată.

Dar ea a dovedit că nu mai dormise acasă de mai bine de trei zile.

S-a putut afla însă că ultima noapte şi-o petrecuse în tovărăşia a doi oameni, pe care i-a descris foarte bine.

Unul dintre aceştia este lucrător în docurile Londrei şi se numeşte John.

Poliţia l-a găsit îndată; bea într-o cârciumă şi arăta tuturora un pumn de aur. Aurul, din spusele sale, i l-ar fi dat lordul Wilmot.

Cine e lordul Wilmot? Nu există nici un membru al parlamentului care să poarte acest nume.

Din cele declarate de lucrătorul John, lordul Wilmot ar fi un senior excentric, care se deghizează adesea în cerşetor şi aleargă prin toate tavernele Wappingului, purtând numele de Shoking.

Ameninţat cu închisoarea, John a mărturisi că furase cheia de la camera femeii Betty şi că introdusese în această cameră un oarecare personaj, cunoscut în Wapping sub numele de Omul Gri.

Omul Gri făcuse o gaură deasupra laboratorului lui Calcraft; toate acestea pentru a satisface un gust al seniorului lord Wilmot.

Dar după aceea, John a plecat şi Omul Gri a rămas singur în camera femeii Betty.

La ce să fi servit acea gaură? Nu se ştie încă precis.

Din descrierea făcută de mujicul John, s-a tras concluzia că aşa-zisul Om Gri şi francezul Firmin Bellecombe, care s-a prezentat la casa de bancă a domnului Harris, ar fi una şi aceeaşi persoană.

Poliţia îşi urmează cercetările, dar până acum nici Omul Gri, nici milordul Wilmot n-au putut fi descoperiţi.”

Astfel se încheia articolul din Times.

Erau orele zece dimineaţa şi lordul Palmure citise acest articol fiicei sale.

— Ce gândeşti tu despre toate acestea, Ellen? O întrebă dânsul.

— Eu cred că Times se înşeală, tată.

— Cum asta?

— Omul Gri este omul conspiratorilor. Este acelaşi care ni l-a răpit pe Ralph.

— Oh!

— Tu l-ai văzut vreodată?

— Da.

— Nu ştiu; e un om care vorbeşte cu aceeaşi perfecţiune franceza, engleza şi germana. Este acelaşi care ţi-a pus şi

dumitale masca pe obraz. Dânsul l-a scăpat pe Ralph din închisoare; dânsul l-a făcut să dispară.

— Pe unde oare poate fi copilul acesta? Mai întrebă lordul Palmure, ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi.

— Eu ştiu unde e ascuns.

— Tu?

— Da, tată. A intrat cu un nume fals în colegiul Christ's Hospital şi, prin urmare, este intangibil.

— Şi de unde ştii tu toate acestea?

— Ascultă-mă, tată, zise miss Ellen.

— Vorbeşte…

— Eu am făcut un jurământ.

— Ce jurământ?

— Acela de a zdrobi întreaga operă, zdrobind pe artist.

— Nu înţeleg.

— În ziua în care conspiratorii nu vor mai avea şef, vor fi învinşi. Iar şeful lor este acest Om Gri. Am hotărât să pornesc o luptă teribilă împotriva lui şi-ţi jur că-l voi învinge. Dar pentru aceasta va trebui ca tu să mă asculţi orbeşte.

Nobilul lord rămase o clipă pe gânduri; era uimit şi în acelaşi timp admira îndrăzneala fiicei sale.

— Fie, zise dânsul în cele din urmă.

Un licăr de triumf străluci în ochii tinerei fete.

Capitolul III.

Miss Ellen jurase deci să-l piardă pe Omul Gri.

Ne aducem aminte că Omul Gri spusese într-o zi mândrei patriciene:

— Eu ştiu unde sunt scrisorile de dragoste pe care le-ai scris nenorocitului Dick Harrison.

Ne mai aducem aminte că Omul Gri adăugase:

— Mâine, la miezul nopţii, voi fi la dumneata.

Dar Omul Gri nu se ţinuse de cuvânt. Pentru ce?

A doua zi, miss Ellen primise următoarea scrisoare: „Miss Ellen, Voi lipsi câteva zile şi nu pot veni la întâlnirea

pe care ţi-am dat-o. Să n-ai nici o teamă; scrisorile sunt în loc sigur.

Duşmanul dumitale.”

De atunci, Omul Gri nu mai apăruse.

Dar iată că acum, ziarul Times îi dădea ştiri despre dânsul.

În aceeaşi zi, după ce ceruse mai întâi de la tatăl său un credit nelimitat la toţi bancherii, pe la orele opt şi jumătate, miss Ellen, îmbrăcată într-o toaletă închisă, părăsi aristocraticul cartier Belgrave Square şi se îndreaptă spre cartierul Southwark.

— Adam's Street, zise dânsa vizitiului.

În strada aceasta locuia, după cum ne aducem aminte, nenorocita mamă a lui Dick Harrison.

Miss Ellen opri trăsura şi ordonă vizitiului să rămână pe loc, iar dânsa străbătu singură strada întunecoasă.

Unde se ducea miss Ellen?

Ea trecu prin faţa casei lui Dick Harrison şi nu se opri decât la intrarea lui Kings-court, care pe româneşte înseamnă „Pasajul Regal”.

Intră în acel pasaj dubios, fără nici o teamă; pe la mijlocul lui se opri şi bătu la o uşă.

Era uşa unei case mici, cu aspect sărăcăcios. O singură fereastră era luminată, dar era o lumină slabă, ca aceia a unei candele.

O voce se auzi dinăuntru.

— Cine e acolo?

— Vin din Chester Street, răspunse miss Ellen.

Uşa se deschise.

Miss Ellen intră.

Doi copii, pe jumătate goi, un băiat şi o fată, stăteau culcaţi pe o grămadă de paie.

Lângă cămin, o femeie încă tânără, dar cu faţa brăzdată de suferinţe, cârpea nişte zdrenţe, care fuseseră odată haine.

Văzând-o pe miss Ellen, se înclină şi întrebă:

— Îl căutaţi pe Paddy, nu-i aşa?

— Da.

— E la închisoare, milady… şi dacă n-ar fi un sărman preot care să ne ajute, am fi murit de foame de multă vreme…

Miss Ellen închise uşa şi, fără să manifeste cea mai mică scârbă, veni să ia loc lângă cămin.

Capitolul IV

— Îmi pare rău că v-am părăsit, zise miss Ellen după o pauză, dar acum voi veni din nou în ajutorul vostru.

În acelaşi timp, puse două guinee pe colţul căminului.

— Şi zici că Paddy e la închisoare?

— Da.

— Pentru datorii?

— Da. Domnul Thomas i-a împrumutat cinci guinee…

— Şi dânsul l-a arestat?

— Da, milady.

— Ei bine, va trebui să-l eliberăm, draga mea Anne.

Şi, scoţând din buzunar un portofel frumos, de marochin verde, întinse nenorocitei un bilet de douăzeci de lire; biata femeie îngenunche şi mulţumi cu ochii plini de lacrimi.

— Mâine te vei duce să plăteşti datoria, nu-i aşa? Şi-i vei spune lui Paddy, dacă va veni mâine în Chester Street, cam tot pe la ora aceasta, să intre pe portiţa din grădină; îi voi spune lucruri plăcute.

Sărmana femeie plângea de bucurie.

— Îmi vorbeai adineauri de un preot catolic, buna mea Anne?

— Da, milady.

— Cu toate acestea, voi nu sunteţi catolici?

— Nu; dar pe aici, nimeni n-a vrut să ne vină în ajutor; iar copiii mei mureau de foame. Preotul catolic de la Saint-Gilles a dat peste noi şi ne-a ajutat. Eu am uitat de ura pe care trebuia s-o am pentru un preot catolic. Dânsul nici nu m-a întrebat ce cult profesam, spunea numai că toţi oamenii sunt fraţi.

— Şi i-ai spus că Paddy e în închisoare?

— Da; dar bietul om nu este bogat şi nu putea să-l elibereze.

— Ai dreptate.

Urmă o clipă de tăcere.

— Şi zici că preotul vine aici în fiecare săptămână?

— Da, milady; vine în fiecare duminică seara.

Era tocmai într-o luni.

— Aşadar, a fost chiar ieri?

— Da, milady.

— Şi până duminica viitoare nu-l vei revedea?

— Nu cred.

— E preotul de la Saint-George?

— Nu; e cel de la Saint-Gilles. Se numeşte abatele Samuel.

Mândra patriciană nu putu să-şi stăpânească un gest.

— Îl cunoşti? Zise Anne.

— Mi s-a vorbit despre dânsul; e tânăr, nu-i aşa?

— Foarte tânăr; încă n-are treizeci de ani.

Miss Ellen se sculă.

— Anne, zise ea, să urmezi sfatul pe care ţi-l voi da. Mâine dimineaţă te vei duce la White-Cross şi vei plăti datoria.

— Da, milady.

— Apoi, îi vei spune lui Paddy, că nu va mai avea nici o grijă pe viitor dacă mă va asculta.

— Oh! Ar trece şi prin foc pentru dumneata, milady!

Miss Ellen surâse:

— Nu, zise ea, nu-i voi cere nimic imposibil. Dar să vină numaidecât mâine seară.

— În Chester Street, la portiţa cea mică a grădinii!

— Da.

— Va veni milady, ţi-o jur.

— Să-mi mai făgăduieşti încă un lucru, Anne.

— Te ascult, milady.

— Dacă, din întâmplare, preotul catolic ţi-ar mai face vreo vizită până duminică, să nu-i pomeneşti nici un cuvânt despre mine.

— Ţi-o jur, zise Anne.

Miss Ellen se sculă, îşi lăsă din nou vălul pe obraz şi plecă.

„Sunt acum pe urmele abatelui Samuel, îşi zicea ea; şi când voi fi pus mâna pe acesta şi Omul Gri va fi prins. Întâmplarea mă serveşte bine”.

Şi miss Ellen se îndreptă spre trăsura care o aştepta în celălalt capăt al străzii Adam's.

Capitolul V.

Abia făcuse miss Ellen doi paşi în Adam's Street şi doi lucrători, beţi morţi ieşiră dintr-o tavernă.

Miss Ellen îşi iuţi paşii.

Cu toate acestea, unul dintre ei o ajunse şi, apucând-o de mijloc, îi zise:

— Unde te duci, drăguţa mea?

Miss Ellen se smuci din braţele beţivului şi o luă la fugă.

Dar cei doi beţivi se luară după dânsa.

— În zadar fugi, îi strigă cel dintâi, te-am recunoscut… Eşti Fanny, fiica vânzătoarei de scoici Bentam, şi te duci la John Farlen, amantul tău…

Vorbind astfel, lucrătorul era de bună credinţă. În zadar fugea miss Ellen cât putea de tare, lucrătorul o ajungea din urmă.

— Te recunosc, repeta dânsul, eşti fiica bătrânei Bentam şi amanta dobitocului de John Farlen, căruia i-am zdrobit trei dinţi cu o singură lovitură de pumn… Dar nu mă mulţumesc numai cu atât; vreau să-i răpesc şi amanta, şi atunci vom vedea dacă dobitocul acela e bun de ceva.

Miss Ellen alerga din toate puterile şi nu mai avea mult până ajungă la trăsură.

Dar lucrătorul o ajunse din nou chiar în momentul când treceau prin faţa unei alte cârciumi.

— Lasă-mă, strigă miss Ellen; eu nu sunt Fanny Bentam.

— Ba da… ba da… te recunosc după glas.

— Lasă-mă, îţi zic.

De astă-dată, accentul tinerei patriciene devenise imperios.

— Ehei! Rânji beţivul, John Farlen nu este aici ca să te apere, şi chiar de-ar fi mie nu mi-e teamă de dânsul.

Miss Ellen se zbătea, dar beţivul era mai puternic decât dânsa.

Dar deodată, lucrătorul scoase un strigăt, îşi desfăcu braţele şi miss Ellen rămase liberă.

Curajoasa fată purta totdeauna la dânsa un mic pumnal.

În timp ce acesta o ţinea cu brutalitate de umăr, ea reuşise să-şi ia arma de la cingătoare.

— Ah, vipero! Strigă beţivul, m-ai asasinat.

Şi căzu la pământ.

Miss Ellen fugi înainte, dar celălalt beţiv se luă după dânsa şi o prinse din nou.

În acelaşi timp, strigătul beţivului rănit fusese auzit din cârciumă şi mai mulţi oameni ieşiră în grabă afară.

De astă dată, miss Ellen fu înconjurată din toate părţile.

— Ah, pungăşoaico! Ziceau unii.

— Ah, mizerabilo! Urlau alţii.

— M-a asasinat! Vocifera rănitul, zvârcolindu-se la pământ.

— E o tâlhăriţă!

— Nu, e o pasăre de noapte din Regent Street.

— Era amanta lui şi l-a părăsit, spunea beţivul, arătând cu mâna spre rănit.

— S-o ducem la poliţie! strigă o femeie.

Miss Ellen se zbătea mereu, şi vălul îi căzu de pe faţă.

— Frumoasă fată! Murmură un alt beţiv.

— Ar fi păcat s-o ducem la închisoare.

— Şi cu toate acestea, acolo e locul ei, pentru că nenorocitul acesta e foarte grav rănit.

Un moment uimită, miss Ellen îşi regăsi în fine tot sângele rece.

Ea îşi preumblă asupra mulţimii iritate privirea-i imperioasă şi exclamă:

— Priviţi-mă bine şi veţi constata îndată că nu mă cunoaşteţi!

— E adevărat, zise proprietarul tavernei; eu n-o cunosc şi doar stau în cartier de mai bine de treizeci de ani.

— Omul acesta, continuă miss Ellen, arătând cu mâna spre rănit, mi-a aţinut calea şi nu m-a lăsat să trec.

— Şi tu ai crezut că trebuie să-l loveşti cu pumnului! Exclamă femeia, care devenise şi mai severă de când văzuse cât de frumoasă era miss Ellen.

Cu toate acestea, tânăra fată vorbea cu atâta energie şi demnitate, încât îşi găsi îndată partizani.

— M-am apărat, spunea mândra patriciană, era dreptul meu.

— Da, da, aprobară mai multe voci.

— Nicidecum! Exclamară alţii.

Miss Ellen era îmbrăcată cu cea mai mare simplitate; cu toate acestea, după lenjeria fină pe care o purta, după albeaţa mâinilor ei se vedea îndată că nu era o fată din popor.

— Hei! Dragii mei, exclamă răutăcioasa femeie, aceasta este o pasăre de noapte din Regent Street, şi s-ar putea să fie şi o tâlhăriţă!

— Minţi, doamnă! Exclamă miss Ellen cu energie.

— Trebuie s-o conduceţi la poliţie! Repetă femeia.

— Da, da, strigară mai multe voci.

Dar se găsiră câţiva care să se împotrivească.

Dar cei dintâi erau mai numeroşi şi tânăra fată urma să fie condusă la cel mai apropiat post poliţienesc.

Deodată, un nou personaj apăru.

De unde venea? Nimeni n-ar fi putut s-o spună.

Dar omul acesta sosi ca un uragan şi se opri în mijlocul mulţimii, care voia s-o conducă pe miss Ellen la poliţie.

Pumnii săi strânşi loviră în dreapta şi în stânga, şi aceia, care o duceau pe miss Ellen, căzură ca nişte păsări la

pământ.

În acelaşi timp, noul venit o luă pe miss Ellen în braţe, făcu o săritură amplă şi începu să alerge împreună cu tânăra fată spre trăsura care aştepta în colţul lui Adam's Street.

Toate acestea durară abia cinci minute.

Omul deschise portiera, o aruncă pe miss Ellen în fundul trăsurii, şi-i strigă vizitiului:

— Chester Street.

În acelaşi timp, luă loc lângă miss Ellen.

Şi cum câteva raze de la lanternele cupeului căzeau în clipa aceea pe faţa sa, iluminând-o, tânăra fată scoase un strigăt:

— Omul Gri!

Capitolul VI.

Într-adevăr, acela care o salvase pe miss Ellen era Omul Gri.

De unde venea? Cum de ajunsese în locul acela? Iată un lucru pe care nimeni n-ar fi putut să-l spună.

După ce cupeul plecă, Omul Gri zise râzând:

— Mărturiseşte, miss Ellen, că am sosit la timp.

— Dumneata! Dumneata! Murmura dânsa cu un aer rătăcit.

— Eu, miss Ellen.

— Dar cine eşti dumneata? Cum de te afli mereu în calea mea?

— Întâmplarea…

— Oh! Murmură dânsa, aici nu poate fi vorba de întâmplare…

— Miss Ellen, zise Omul Gri, cu un accent grav şi melancolic, îţi jur că astă-seară numai întâmplarea m-a făcut să-ţi vin în ajutor. Ce cauţi dumneata aici? Habar n-am şi nici nu vreau să ştiu. Poate că sperai s-o revezi pe mama lui Dick.

— Taci! Exclamă dânsa.

— Te rog să mă ierţi, miss Ellen; m-aş fi retras îndată, dar dorinţa de a vorbi un moment cu dumneata, a fost mai puternică…

— Vorbeşte, îi zise dânsa şi, dacă ai ceva să-mi spui, te voi asculta. Dar, adăugă dânsa cu voce înceată, mi-ai făcut un serviciu astăzi, un mare serviciu chiar, căci dacă aş fi fost condusă la poliţie, ar fi trebuit să-mi spun adevăratul nume. Lasă-mă să-ţi mulţumesc, domnule.

Ea încercă să pronunţe aceste ultime cuvinte cu un ton afectuos, dar nu reuşi. Ura i se citea bine în voce.

— Voiam, zise Omul Gri, să-ţi cer iertare pentru că n-am venit la întâlnirea pe care ţi-am dat-o…

— Ah! E adevărat…

— Îţi făgăduiesc chiar să-ţi spun unde sunt scrisorile pe care i le-ai scris lui Dick.

Miss Ellen se îngălbeni de moarte.

— Miss Ellen, continuă Omul Gri, caleaşca dumitale merge în draci; iată-ne aproape de podul Westminster şi, prin urmare, în curând vom fi în Chester Street…

Miss Ellen scoase capul pe ferestruica cupeului.

— Williams, zise dânsa vizitiului, mergi la pas; după ce treci podul, s-o iei prin Parlament Street şi să înaintezi până la Trafalgar Square.

Vizitiul făcu un semn afirmativ şi încetini mersul calului.

— Acum, domnule, zise miss Ellen, poţi să vorbeşti; te ascult.

— Miss Ellen, începu Omul Gri, am păcătuit faţă de dumneata. Mi-ai făcut un mare serviciu şi, în schimb, ţi-am făgăduit să vin a doua zi pe la dumneata.

— La miezul nopţii, zise miss Ellen ironică.

— Era ora cea mai potrivită pentru a nu te compromite.

— Da, dar n-ai venit.

— Am avut mult de lucru, miss Ellen; ai aflat şi dumneata de afacerea lui John Colden.

— Într-adevăr.

— John Colden este unul dintre fiii devotaţi al acelei Irlande pe care tatăl dumitale a trădat-o şi pe care dumneata o urăşti aşa de mult.

— Da?!

— John Colden şi-a primejduit viaţa, pentru a scăpa copilul.

— Da, da, murmură miss Ellen cu vocea şuierătoare.

— Trebuia deci cu orice preţ să-l salvăm pe John Colden.

— Şi l-ai salvat?

— Cred că n-ar fi înţelept lucru să neg ceea ce Times a povestit aşa de amănunţit. Aşadar, John Colden a fost salvat, dar în schimb, capul meu a fost pus la preţ.

— Şi crezi poate că te voi ajuta eu pentru a scăpa de urmărire? Întrebă miss Ellen, cu o ironie amară.

— Aştept de la dumneata mai puţin decât atât, şi mai mult, în acelaşi timp, miss Ellen.

— Ah!

— Ştiu că mă urăşti, miss Ellen.

— Într-adevăr…

— Şi, cu toate acestea, am avut curajul să mă urc în trăsura dumitale; suntem aproape de Scotland-Yard, poliţiştii sunt numeroşi pe stradă; n-ai avea decât să deschizi uşa trăsurii, să scoţi un strigăt şi poliţiştii ar alerga îndată.

— E adevărat, zise miss Ellen foarte emoţionată.

— Şi totuşi, eu nu tremur; nu tremur, pentru că sunt bine înarmat.

— Ah! Eşti înarmat?

— Da, cu un secret.

Miss Ellen tresări.

— Ţi-am spus odinioară că aştept mult de la dumneata.

— Da?!

— Vreau ca dumneata să-mi devii aliată.

— Ah, asta-i.

— Mai mult decât atât, complicea mea.

— Eşti nebun!

— Ascultă, continuă dânsul cu răceală, tatăl dumitale a trădat Irlanda.

— Tatăl meu este englez, domnule.

— Fie, miss Ellen; dar eu vreau ca dumneata să serveşti Irlanda.

Miss Ellen rosti cu cruzime:

— Dacă voi lucra vreodată pentru Irlanda, zise dânsa, o voi face numai silită.

— Cine ştie?

Ridică privirea asupra lui; şi încă o dată, se simţi palpitând sub puterea de fascinaţie care izvora din licărirea acelor ochii negri, adânci, mari, inteligenţi.

— Şi pentru a ajunge la acest rezultat, zise dânsa după o pauză, te încrezi în scrisorile acelea pe care le-ai răpit desigur de undeva, prin vreo crimă poate, nu-i aşa? Căci, scrisorile acestea sunt în mâna dumitale.

— Da.

— De unde le-ai luat?

— Din sicriul lui Dick Harrison.

Miss Ellen scoase un strigăt:

— Ah! Proastă ce-am fost, murmură dânsa. Ar fi trebuit să ghicesc!

— Ei bine! Miss Ellen, zise Omul Gri, nu în acele scrisori mă încred; le păstrez numai, pentru că ele sunt pentru mine o armă defensivă.

— Atunci, pe ce îţi bazezi speranţa de a mă vedea într-o zi servind Irlanda?

— Mă urăşti prea mult, miss Ellen, răspunse dânsul cu gravitate, pentru ca să nu te dorim într-o zi.

În acelaşi timp, deschise portiţa trăsurii.

— Adio, Miss Ellen, adăugă dânsul, sau, mai bine, la revedere; n-avea nici o teamă… scrisorile sunt la loc sigur…

Şi se pierdu în stradă; miss Ellen, uimită, n-avusese timp să pronunţe nici un singur cuvânt.

Capitolul VII

„Oh! Îşi zise miss Ellen când îşi veni în fire, omul acesta îşi râde de mine; dar va veni ziua când îl voi vedea zdrobit la picioarele mele…”

O furtună de gânduri clocotea în creierul tinerei patriciene.

Cine era omul acela?

Azi gentleman, mâine lucrător; acum călărind un cal superb în Hyde-Park, acum înfundându-se în tavernele Wappingului, în tovărăşia tâlharilor şi a fetelor pierdute, avusese îndrăzneala s-o înfrunte şi s-o domine.

Miss Ellen rămase pe gânduri.

Apoi, deodată, trase cordonul, al cărui capăt era legat de degetul cel mic al birjarului, şi-i strigă:

— La Notting-Hill, şi mână repede.

Şi în timp ce calul înghiţea spaţiul, miss Ellen îşi spunea: „Urile religioase sunt puternice; preotul la care mă duc acum îmi va ajuta mai bine să mă răzbun decât oricare altul.”

Mândra patriciană avea să-şi găsească într-adevăr un aliat puternic în abatele protestant sir Peters Town.

Miss Ellen se opri la uşa căsuţei abatelui.

Sună şi un om îmbrăcat într-o haină lungă, neagră, uniforma preoţilor protestanţi din Londra, veni să-i deschidă.

— Abatele sir Peters Town? Întrebă tânăra fată.

— Eu sunt, răspunse dânsul.

— Pe dumneata te căutam, adăugă miss Ellen.

Şi intră.

După un moment de îndoială, sir Peters Town văzu că n-avea a face cu o femeie de rând şi o rugă să-l urmeze.

Intrară într-un fel de cabinet de lucru, tapisat peste tot cu verde; camera avea un aspect trist în timpul zilei.

— Cu cine am onoarea? Întrebă preotul, după ce o pofti să ia loc.

— Văd bine că nu mă recunoşti…

— Într-adevăr, milady…

Şi fixă asupra tinerei fete o privire adâncă.

Peters Town era un om de vreo cincizeci şi cinci de ani; cu toate acestea era încă foarte puternic.

Era un preot metodist şi credea că pentru convertirea la protestantism, orice lucru îi era îngăduit.

— Şi, cu toate acestea, ne-am mai văzut şi altă dată, adăugă miss Ellen.

— Ah!

— La tatăl meu, adăugă dânsa.

— Tatăl… dumitale?

— Văd că aveţi memorie bună, zise miss Ellen, ironică.

Apoi adăugă îndată:

— Sunt miss Ellen, fiica lordului Palmure.

Preotul sări în sus şi se înclină adânc.

— Domnule, adăugă miss Ellen, fără să-l mai lase să se scuze, n-am venit la dumneata la ora aceasta târzie fără motive grave şi puternice.

Preotul se înclină din nou.

— Am venit „pentru Irlanda” adăugă dânsa.

Faţa preotului se întunecă şi o scânteie de ură licări în ochii săi mici şi adânci.

Capitolul VIII

— Domnule, continuă fiica lordului Palmure, cred că dumneata eşti la curent cu politica.

— Desigur…

— În momentele acestea grave, eu sunt singura secretară a tatălui meu.

— Ah!

— După cum ştii, tatăl meu se bucură de o mare influenţă… Toată lumea ştie că dânsul este duşmanul cel mai înverşunat al Irlandei… Cu toate acestea, Irlanda are duşmani şi mai înverşunaţi decât tatăl meu…

— Şi… cine sunt oamenii aceştia, domnişoară?

— Dumneata şi ai dumitale.

— Credeţi?

— Ura politică se stinge uneori; ura religioasă însă, niciodată.

— Foarte bine, zise preotul.

— De aceea am venit la dumneata… căci ştiu că dumneata eşti şeful uneia dintre acele asociaţii misterioase ale protestantismului, care luptă împotriva Irlandei.

— E adevărat, miss Ellen.

— De aceea am venit la dumneata, repetă tânăra fată; eu nu dispreţuiesc ajutorul dumitale, cum a făcut într-o zi tatăl meu.

— Vorbeşte, miss Ellen.

Tânăra fată începu astfel:

— Până acum aţi luptat mult împotriva Irlandei, ştiu lucrul acesta. Dar, din nenorocire, sforţările dumneavoastră n-au fost încununate de succes.

Preotul îşi muşcă buzele.

— Unul din instrumentele dumneavoastră, sir Thomas Elgin v-a pierdut cauza. Puternicul amic al partidului irlandez a scăpat de la White-Cross. Vorbesc de abatele Samuel.

— Ştii dumneata lucrurile acestea? Zise Peters Town.

— Mai ştiu că aşteptaţi patru şefi irlandezi care trebuiau să se întrunească într-o zi la biserica Saint-Gilles.

— E adevărat.

— Preotul fiind arestat, oamenii aceştia n-au putut să se întrunească în ziua fixată şi au umblat multă vreme vagabondând pe străzile Londrei.

— E foarte adevărat.

— Sir Thomas Elgin a fost asasinat tocmai în momentul când aveaţi mai multă nevoie de el.

Preotul suspină.

— Abatele Samuel a ieşit din închisoare.

— Vai!

— Şi cei patru şefi au putut să se întrunească. Sunt bine informată, părinte?

— Foarte bine, răspunse sir Peters Town.

— În sfârşit, continuă miss Ellen, acum două zile conspiratorii irlandezi au smuls de pe eşafod, chiar în momentul execuţiei, un om de gâtul căruia călăul atârnase frânghia.

Ochii cuviosului Peters Town scânteiară cu furie.

— Ştiai asta, continuă miss Ellen, dar e un lucru pe care nu-l ştii.

— Ah!

— Anume că acest om pe care toţi îl cred instrumentul lor…

— Omul Gri?

— Da.

— Ei bine? Zise preotul neliniştit.

— E şeful lor suprem, zise miss Ellen. Vezi, urmă ea surâzând, ceea ce nu ştiai dumneata, care eşti şeful unei armate misterioase, şi tata, care e un membru influent al Înaltei Camere, eu ştiu.

Sir Peters Town vru să vorbească, dar miss Ellen îl opri cu un gest:

— Aşteaptă, zise ea. Pe acest şef invizibil şi greu de găsit şi care a pus în mişcare toată poliţia din Scotland-Yard, eu îl cunosc.

— Dumneata! Exclamă preotul.

— L-am văzut.

— Unde?

— La mine şi în altă parte.

— Când?

— La mine, acum trei săptămâni.

— A îndrăznit să vină la dumneata?

— Şi în altă parte, acum opt zile şi acum o oră.

— Acum o oră? Strigă sir Peters Town.

— L-am avut lângă mine, în trăsura mea, şi i-am vorbit cum îţi vorbesc…

— Dar acest… om, se indignă preotul încremenit, de unde venea şi ce voia cu dumneata?

— Despre asta dă-mi voie să tac, zise miss Ellen. Acum, vrei să ştii de ce am venit?

— Ascult…

— Tatăl meu urăşte Irlanda din motive politice.

— Foarte bine, zise preotul…

— Urăşti Irlanda, dumneata şi toţi ai dumitale, cu toată puterea sălbatică şi vie a unei uri de sectă şi de credinţă.

— Fie!

— Eu urăsc Irlanda, pentru că urăsc pe omul de care ţi-am vorbit şi care pare să ţină în mâini destinul acestei ţări şi căreia îi pregăteşte un apropiat triumf.

— O, asta nu se va întâmpla, strigă sir Peters Town.

— Îl urăsc, reluă miss Ellen cu cruzime, şi am jurat să nu am odihnă nici zi, nici noapte până când nu-l voi fi sfărâmat şi nu-l voi vedea la picioarele mele cerându-mi graţie. Acum pricepi, părinte, de ce am venit la dumneata?

— Da, răspunse el.

Şi tânăra fată, rănită în orgoliul ei împreună cu preotul auster şi fanatic, schimbară o privire care fu un pact de ură şi de răzbunare.

Apoi îşi dădură mâinile…

Omul Gri de aici înainte avea doi vrăjmaşi de temut.

Capitolul IX.

A doua zi după ce miss Ellen se dusese la preotul Peters Town, pe când Omul Gri dispărea în mijlocul lui White-Hall, la doi paşi de Scotland-Yard, cartierul general al poliţiei, o scenă curioasă se petrecea pe Tamisa.

Pe la nouă seara un om mergea de-a lungul gării fluviale Charing-Cross, pe una din acele potecuţe făcute din scânduri şi care conduce la unul din debarcaderele vapoarelor.

Acest om era Shoking, dar Shoking îmbrăcat foarte bine şi pe care toată lumea, dacă nu îl lua drept lord, îl considera cel puţin un gentilom.

Vapoarele circulă destul de târziu seara, cam până la zece sau unsprezece ore, şi, numai acelea care ajung până

la Greenwich circulă de la ora şapte seara vara şi de la ora cinci iarna.

Cu toate acestea, pentru că noaptea era friguroasă, călătorii nu erau numeroşi pe puntea de îmbarcare.

Doar două femei şi un om se găseau acolo când sosi Shoking, Se auzea fluierând vaporaşul care era de cealaltă parte a Westminsterului şi al cărui coş negru se zărea prin ceaţă.

Shoking era bine îmbrăcat într-o manta noua nouţă. Cu toate acestea îşi sufla în degete şi, din când în când, făcea câte un brr! plin de energie.

Una dintre femeile care se găsea pe ponton şi care avea un aspect destul de mizer îi zicea tovarăşei sale!

— Numai de ar fi loc lângă maşină, că să ne putem încălzi niţel!

Shoking, care nu iubea singurătatea şi era foarte vorbăreţ, auzindu-le pe femei vorbind, se apropie şi zise:

— Poţi fi sigură, draga mea, că vei găsi loc, nu e lume multă la ora asta şi pe timpul ăsta.

— Mi-e foarte frig, zise ea.

Shoking privi veştmintele cu care era îmbrăcată femeia.

O rochie subţire de lână şi o bucăţică ruptă de şal, atâta tot. În picioare n-avea ciorapi. Pe cap o pălărie ca vai de lume şi un biet fişiu în jurul gâtului, vrând desigur, să ascundă lipsa totală a rufăriei.

— Mergeţi departe? Întrebă Shoking.

— La Rotherhithe, puntea Londrei. M-aş fi dus şi pe jos, căci uite e un sfert de oră de când aştept vaporaşul, continuă femeia, dar sunt foarte obosită. Am mers toată ziua.

— Ah! Adevărat? Zise Shoking, care era foarte mulţumit că putea vorbi.

— Am fost de trei sau patru ori din Southwark, cartierul meu, până în oraş.

— Patru drumuri minunate, care fac cel puţin opt sau nouă mile, luând în seamă dusul şi întorsul.

— Aproape, zise femeia.

Apoi adăugă suspinând:

— Şi toate astea în zadar.

Shoking n-avu timp să chestioneze femeia asupra scopului acestor drumuri făcute într-o singură zi.

El sări de pe ponton pe micul vaporaş, unde mai erau vreo zece persoane, ceea ce permise femeii, care se plângea de frig, să se aşeze lângă maşină.

Shoking se duse de se aşează lângă ea şi continuă discuţia.

— Ah! Zise ei, zici că ai fost de patru ori în oraş?

— Da, domnule şi pentru nimic.

Shoking aştepta ca ea să continue.

Fără îndoiala că şi femeia era dispusă să vorbească, căci ea începu pe dată:

— Am fost la White-Cross.

— Închisoarea pentru datornici?

— Da. Bărbatul meu e închis acolo.

— Bietul om! Zise Shoking. Şi e mare datoria?

— Oh, nu! Domnule, şi o persoană caritabilă, care a venit ieri să mă vadă, mi-a dat banii necesari ca să-l eliberez.

— Deci l-ai eliberat?

— Până acum n-am putut, domnule.

— Cum asta?

— Oh! E o poveste lungă şi vei vedea că de multe ori oamenii săraci sunt urmăriţi de o fatalitate teribilă.

— Te ascult, zise Shoking, pe când vaporaşul cobora cu iuţeală de-a lungul Tamisei.

— Bărbatul meu se numeşte Paddy, urmă ea. E la închisoare la cererea unui oarecare Pussex, brutar, care a stat multă vreme în cartierul nostru şi care acum e la Rotherhithe, unde s-a retras din afaceri. La el am fost ca o disperată.

— Dar, zise Shoking, eu credeam că n-ai decât să te prezinţi cu banii la închisoare şi imediat e eliberat.

— Şi eu credeam tot aşa, zise femeia. Ieri seară am luat banii. M-am sculat azi de dimineaţă de tot şi abia se făcuse ziuă când m-am dus la închisoare. Portarul, domnul Goldschmidt, mi-a închis ghişeul în nas, zicându-mi: „E prea devreme, vino la douăsprezece”.

— Şi te-ai întors la douăsprezece?

— Da, domnule. De data asta m-au lăsat să intru şi mi-am putut vedea bărbatul. Dar când am vrut să plătesc, mi s-a spus că numai domnul Cooman, care de obicei nu iese nicăieri, se găsea din întâmplare la lordul major, cu care dejuna în marea sală din Guild-Hall. Mi s-a spus că se va întoarce la două şi am fost nevoită să plec iar.

— Biata femeie! Zise Shoking.

— La două ore m-am dus din nou.

— Şi l-ai găsit pe domnul Cooman?

— Da, domnule, dar când i-am arătat banii, mi-a zis că nu sunt compleţi, căci din eroare s-a pus în cartea de socoteli un zero mai mult şi în loc de zece guinee sunt o sută. Degeaba am spus că înălţimea sa se înşeală. Înălţimea sa era în timpul digestiei şi, neavând vreme, m-a dat afară. Pentru a treia oară m-am întors fără bărbatul meu…

— Şi te-ai mai întors o dată?

— Da, domnule. Îmi aminteam foarte bine de poliţistul care a pus mâna pe bărbatul meu, un anume Calmiche, care locuieşte lângă noi, în Adam's Street. M-am întors deci în Southwark şi l-am găsit pe Calmiche, căruia i-am povestit cum stau lucrurile.

El a văzut că am dreptate şi că se greşiseră socotelile şi s-a oferit să mă însoţească.

Degeaba a spus şi el înălţimii sale, sir Cooman, că un biet om ca bărbatul meu ar fi fost imposibil să datoreze o sută de guinee. Înălţimea s-a a răspuns: „Să dea creditorul chitanţa pentru zece guinee şi atunci poate fi liber.”

— Şi pentru asta te duci la Rotherhithe.

— Da, domnule.

Pe când Shoking vorbea cu femeia care nu era alta decât aceea la care se prezentase miss Ellen în ajun, vaporaşul trecuse puntea Londrei şi era aproape de pontonul Rotherhithe.

Omul care se îmbarcase odată cu Shoking şi care până atunci stătuse deoparte, acum se apropie de Shoking şi-l privi cu atenţie.

— Eh! Pe Saint-George, patron al Angliei libere, zise el, nu mă înşel, e lordul Wilmot.

La acest nume, Shoking tresări şi încruntă din sprâncene.

— Mă cunoşti?

— Ba bine că nu!

Şi John, mujicul, căci el era, veni să se aşeze sub raza de lumină pe care o proiecta lanterna atârnată deasupra maşinii vaporului.

Capitolul X.

Shoking nu era complet lipsit de memorie, dar era distrat şi apoi cunoştea atâta lume încât întrebă unde-l văzuse pe omul acesta care îl saluta cu titlul de lord. Cu toate astea, Shoking citise articolul din Times, care relata modul minunat în care John Colden scăpase şi în care se spunea că un individ, ce servise drept complice Omului Gri, făcuse mărturisiri însemnate poliţiei. Dar Shoking nu se gândi la început că avea în faţă personajul pe care Omul Gri îl întrebuinţase pentru a pătrunde în casa lui Calcraft.

Acesta observă că Shoking nu-l recunoştea.

— Într-adevăr, prietene, zise Shoking, care luă un ton părintesc şi protector, ştii cum mă numesc?

— Da, te numeşti lord Wilmot.

— Este posibil.

— Eşti un lord filantrop.

— Îmi iubesc semenii, zise modest Shoking.

— Şi, continuă acesta, în parlament vorbeşti de sărăcia poporului englez.

— Pentru ca să mai iau din ele, zise Shoking, care nu era prea supărat să intre în pielea lordului.

În momentul acela vaporaşul ajunse la pontonul Rotherhithe.

Shoking se întoarse spre femeia lui Paddy:

— Scumpa mea, zise el, sper că creditorul va fi om cinstit şi că bărbatul îţi va fi pus în libertate. Cu toate astea, pentru că indiscreţia acestui băiat te-a făcut să-mi afli numele, să ştii că sunt un om puternic şi te-aş putea ajuta. Dă-mi numele şi adresa dumitale şi voi trimite un om să afle ce-ai făcut cu afacerea. Dacă va fi nevoie să intervin, voi interveni.

— Ah! Milord, răspunse femeia emoţionată, bunul Dumnezeu mi te-a scos în cale. Bărbatul meu se numeşte Paddy. Şi stau în Adam's Street, cartierul Southwark.

Shoking scoase un carnet din buzunar, luă un creion şi scrise adresa.

Apoi sări din vapor pe ponton şi începu să urce încet scara care ducea la chei.

În faţa scării era o stradelă în care intră Shoking.

Unde se ducea?

Fără îndoială la land-lordul acelei taverne care se găsea în faţa cimitirului în care se întâlniseră Omul Gri şi abatele Samuel, în ajunul execuţiei lui John Colden.

Shoking mergea aşa de iute încât îşi închipuia că a lăsat mult în urmă pe călătorii vaporaşului.

Cu toate acestea auzi în spate un pas de om şi, când se întoarse îl văzu pe lucrătorul John.

— Ah! Tu eşti? Zise el.

— Da, milord.

— Te duci la Rotherhithe?

— După cum vezi.

— E cartierul tău?

— Nu, mă duc mai jos, dar am debarcat aici pentru că te-am văzut debarcând pe dumneata.

— Pentru ce? Întrebă Shoking.

— Pentru că doream foarte mult să vorbesc puţin cu dumneata.

— Ei, aş! Zise Shoking.

Omul era înalt, robust şi stradela era pustie.

„Eh! Eh! Gândi Shoking. Nu mă pot măsura cu el în cazul când i-ar da prin gând să mă atace. Să fim diplomaţi…”

— Oh! Oh! Reluă el, vrei să vorbeşti puţin cu mine?

— Da, milord.

— Pot să-ţi fiu de folos?

— Cred, milord.

— Ei, hai de spune, te ascult.

Şi Shoking merse mai încet.

Omul veni alături de el.

— E curios că înălţimea voastră nu îşi mai aduce aminte de mine…

— Te-am văzut undeva, dar unde? Nu mai ştiu.

— Într-o mulţime de taverne, altă dată… Acum cincisprezece zile la uşa lui Jefferies, ajutorul lui Calcraft.

Shoking se lumină.

— Ah,! Zise el. Ţie ţi-am dat un pumn de coroane?

— Da, milord.

— Ei bine, reluă Shoking, vorbeşte: ce pot face pentru tine?

— Un mare serviciu…

— Adevărat?

— Închipuiţi-vă, zise omul, că la câteva zile după întâlnirea noastră, am fost la mama Brandy, la Black-horse:

— Foarte bine, cunosc casa.

— Am susţinut acolo că dumneata eşti lord.

— Şi au râs de asta?

— Da. Dar un om care se numeşte Omul Gri…

Shoking tresări.

— Ei? Zise el.

— Omul Gri mi-a zis că am dreptate şi că dumneata eşti lord şi am fost eu cu el la o femeie cu numele de Betty.

Shoking făcu un pas înapoi.

— Dar atunci mizerabile, zise el, tu ai furat cheia femeii Betty?

— Da, milord.

— Cine a însoţit pe Omul Gri la ea, tu?

— Da.

— Şi cine a vorbit apoi poliţiei de astea?

— Eu, zise el, şi din cauza asta te-am urmărit în seara aceasta.

— Dar ce vrei de la mine, nemernicule? Zise Shoking voind să ia aerul lordului Wilmot.

— Ah! Nu vă supăraţi, zise omul, şi ascultaţi-mă.

Shoking ar fi fugit cu plăcere, dar omul nu-i dădu timp.

El îşi trecu braţul pe sub al lordului şi continuă:

— Nu sunt rău, zise el, nu-mi trădez camarazii pentru plăcerea de a-i trăda. Dacă Betty nu m-ar fi denunţat, n-aş fi spus nimic; dar Betty a vorbit şi poliţia a pus mâna pe mine. Atunci am spus ce ştiam. Poliţia a râs când am spus că dumneata eşti lord Wilmot.

— Ah! Adevărat? Zise Shoking muşcându-şi buzele.

— A făcut cercetări…

— Ei şi?

— Şi a recunoscut că în parlament nu există nici un lord cu numele ăsta.

— Apoi? Zise Shoking dispreţuitor.

— Atunci, reluă omul, mi-a dat poliţia o misiune.

— Ţie?

— Mie. Şi misiunea va fi plătită bine. Dacă reuşesc, am o sută de lire.

— Ce trebuie să faci?

— Să descopăr pe pretinsul lord Wilmot.

— Bun!

— Şi să-l conduc la Scotland-Yard, unde va trebui să dea lămuriri.

— Despre ce?

— Despre Omul Gri pe care-l caută şi nu-l găseşte…

— Prietene, zise Shoking, căutând să fie îndrăzneţ, meseria pe care o practici acum e foarte urâtă.

— O meserie care aduce o sută de livre e o meserie bună.

— Cunosc eu una mai bună.

— Care?

— Să vii la mine, mâine în Hampstead. În loc de o sută de livre, vei avea două sute.

— E mai bine să ţii în mână decât să alergi. Mâine nu e o zi, răspunse omul.

Şi dete un picior lui Shoking, care dădu un ţipăt şi căzu.

— Acum dragul meu, zise el, aruncându-se asupra lui Shoking, vom vedea dacă eşti sau nu lord Wilmot.

În acelaşi timp, duse două degete la gură şi fluieră.

Capitolul XI.

Shoking încercă să scape, dar omul era robust şi îl ţinea bine sub genunchi.

Apoi, trăgând un cuţit din buzunar, îl apăsă pe gâtul lui Shoking, zicând:

— Cât vei fi tu de lord, te omor dacă ţipi.

Chiar pe vremea cât îndurase o mizerie groaznică, Shoking ţinuse la viaţă, şi cu atât mai mult acum, când juca rolul de lord, când avea haine frumoase şi totdeauna guinee în buzunar, nu voia să moară.

Shoking însă era din familia filosofilor. Ştia că rezistenţa opusă unei forţe mai mari, superioare, nu numai că e inutilă, dar e şi ridicolă şi de multe ori periculoasă.

Tăcu deci.

Omul fluieră a doua oară.

Apoi zise mormăind:

— Să aşteptăm un moment; camarazii vor veni îndată. La Londra, hoţii au obiceiul să se denunţe unii pe alţii prin fluierături.

John ştia asta. El n-avea la Rotherhithe, unde întâmplarea îl adusese pe urmele lui Shoking, nici complici, nici oameni care îl puteau asculta; dar ştia că poliţiştii sunt

pretutindeni şi că neapărat va veni vreunul atras de aceste fluierături.

John nu se înşelă.

Curând paşi grăbiţi răsunară la extremitatea opusă a stradelei şi mai mulţi poliţişti alergară.

Văzură pe Shoking jos şi pe John deasupra lui.

La prima aruncătură de ochi, Shoking, care era bine îmbrăcat, părea un gentilom căzut victimă unui pungaş, căci John era în zdrenţe.

Deci se aruncară asupra acestuia din urmă, îl luară de gât şi-i luară cuţitul din mâini.

Shoking se crezu scăpat.

John nu opusese nici o rezistenţă.

Cu toate astea, Shoking se sculă şi mulţumi poliţiştilor ca liberatorilor lui, dar John începu să râdă.

— He! Pardon camarazi, zise el, ia uitaţi-vă colea.

Şi în acelaşi timp le arătă o placă mică de aramă atârnată de o curea, pe care o trecu pe braţul stâng.

La vederea insignei, poliţiştii încremeniră, căci pe ea se putea vedea însemnele unui brigadier de poliţie, prin urmare ale unui şef.

Când la Scotland-Yard John fusese luat din scurt, el promisese că-l va găsi pe lordul Wilmot, dar pentru asta ceruse să i se dea deplină putere. Atunci i se dăduse insigna asta prin care putea cere ajutorul poliţiştilor la orice împrejurări.

Aceştia se înclinară, deşi li se părea curios să se supună unui şef în zdrenţe.

— Eh! Zise John surâzând, aţi crezut că-l furam pe domnul?

Şi-l arătă pe Shoking care stătea încremenit.

— Într-adevăr, ziseră poliţiştii.

— Înălţimea sa, cea pe care o vedeţi voi, zise John, e un om foarte periculos şi sunt însărcinat să-l arestez.

— Să nu credeţi nici un cuvânt, strigă Shoking, acest om e un mincinos!

— Ah! Zise John, vom vedea asta la Scotland-Yard.

Şi adresându-se poliţiştilor:

— Haide, daţi-mi o mână de ajutor.

— Ce vreţi să faceţi? Întrebă un agent.

— Vreau să mă ajutaţi să-l conduc pe domnul.

— Unde?

— La Scotland-Yard.

Shoking se zbătea ca un demon.

— Amicii mei, zicea el poliţiştilor, nu-l credeţi pe acest om, care e un hoţ şi un mizerabil; insigna pe care v-a arătat-o este furată.

— Dovadă că nu sunt un hoţ, o puteţi avea îndată; o puteţi căuta pe înălţimea sa şi veţi vedea că nu-i lipseşte nimic.

— Pentru că n-ai avut timp să mă furi, mizerabile, zise Shoking.

Eroul nostru găsise un accent aşa de sincer, încât poliţiştii fură un moment intimidaţi.

— Haidem la Scotland-Yard, zicea John şi veţi vedea că am dreptul să fac ceea ce am făcut.

Poliţiştii se priveau încremeniţi.

În fine unul din ei păru a fi găsit soluţia acestei încurcate şi spinoase situaţii.

El îi zise lui John:

— Pretindeţi a fi un agent superior al poliţiei?

— Uite insigna mea.

— Şi dumneata, zise poliţistul, adresându-se lui Shoking. Dumneata eşti un gentilom liniştit care-ai fost atacat de omul acesta?

— Jur, zise Shoking.

— De unde vii?

— Din Charing-Cross.

— Şi unde te duci?

— La Rotherhithe, unde suntem acum.

— Atunci trebuie să cunoşti lume aici, zise poliţistul şi nu va fi greu să-ţi probezi identitatea.

Dar Shoking se vede că avea motivele lui să nu spună pe cine cunoaşte şi ce caută el în Rotherhithe, căci zise:

— Vă înşelaţi, nu cunosc pe nimeni în Rotherhithe.

— Atunci ce cauţi aici?

— Mă plimbam. Sunt un gentilom excentric, zise Shoking cu sânge rece.

Dar acest motiv, care ar fi părut satisfăcător multor englezi, nu păru la fel şi poliţiştilor.

— Ascultaţi, zise unul dintre ei, la Scotland-Yard nu e acum nimeni ca să ne spună dacă aveţi sau nu dreptate vreunul din dumneavoastră, şefii s-au culcat, prin urmare vom merge în altă parte.

— Unde? Întrebă John.

— Veţi vedea. Haide, urmaţi-ne!

Făcu semn tovarăşului să-l ia de braţ pe John şi el îl luă pe Shoking.

— Dar unde vreţi să mă conduceţi întrebă acesta?

— Veţi vedea.

Şi cei doi poliţişti cu Shoking şi John, coborâră spre pontonul de îmbarcare.

În momentul acela se auzea fluierând maşina unui vaporaş care urca pe Tamisa.

Unul din ei trase coarda clopotului de pe ponton.

La zgomotul acela vaporaşul, care ar fi trecut pe lângă ponton fără să se oprească, se apropia încet de ei.

Capitolul XII.

John s-ar fi lăsat condus până la capul lumii numai să nu fie despărţit de Shoking. El era sigur că la un moment dat acesta va fi recunoscut şi-şi va putea lua premiul care i se promisese pentru prinderea lordului Wilmot.

Vaporaşul se apropie de tot de puntea de îmbarcare.

Atunci Shoking începu să priceapă.

Vaporul nu era destinat să ducă călători, ci servea ca şalupă a închisorii.

Pe Tamisa circula un vapor fără catarge, vechi, care are aerul unui ponton şi care serveşte drept închisoare tuturor

hoţilor şi vagabonzilor de pe fluviu.

Acest vapor se numeşte „Regalistul” şi e comandat de un bărbat ofiţer invalid, care are sub ordinele sale nu marinari, ci poliţişti…

Înăuntru, „Regalistul” e ca o închisoare.

Are trei şalupe pe care le coboară în apă în fiecare seară. Aceste şalupe au câte o maşină cu aburi, dar de obicei ele nu funcţionează, ci sunt mânate de marinari, care le conduc vâslind.

Şalupele fac rondul de noapte, căci Tamisa, care e foarte largă, e un minunat câmp pentru hoţi.

Docurile sunt păzite, fiecare barcă şi fiecare magazie care dă spre fluviu e păzită. Cu toate astea hoţiile sunt numeroase; „hoţul de apă”, cum e numit pungaşul din jurul Tamisei, fură chiar frânghiile şi scândurile putrezite.

Adevăraţi borfaşi, hoţii de apă iau tot ce le cade în mână. Înoată foarte bine şi când sunt urmăriţi se scufundă, se strecoară ca peştii printre vapoare şi se refugiază când pe un catarg, când în vreun vapor.

Pentru aceşti pungaşi nocturni, a înfiinţat serviciul de marină un serviciu poliţienesc de noapte de pe Tamisa.

Una din cele trei şalupe, „Luisiana” tocmai trecea pe acolo, când fusese chemată de poliţişti. La zgomotul clopotului oamenii de pe şalupă veniseră pe ponton.

— Aveţi de dat lume? Întrebă şeful.

— Da, răspunse poliţistul.

— Cine sunt?

— Veţi vedea.

Mecanicul opri şalupa lângă ponton.

În acelaşi timp şeful echipei aborda pe poliţişti şi pe prizonierii lor.

— Bun, zise el, văd despre ce e vorba; gentilomul a fost pungăşit de acest mitocan.

— N-ai prea nimerit-o, camarade, răspunse John cu un ton batjocoritor.

— Adevărat?

— Iacă despre ce e vorba, răspunse un poliţist; acest om pe care îl vezi, şi arătă pe John, pretinde că are o misiune din partea poliţiei.

— Şi am dreptul să pretind, zise John, arătându-le insigna.

— Acest gentilom, urmă poliţistul, pe care el trebuie să-l aresteze, pretinde că a fost atacat şi furat. Astea toate la un loc nu sunt lucruri limpezi şi cred că n-ar fi rău să-i ducem pe bordul „Regalistului”.

— Eu nu cer altceva, cu condiţia ca mâine să fiu dus la Scotland-Yard.

— Se va face, zise comandantul şalupei.

— Eu însă protestez! Strigă Shoking, protestez şi am dreptul s-o fac. Orice englez liber ştie că nu se poate aresta un gentilom după denunţarea unui mizerabil.

— Protestează, zise John; dacă ţi s-a făcut vreun rău, se va vedea mâine.

— Haidem! La drum! Strigă matelotul care conduce şalupa.

Şi împinse pe Shoking pe ponton; cu mare neplăcere dânsul trebui să se îmbarce.

— Vi-i încredinţez, zise poliţistul.

— Sunt pe mâini bune, răspunse matelotul.

John se îmbarcase fără rezistenţă.

— Ah! Zise el, voi fi răsplătit pentru noaptea proastă pe care o voi petrece! Înălţimea sa, sir Richardson, va adăuga încă cinci livre la premiu.

— Mizerabile! Urlă Shoking, vei fi pedepsit pentru obrăznicia ta.

Şalupa se reîntoarse spre puntea Londrei, pe când poliţiştii reintrau pe străzile întunecoase din Rotherhithe.

Pe bord mai erau doi prizonieri, doi pungaşi care fuseseră surprinşi pe când făptuiau un furt.

Unul dintre ei, ridică ochii spre Shoking, care continua să protesteze cu voce tare.

— A! Murmură dânsul, mi se pare că te cunosc.

— Te înşeli, zise Shoking; eu sunt lordul Wilmot.

— Ei aş! ce lord visezi? Nu eşti tu, Shoking?

— Aha! Exclamă mujicul John, adresându-se comandantului şalupei, aţi auzit?

— Ce să auzim?

— Aţi auzit că gentilomul acesta a spus că se numeşte lordul Wilmot.

— Desigur că am auzit.

— Şi ai putea s-o mărturiseşti la nevoie?

— Fără îndoială.

Shoking îşi muşcă buzele şi-şi adresă următorul scurt monolog: „Bravo, amice Shoking, eşti un adevărat imbecil. Nu-ţi mai rămâne acum decât un singur lucru pentru a-ţi completa opera: să denunţi locul de retragere al binefăcătorului tău, Omul Gri!”

După ce se mustrase astfel, Shoking rămase tăcut.

Şi cum şalupa mergea foarte repede, fostul cerşetor îşi zise: „Au făcut prostia să mă lase dezlegat… Eu sunt foarte bun înotător… şi dacă vom trece într-un anume loc, mă voi arunca în apă…”

Dar pentru ca Shoking să-şi poată pune planul în aplicare, trebuia ca şalupa să treacă printr-un „anume loc”.

Şi Shoking se hotărî să aştepte cu răbdare.

Capitolul XIII.

Locul prin care Shoking ar fi dorit să treacă era în adevăr potrivit planurilor sale.

Lângă podul Londrei, sub cel de-al treilea arc, sunt îngrămădite o mulţime de luntre, aparţinând mai multor proprietari.

Orice vas care străbate fluviul în susul apei este nevoit să treacă prin mijlocul unei adevărate flotile.

Shoking ştia toate acestea, şi-şi zicea: „Fără îndoială, John este mai puternic decât mine; dar în apă, lucrurile se vor schimba; acolo nu-mi mai este teamă nici de John, nici chiar de mateloţi…”

Şalupa urca mereu, apropiindu-se de podul Londrei.

Acum erau foarte aproape, şi inima lui Shoking bătea cu putere, când şalupa se îndreptă spre cel de-al treilea arc.

Shoking se folosi de întuneric pentru a se apropia de bord; fostul cerşetor ştia bine că apa Tamisei era foarte rece. Dar era ferm hotărât să fugă.

Pe când şalupa intra sub arc, matelotul comandant tresări deodată, căci auzise un zgomot înăbuşit, zgomotul apei lovită de un cap.

— Un om la apă, strigă dânsul.

Dar un nou zgomot se auzi, identic cu cel dintâi, urmat de o înjurătură.

Era mujicul John, care se aruncase şi dânsul în Tamisa, în urma prizonierului său.

— Stop! Strigă matelotul comandant.

Dar matelotul de la cârmă răspunse:

— E cu neputinţă să mă opresc aici; până dincolo de pod…

Într-adevăr, şalupa trecu înainte.

Shoking înaintă pe sub apă, făcând cât mai puţin zgomot posibil.

Dar mujicul John îl urmărea de aproape.

Atunci, în întunericul care domnea sub arc, începu o luptă cu adevărat fantastică.

Shoking înota repede, dar mujicul nu se lăsă mai prejos.

Nu se vedeau deloc unul pe altul, dar se ghiceau după plescăitul apei.

— Te ajung eu, câine! Strigă John.

Şalupa se oprise.

Dar, Shoking trecea ca un peşte printre bărci, şi deodată John îi pierdu urma.

Shoking reuşise să se atârne de o luntre legată de pod.

— Ah! Pungaşule, urla John, te-ai ascuns, dar voi da eu peste tine!

Şalupa îşi aprinsese felinarul cel mare de la pupa şi deodată mujicul scoase un nou strigăt.

Îl zărise pe Shoking în picioare, într-o barcă.

Şi din câteva aruncături de braţe, ajunse lângă dânsul.

Dar Shoking pusese mâna pe o lopată şi când mujicul îşi scoase capul din apă, cerşetorul îi aplică o lovitură puternică la moalele capului.

John scoase un strigăt teribil şi valurile negre ale Tamisei se aşternură deasupra lui…

În clipa aceea sosea şi şalupa.

Dar Shoking dispăruse.

El se aruncase din nou în apă şi înota cu putere spre ţărm.

Shoking era salvat!

Capitolul XIV.

Borough este cartierul situat pe ţărmul drept al Tamisei, la capătul podului Londrei.

La vest se întinde cartierul Southwark; la est, tot pe acelaşi ţărm se află cartierul Rotherhithe.

Foarte zgomotoase în timpul zilei, cartierele acestea sunt tăcute în timpul nopţii. Afară de străzile largi din jurul gării London-Bridge, toate celelalte străzi sunt înguste şi triste.

Una din aceste stradele e plină de magazii de haine vechi. Negustorul de haine vechi îşi ţine magazia deschisă până foarte târziu; aceasta din pricină că mulţi din cei care se îmbracă cu haine uzate, se ruşinează să le cumpere în timpul zilei.

Shoking însă, nu era dintre aceia care să se ruşineze; el se ducea la amicul său Sam şi ziua şi noaptea.

Aşadar, Shoking, cu hainele leoarcă pe el, se îndreptă spre prăvălia amicului Sam.

Bătrânul negustor avea o fată, pe durdulia Katt.

Sam lipsea de acasă; se dusese să cumpere hainele unui gentleman care pleca în India.

Katt trona singură în magazin.

— Bună ziua, gentleman, zise dânsa, recunoscându-l pe Shoking.

Când cerşetorul fu mai aproape de dânsa şi putu să-i vadă hainele ude, tânăra fată exclamă:

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— O nenorocire. Am căzut în Tamisa şi numai ca printr-o minune am scăpat de înec.

— Ai căzut în Tamisa, zici?

— Da, treceam prin Sermon Lane pentru a mă îndrepta spre pontonul penny-boatului. Noaptea era foarte întunecoasă şi în loc să pun piciorul pe ponton…

— L-ai pus alături?

— Întocmai.

— Şi ai căzut în apă?

— Chiar aşa, drăguţa mea Katt.

Shoking trecu într-o cameră din fund unde ardea un foc bunişor şi-şi schimbă hainele.

Se îmbrăcă de astă dată într-un costum de marinar.

„Pe onoarea mea, îşi zise dânsul, privindu-se într-o oglindă, cred că dacă m-aş întâlni acum cu poliţiştii de odinioară, nu m-ar recunoaşte.”

Într-adevăr, Shoking era cu totul metamorfozat.

Ex-cerşetorul se grăbi să părăsească prăvălia amabilei domnişoare Katt.

„Omul Gri, se gândea dânsul, nu ştie ce s-a petrecut; cu toate acestea, trebuie să-i duc ştiri de la John Colden”.

Şi Shoking se înfundă în labirintul de stradele care desparte cartierul Borough de cartierul Rotherhithe.

Peste o jumătate de oră, intră în cantina de lângă cimitirul în care avusese loc întrunirea şefilor conspiratori irlandezi, în noaptea de dinaintea răpirii lui John Colden.

Land-lordul, văzându-l pe Shoking, îi clipi din ochi cu înţeles.

Apoi îi aduse un pahar cu bere şi-i şopti:

— Oamenii aceştia vor pleca îndată. Aşteaptă.

Căci, uitasem să v-o spun, în prăvălie mai erau doi oameni.

„Da”, răspunse Shoking, cu un semn din cap.

Land-lordul nu se înşela. Cei doi oameni, care erau nişte lucrători din port, plătiră consumaţia şi plecară.

Atunci Shoking se apropie de tejghea:

— Cum mai merge? Întrebă dânsul cu voce înceată.

— Destul de bine; frigurile par a fi încetat.

— Aş putea să-l văd şi eu?

— Da, dar va trebui să aştepţi până când închid prăvălia. Mi se pare că am zărit nişte figuri sinistre prin cartier şi mă păzesc.

Shoking tresări.

— Oare ne-au descoperit? Murmură dânsul.

— Nu ştiu… dar mi-e teamă…

Capitolul XV.

Land-lordul închise prăvălia şi nu lăsă aprinsă decât o lampă mică.

— Da, zise dânsul, întorcându-se spre Shoking, mi-e teamă. Am văzut prin Rotherhithe o mulţime de figuri necunoscute. Unii fac înconjurul cimitirului, alţii intră în prăvălie să bea câte un pahar şi examinează toate colţurile.

— Şi dumneata crezi că oamenii aceştia sunt poliţişti?

— Aşa mi se pare; dar un singur lucru mă mai linişteşte.

— Care?

— Oamenii aceştia bănuiesc că John Colden e ascuns în Rotherhithe, dar nu ştiu anume unde.

— Da?

— Şi prăvălia mea este chiar una dintre cele mai puţin bănuite. Din nenorocire, John Colden este foarte slab încă…

— Să mergem să-l vedem, zise Shoking.

În loc să se îndrepte spre interiorul casei, coborâră în pivniţă.

În fundul pivniţei, era un fel de deschidere automată, care conducea într-o subterană. La capătul acestei subterane era o încăpere mică, care-şi primea aerul necesar printr-o gaură în boltă, foarte meşteşugit ascunsă.

Încăperea aceasta era luminată tot timpul de o lampă cu petrol.

Acolo se odihnea John Colden.

Nenorocitul nu mai avea friguri acum, şi-l recunoscu îndată pe Shoking.

— Cum îţi mai este, dragul meu? Îl întrebă fostul cerşetor.

— Nu mai sufăr, răspunse John; dar n-am putere să mă mişc.

— Puterile îţi vor veni cu timpul, zise Shoking.

John Colden surâse melancolic.

— V-aţi primejduit cu toţii viaţa pentru a mă salva, zise dânsul.

— Era datoria noastră…

— Nu s-a întâmplat nici o nenorocire? Mai întrebă Colden.

— Până acum, niciuna…

— Omul Gri?

— E ascuns tot aşa de bine ca tine.

— Copilul?

— E la adăpostul oricărei urmăriri, între zidurile colegiului Christ's Hospital.

— Şi tu?

— Eu, zise Shoking, am avut o aventură destul de frumoasă astă noapte…

— Adevărat?

— Vei afla îndată…

Şi Shoking povesti pe nerăsuflate toată întâmplarea:

— Vezi tu, zise cu gravitate John Colden, avem de ce să ne temem de trădare!

— Oh! Zise Shoking, în orice caz, lucrătorul John nu ne mai poate pricinui nici o supărare.

— Eşti sigur că l-ai ucis?

— Drace! Răspunse cu naivitate Shoking.

John încercă să se ridice, dar puterile nu-i îngăduiră.

— Bizar lucru, murmură dânsul; am ajuns sa fiu mai fricos acum decât când trebuia să fiu condus la eşafod.

— N-avea nici o teamă, zise Shoking.

Şi, consultându-şi ceasul, adăugă:

— E miezul nopţii; Omul Gri trebuie să mă creadă mort, căci nu l-am mai văzut de două zile. Mă duc să-i duc veşti de la tine…

Shoking strânse mâna bolnavului şi, după cinci momente ieşi din cârciumă, pe acelaşi drum pe care-l urmase la sosire.

Pe când trecea prin dreptul cimitirului, un zgomot neînţeles şi aproape imperceptibil ajunse până la urechea sa.

Noaptea era neagră şi ceaţa foarte deasă.

Shoking se opri.

Zgomotul deveni mai distinct.

Doi oameni vorbeau cu voce înceată în cimitir.

Privind multă vreme cu atenţie, Shoking deosebi două umbre lângă un mormânt. Fără îndoială că de acolo venea zgomotul.

Shoking se trânti cu burta la pământ şi-şi lipi urechea de sol.

Se ştie cât de bun conducător de sunete este pământul; mai ales în timpul iernii.

Cu urechea lipită de pământ, Shoking începu să asculte cu atenţie.

Capitolul XVI.

Ceea ce-şi spuneau cei doi oameni, puteau trece drept lucruri indiferente pentru Shoking la prima vedere.

În Londra, sunt totdeauna o cantitate oarecare de vagabonzi lipsiţi cu totul de adăposturi.

Şi cum poliţia nu-i prea lasă să staţioneze pe străzi, ei se retrag prin cimitire, şi-şi găsesc azil printre morţi…

Aşadar, cei doi oameni puteau foarte bine să fie nişte vagabonzi.

Cu toate acestea, Shoking ascultă.

Unul dintre cei doi oameni spunea:

— Vezi tu, eu sunt foarte sigur de ceea ce spun.

— Crezi că a fost ascuns în Rotherhithe?

— Da.

— Dar de unde ştii tu?

— Eram lângă Newgate în noaptea execuţiei… Nu mai privisem un spânzurat de vreo zece ani. Şi mă aşezasem în primele rânduri. Când am ajuns în Farringdon Road, am văzut o îngrămădeală aşa de mare de lume, încât am bănuit îndată că trebuie să se petreacă ceva extraordinar. În afară de asta, auzeam vorbindu-se în jurul meu dialectul irlandez, pe care-l înţeleg foarte bine, de vreme ce am fost timp de doi ani matelot la Cork. Mulţimea înainta mereu şi eu mă lăsam târât de valurile ei. Un om îmi adresă cuvântul în dialectul irlandez:

— S-a dat semnalul?”

Am răspuns şi eu la întâmplare, în acelaşi dialect:

— Nu încă.”

— Se va da din clopotniţa catedralei Saint Paul, nu-i aşa?” continuă necunoscutul.

— Cred că da.”

Târât de mulţime, m-am văzut ajuns la Old Bailey.

— Aşa încât, ai văzut totul?

— Totul; şi am urmat mulţimea când s-a retras ducând cu ea pe spânzurat, care-şi pierduse cunoştinţa. Mi se pare că nici nu mai era alt englez printre ei, afară de mine.

— Dar de unde ştii?

— Aşteaptă puţin! Irlandezii au alergat spre Tamisa; eram în mijlocul lor, şi am văzut patru inşi voinici sărind într-o barcă, am văzut când îl culcau pe spânzurat în acea barcă şi când au pornit cu el în larg.

— Dar toate acestea nu dovedesc nimic…

— Ba da, căci am urmărit barca din ochi.

— Şi ai văzut-o îndreptându-se spre Rotherhithe?

— Da.

— Dar de unde ştii că s-a oprit acolo?

— A doua zi, l-am întâlnit pe aici, pe unul dintre cei patru voinici, care conduceau barca.

— Şi nu l-ai urmărit?

— Nu, pentru că nu citisem încă jurnalele şi nu ştiam de premiul de o sută de livre oferit aceluia care-l va descoperi pe John Colden. Acum însă lucrurile s-au schimbat.

— Şi pentru asta ne pierdem noi nopţile şi zilele?

— Da.

— Dar până acum n-am văzut nimic, n-am auzit nimic…

— Răbdare!

Shoking nu voi să asculte mai multe; ştia acum cu cine are de-a face.

El se sculă fără zgomot şi se îndepărtă în vârful picioarelor.

„Iată doi ştrengari care vor trebui supravegheaţi, îşi spunea dânsul; dar răul nu este aşa de mare cum presupuneam la început”.

După ce făcu această reflexie, Shoking se îndreptă în fugă spre Borough.

De la Rotherhithe, până la Southwark, calea e lungă; dar Shoking ajunse în scurtă vreme în faţa lui Saint-George, biserica catedrală a catolicilor.

Împrejurimile bisericii erau deşerte şi o linişte adâncă domnea peste tot.

Cu toate astea în clopotniţa catedralei se zărea o lumină mică, care semăna cu o stea pierdută în mijlocul unui cer plin de nori.

Shoking privi lumina şi inima începu să-i bată cu putere.

„Stăpânul a fost cuminte, îşi zise el; n-a plecat nicăieri”.

Shoking înconjură grilajul cimitirului şi ajunse până la portiţa pe care dascălul o deschidea totdeauna în zorii zilei, şi prin care, nenorocita mamă a lui Dick Harrison intra spre a se ruga la mormântul fiului ei.

Portiţa era deschisă şi Shoking era în cimitir.

Acum, ex-cerşetorul nu mai tremura trecând printre morminte; tovărăşia Omului Gri îl făcuse mai filosof şi-i întărise caracterul.

Cu pasul sigur merse până la uşa din spatele bisericii.

Acolo, bătu încetişor.

Uşa se deschise şi Shoking intră în biserică.

Nici o lumină, însă, nu fu aprinsă.

— Dumneata eşti? Întrebă o voce.

— Eu sunt, răspunse Shoking.

— Vino… dânsul e sus… chiar adineauri s-a întors…

— Cum! Murmură Shoking, a îndrăznit să iasă în oraş şi astă-seară?

— Da.

— Ce imprudenţă!

Bătrânul dascăl, căci dânsul era, îl conduse pe Shoking până la scările clopotniţei şi-l lăsă singur.

Atunci Shoking se urcă până în camera aceea, pe care cititorii noştri o cunosc deja, deoarece acolo au stat ascunşi irlandeza Jenny şi fiul ei, timp de două zile şi două nopţi.

Această sală servea acum de adăpost Omului Gri, pentru a cărui căutare fusese mobilizată toată poliţia Londrei.

— Ah! Iată-te, în sfârşit, zise dânsul, văzându-l pe Shoking; de unde vii?

Shoking povesti pe scurt toate aventurile prin care trecuse.

Omul Gri încruntă sprâncenele.

— E clar, zise dânsul, că John Colden nu poate să rămână mereu în Rotherhithe.

— Dar dacă, plecând de acolo, va fi prins?

— Spui că nu mai are friguri.

— Nu.

— Dacă-i aşa, pot să trec la treabă. Am mijlocul da a-l face pe John să devie, din alb şi blond cum este, un adevărat mulatru, cu părul negru şi creţ.

— Dar, zise Shoking, de ce n-ai utilizat mijlocul acesta îndată?

— Pentru că starea lui de slăbiciune nu mi-o îngăduia; l-aş fi ucis.

— Şi, acum?

— Acum, când nu mai are friguri, răspund de viaţa lui.

La auzul acestor din urmă cuvinte, Shoking se scărpină după ceafă şi Omul Gri pricepu îndată că ex-cerşetorul voia să-i pună o întrebare mai gravă.

Capitolul XVII

— Vorbeşte, îi zise dânsul, te ascult.

Shoking părea că stă la îndoială.

— Ghicesc eu, zise Omul Gri. Vrei să mă întrebi de ce nu întrebuinţez acelaşi mijloc şi pentru mine? De ce nu mă fac la rândul meu de nerecunoscut, pentru ca să scap de orice urmărire?

— Acesta îmi era gândul, răspunse Shoking.

— Da, ai dreptate, în aparenţă.

— Nu-i aşa?

— Dar în realitate, n-ai deloc dreptate.

— Ah!

— Ascultă-mă bine…

— Te ascult.

— Cine este John? Un biet irlandez sărac, care n-a fost niciodată frumos şi care nu va pierde nimic devenind mulatru.

— Asta e foarte adevărat, zise Shoking.

— Pe când eu, continuă Omul Gri am numai treizeci şi opt de ani şi te rog să priveşti bine…

— Oh! eşti frumos! murmură celălalt cu naivitate.

— Şi am nevoie de fizicul meu, adăugă Omul Gri, căci vreau să fiu iubit.

Shoking tresări.

— Este în lume o femeie, tânără, care s-a declarat inamica mea de moarte.

— Fiica lordului Palmure, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine! Eu mi-am pus în gând că aceasta trebuie să mă iubească. Mă înţelegi?

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

— Dumneata o iubeşti? Întrebă Shoking cu naivitate.

— Nu încă.

— Atunci…

— Când fata aceasta mă va iubi, voi triumfa; vezi bine că am nevoie de fizicul meu.

— Dar, zise Shoking, căruia îi plăcea să fie logic, fata aceasta este inamica dumitale.

— O inamică de moarte.

— Atunci cum va putea să te iubească?

— Mă va iubi, răspunse cu răceală Omul Gri, pentru că drumul cel mai scurt pentru a ajunge la dragoste este ura.

Şi în momentul acela, faţa Omului Gri păru transfigurată şi străluci de tinereţe, de putere şi de frumuseţe.

Shoking îşi plecă capul, uimit.

Dar aureola aceasta nu dură decât un singur moment.

Omul Gri redeveni din nou grav.

— Aşadar, îţi spuneam să mă asculţi, reluă dânsul după o pauză.

— Vorbeşte, stăpâne.

— Să ne ocupăm de John Colden.

— Bine!

Omul Gri luă o foaie de hârtie şi scrise câteva cuvinte cu creionul.

— Mâine dimineaţă, zise dânsul, te duci la un „chemist dispensary”.

— Da, stăpâne.

— Îl vei ruga să-ţi compună medicamentul pe care-l indic. După aceea, te vei reîntoarce la Rotherhithe, şi-i vei da medicamentul lui John Colden, în două rate, la două ore interval.

— Şi va deveni mulatru?

— Într-o singură oră.

— Dar… părul?

— Vei lăsa câteva picături în fundul paharului şi-i vei freca cu ele părul. Din roşu cum este, va deveni îndată negru.

— Voi face întocmai, zise Shoking, fără o umbră de îndoială

— Cum merge fata lui Jefferies? Mai întrebă Omul Gri.

— Acum se poate scula din pat şi se plimbă prin grădină.

— Bine; mâine mă voi duce s-o văd.

— Vei îndrăzni să ieşi din casă?

— Da.

— Dar dacă ţi se va întâmpla vreo nenorocire?

— Ei! Zise Omul Gri cu un gest, ora morţii mele n-a sosit încă... Du-te bunul meu Shoking şi execută ordinele mele.

Şi cu un gest uşor, ex-cerşetorul fu concediat.

Capitolul XVIII.

Femeia pe care bunul Shoking o întâlnise pe Penny-boat, soţia lui Paddy, adică, spusese adevărul.

Sir Cooman se încăpăţânase şi Paddy trebui să doarmă şi în seara aceea tot la White-Cross.

De altfel, în cele din urmă, soţia lui Paddy dădu peste creditor, şi acesta se grăbi să recunoască că, în adevăr, zece livre i se datorau, nu o sută.

— Du-te acasă, îi zise dânsul. Şi mâine dimineaţă la orele şase, să fii la White-Cross; voi fi şi eu acolo, şi lucrurile se vor aranja.

Soţia lui Paddy, care se numea Lisbeth, se reîntoarse acasă, spunându-şi: „Miss Ellen îl va aştepta în zadar pe Paddy astă-seară; dar n-am ce-i face”.

A doua zi Paddy fu pus în libertate. Bucuria de a se vedea, în sfârşit, din nou sub cerul liber, era aşa de mare, încât abia într-un târziu se gândi să întrebe cine dăduse banii pentru plata datoriei.

— Miss Ellen, răspunse Lisbeth.

Paddy făcu o mişcare de surpriză aproape.

— Ah! Zise dânsul, aşadar are nevoie de mine?

— Da, şi chiar te-a aşteptat ieri seară.

— Unde?

— La portiţa grădinii din Chester Street.

Paddy rămase tăcut un minut, apoi zise:

— Nevastă, ascultă-mă bine.

— Vorbeşte.

— Miss Ellen, aşa de frumoasă, aşa de nobilă şi aşa de bogată cum o vezi, este o femeie plină de răutate.

— Ştiu, răspunse cu răceală Lisbeth, dar de vreme ce are nevoie de noi, va plăti bine.

— Şi dacă mă face să comit vreo faptă rea?

— Când cineva e sărac ca noi, şi are copii de hrănit, nu-şi poate permite luxul să facă dificultăţi în privinţa alegerii lucrului.

— Nevastă, mai zise Paddy, aproape să-mi pară rău că am ieşit de la White-Cross.

— Asta nu mă miră, zise Lisbeth ironică; ştiu că totdeauna ai fost leneş.

— Ascultă-mă bine, nevastă, răspunse Paddy, înţepat. Ştii bine că la urma urmei fac totdeauna ce vrei tu.

— Pentru că nu vreau decât lucruri raţionale…

— De vreme ce miss Ellen a venit să mă caute, e evident că meditează la nişte lucruri înspăimântătoare… Şi dacă într-o zi sau alta, îmi voi sfârşi zilele la Newgate, să nu te plângi.

— N-am să mă plâng, răspunse Lisbeth.

— Bine, răspunse Paddy; la urma urmei, ai dreptate.

Se întoarseră acasă; copiii îi săriră de gât şi nenorocitul îşi zise: „În aşteptarea morţii trebuie să ne dăm osteneala de a trăi…”

— Miss Ellen, îi zise Lisbeth, te-a aşteptat aseară; dar e posibil că te va aştepta şi astă seară.

— Mă voi duce, zise Paddy.

Şi, într-adevăr, spre seară, Paddy plecă.

— Mă duc să-mi văd camarazii din cartier, zise dânsul.

— Nu uita că dânsa te aşteaptă, îi strigă Lisbeth.

— Nu, nu, răspunse Paddy.

Prima cârciumă la care se opri omul nostru fu aceea în faţa căreia miss Ellen îşi împlântase pumnalul în pieptul lucrătorului care o atacase.

Prăvălia era plină de lume.

Doi bărbaţi zdrenţăroşi beau în picioare la tejghea. Unul dintre ei îl cunoştea pe Paddy şi văzându-l, exclamă:

— Iată-te, în sfârşit! De unde naiba vii?

— Vin de la Greenwich, unde am avut de lucru două luni, răspunse Paddy, care nu vedea pentru ce ar fi spus adevărul.

— Ai câştigat bani?

— Nu tocmai mulţi, luxul e prost plătit.

Cei doi oameni se consultară un moment cu privirea.

— Tu, zise în sfârşit cel dintâi, eşti un bărbat zdravăn, şi-mi amintesc de nişte lovituri faimoase.

— Hm! Murmură cu modestie Paddy, care era în adevăr, foarte puternic.

— De aceea, ne-am gândit să te asociem şi pe tine.

— La ce?

— La o afacere care ne va aduce mai mulţi bani decât un an de lucru în docuri sau în arsenal.

— Despre ce e vorba? Întrebă Paddy.

Cei doi oameni plătiră consumaţia şi ieşiră toţi trei în stradă, pentru ca să poată vorbi mai în libertate.

— Tu ştii ce s-a petrecut acum câteva zile, începu lucrătorul. Un condamnat a fost răpit de pe eşafod.

— Ştiu, răspunse Paddy.

— Poliţia a oferit un premiu de o sută de livre, aceluia care-l va găsi pe John Colden.

— Da?

— Apoi, azi dimineaţă, jurnalele au anunţat că poliţia dublează suma. Tu eşti partizanul irlandezilor?

— Nu, răspunse Paddy.

— Atunci, vei lucra împreună cu noi.

— Dar ce să lucrez?

— Suntem pe urmele condamnatului şi sper că-l vom găsi. Va trebui însă să luptăm pentru a-l răpi şi poate va fi nevoie chiar să facem uz de cuţite… Dar două sute de livre e o sumă frumoasă, ce zici?

— Nu spun nici da, nici nu, răspunse Paddy.

— Pentru ce?
— Pentru că sunt ocupat astă-seară.
— Unde?
— În Belgrave Square.
— Rău faci că nu vii cu noi.
— Dar s-ar putea să vin să vă găsesc.
— La Rotherhithe?
— Da.
— Pe la ce oră?
— La miezul nopţii.
— Ei bine! Zise lucrătorul, dacă vii, vei fi bine primit; ne vei găsi în jurul capelei sau în cimitir.
— Am să vin, răspunse Paddy.
Şi, strângându-le mâna, se despărţi de dânşii.
Îndreptându-se spre podul Westminster, îşi spunea: „Nu ştiu ce aşteaptă miss Ellen de la mine, dar parcă tot mai bine aş vrea să dau o mână de ajutor oamenilor acestora, deşi afacerea pe care mi-o propun dânşii, e o afacere josnică.”

Capitolul XIX.

Să pătrundem acum în palatul lordului Palmure şi să intrăm într-un mic pavilion din unghiul nord-vestic al grădinii.
Acolo lucra miss Ellen de două seri. După masă, după ce tatăl ei pleca la Parlament, miss Ellen se instala acolo.
Îl aştepta pe Paddy; dar în prima seară aşteptarea fusese zadarnică, căci Paddy nu venise.
Şi-acum, erau orele zece seara.
Acela care s-ar fi apropiat neobservat de pavilion, ar fi auzit un murmur încet de voci.
Era miss Ellen, care vorbea cu mult cucernicul abate protestant, sir Peters Town. Amândoi vorbeau încetişor. Din timp în timp, miss Ellen se scula şi se apropia de fereastră pentru a asculta afară.
— Aşteptaţi pe cineva, miss Ellen? Întrebă preotul.

— Da; îl aştept pe omul acela despre care ţi-am vorbit şi care trebuia să vină încă de aseară…

— Şi n-a venit?

— Mă mir foarte mult, căci i-am lăsat soţiei sale suma necesară pentru a-l scoate de la White-Cross.

— Ce sumă datora?

— Zece guinee.

— Atunci poţi fi sigură că va veni astă-seară.

— Pentru ce?

— Pentru că ieri nu era încă liber.

— De unde ştii?

Sir Peters Town povesti întâmplarea de la White-Cross, pe care o cunoştea şi dânsul, deoarece fusese pe acolo.

— Omul acesta, zise miss Ellen, va putea să ne fie de mare folos.

— Da?

— Ţi-am spus că abatele Samuel vine în casa lui.

— Şi el este şeful ocult al conspiratorilor.

— E unul dintre şefi…

Dar printr-însul vom putea descoperi locul de refugiu al Omului Gri.

— Foarte bine, zise preotul; dar pe pământul Angliei, legalitatea ne omoară.

— Ce vrei să spui?

— Abatele Samuel este sufletul clerului catolic din Londra.

— Bine. Şi ce-i cu asta?

— Nimeni nu se mai îndoieşte; el este unul dintre şefii partidului irlandez.

— Sunt convinsă…

— El ştia că John Colden va fi răpit.

— Fără nici o îndoială.

— Poate chiar l-a pregătit pentru evenimentul acesta, căci a obţinut permisiunea de a petrece cu John Colden ultima noapte pe care o mai avea nenorocitul.

— Ei bine?

— În alte ţări, atâta ar fi de ajuns pentru ca abatele Samuel să fie arestat.

— E adevărat; în Anglia trebuie să i se dovedească mai întâi într-un mod cert vinovăţia.

— Noi n-am putut aresta nici măcar pe dascălul de Saint-Paul.

— Dar ce-a făcut acesta?

— Ai auzit vorbindu-se despre semnalul aprins în înălţimea turnului Saint-Paul?

— Da.

— Era semnalul care trebuia să împingă mulţimea conspiratorilor spre Newgate.

— Şi cine l-a aprins?

— S-au făcut cercetări amănunţite, dar nu s-au putut aduce decât probe morale. Şi n-am putut face nimic altceva împotriva acelui dascăl, care fără îndoială este agentul conspiratorilor, decât doar să-l concediem.

— Tăcere! Murmură deodată miss Ellen; ascultă!

Şi, sculându-se, se apropie de fereastră.

— E omul pe care-l aşteptăm, zise tânăra fată; mă duc să-i deschid.

Într-adevăr, era Paddy.

Văzându-l pe sir Peters Town, omul nostru păru puţin cam mirat; dar miss Ellen îi zise:

— Domnul este un prieten în faţa cărui poţi vorbi! Paddy, vreau să te fac bogat…

Paddy se înclină.

— Sper, zise dânsul, că milady îmi va da de lucru, căci tocmai am refuzat o afacere foarte frumoasă.

— Ah! Spuse miss Ellen, şi ce fel de afacere era aceea?

— Se pare că poliţia a oferit un premiu de două sute de livre aceluia care-l va regăsi pe John Colden.

Preotul şi tânăra fată tresăriră.

— Ei bine? Zise aceasta din urmă.

— Nişte camarazi din cartier, care cred a fi pe urmele condamnatului, m-au rugat să merg cu dânşii.

— Adevărat! Exclamă miss Ellen.

Şi o rază de bucurie licări în ochii ei.

Capitolul XX.

Ce s-a petrecut între preotul Peters Town, miss Ellen şi Paddy?

Despărţindu-se de ce doi, cam după vreo oră, Paddy murmură: „De astă dată, mi-am vândut sufletul… În zadar îşi mai dă osteneala un om sărac să rămână cinstit.”

Şi, cu paşi repezi, se îndreptă înspre podul Westminster.

La mijlocul podului, Paddy se opri şi, sprijinindu-se de parapet, rămase pe gânduri.

Înaintea lui se întindea imensă splendida Londra.

De o parte Londra bogată, Londra aristocrată, strălucitoare de lumină; de cealaltă parte Londra săracă, înfundată în întuneric.

Cu toate astea, câteva lumini tremură ici şi colo în Southwark.

Una dintre acele lumini, mai cu seamă, îi atrase atenţia lui Paddy.

Părea suspendată între cer şi pământ, şi orice om străin de cartier ar fi luat-o stea.

Dar Paddy recunoscu îndată clopotniţa catedralei catolice Saint-George.

„Pe onoarea mea, îşi zise dânsul privind lumina aceasta, mi se pare că cei doi tovarăşi se înşeală… Rotherhithe e un cartier protestant şi numai foarte puţini catolici locuiesc aici. Condamnatul răpit se numeşte John Colden şi este catolic; prin urmare, salvatorii săi trebuie să fie tot catolici de aici. Trag concluzia că John Colden poate fi mai curând în Southwark, decât în Rotherhithe”.

Şi cu astfel de idei, Paddy, porni înainte, îndreptându-se spre Adam's Street.

Peste o jumătate de oră, ajungea acasă. Copiii dormeau, dar nevasta sa era trează.

— Te-ai întâlnit cu miss Ellen? Îl întrebă dânsa.

— Da.

Paddy se aşează lângă cămin şi rămase tăcut şi bosumflat.

— Paddy, zise Lisbeth, îmi pari a nu fi mulţumit.

— Ei! Răspunse dânsul, sunt şi zile când nu putem fi bine dispuşi…

— Miss Ellen te-a primit rău?

— Din contră.

— Te-a însărcinat cu vreo afacere?

— Da.

Urmară câteva momente de tăcere.

— În ce zi vine abatele Samuel pe-aici? Întrebă dânsul deodată.

— Vine în toate duminicile, cred că va veni şi mâine.

— Ah! Da, îmi aduc aminte… E un om tare cumsecade, nu-i aşa?

— El ne-a susţinut în timpul cât ai stat tu închis, răspunse Lisbeth.

— Şi cu toate acestea, noi îl vom trăda, zise dânsul cu amărăciune.

Lisbeth tresări.

— Îl vom trăda, pentru că miss Ellen o vrea.

— Ah!

— Şi oare nu suntem noi sclavii acelora care ne plătesc?

— E adevărat, suspină Lisbeth.

— Ei bine! Plăcerea mândrei miss Ellen este ca să-l trădăm pe abalele Samuel.

— Dar cum asta?

— Vei vedea… vei vedea… Acum, vrei să ştii preţul trădării?

O flacără de bucurie luci în ochii mizerabilei femei.

— După ce îl vom fi dat pe abatele Samuel, mai bine zis pe un prieten al abatelui Samuel pe mâna duşmanilor săi, vom părăsi Londra.

— Ah!

— Ne vom duce în comitatul Lancaster, unde miss Ellen ne va face proprietarii unei frumoase ferme.

— Voi fi fermieră! Exclamă Lisbeth.

Paddy îşi plecă capul pe piept şi păstră o tăcere sălbatică.

Deodată tresări, căci un sunet de clopot se auzi lămurit.

— Sunt orele unsprezece şi un sfert, zise dânsul sculându-se.

— Unde te duci? Întrebă Lisbeth.

— La Rotherhithe.

— Ce să faci?

— Să execut ordinele pe care le-am primit de la miss Ellen. Prietenul Nichols trebuie să mă aştepte în cimitir. Noapte bună, nevastă.

Şi după ce mai aruncă o ultimă privire asupra celor doi copilaşi, ieşi în stradă.

Capitolul XXI.

Ne aducem aminte de întâlnirea pe care lucrătorul Nichols i-o dăduse lui Paddy, în cimitir!

Erau două nopţi de când Nichols îşi stabilise acolo cartierul general.

Nichols era tipul adevăratului lucrător al Londrei.

El exercitase aproape toate meseriile, ştia totul, văzuse totul, şi era capabil să câştige premiul oferit de poliţie.

În alte locuri, ar fi fost destul ca să se descopere locul de retragere al condamnatului şi să se înştiinţeze poliţia.

În Anglia însă, domiciliile sunt absolut inviolabile şi poliţia nu poate lucra decât în stradă.

De aceea avea nevoie de parteneri puternici pentru a-l putea răpi pe John Colden.

Primul partener al lui Nichols era un scoţian vânjos, numit Macferson.

Era un adevărat uriaş; în schimb, era foarte limitat, după cum se va putea judeca din următoarea conversaţie pe care o avea cu Nichols, în momentul în care Paddy venea spre ei.

— Nu înţeleg, spunea Macferson, de ce i-ai spus lui Paddy să vină să ne găsească aici?

— Vom avea nevoie de dânsul, răspunse Nichols.

— Pentru ce?

— Numai doi, eram prea puţini.

— Oh! Eu aş zdrobi o duzină de irlandezi numai cu pumnii.

— Se poate; dar în acelaşi timp poate va trebui să avem de luptat cu două duzini de irlandezi, şi eu nu mă bizui pe forţele mele…

— Şi apoi, continuă scoţianul, pentru ce ne petrecem noaptea aici?

— N-ai înţeles încă?

— Nu.

— Cu toate acestea, am plecat de la un principiu anume că John Colden s-ar afla acum la Rotherhithe…

— Bun!

— Cred că cimitirul acesta este punctul central al cartierului.

— Fie.

— Prin urmare, aici s-ar putea întâmpla să căpătăm ştiri despre vânatul nostru.

— Dacă vrei să mă asculţi, zise scoţianul, eu am o altă idee.

— Ce idee?

— Cartierul acesta nu este mare.

— Ei bine?

— Să batem pe rând la toate porţile; cred că aşa îl vom găsi mai curând pe John Colden.

— Eşti un dobitoc! Zise Nichols; dar tăcere.

Nişte paşi se auzeau în depărtare.

— Trebuie să fie Paddy!

Într-adevăr, dânsul era.

Nichols îl recunoscuse după statura lui înaltă. Când îi văzu aproape de tot, îl fluieră încetişor.

Paddy se apropie.

— Ah! Ştiam eu că vei veni, zise Nichols.

— Timpurile sunt destul de grele, răspunse Paddy, pentru ca să nu dispreţuim două sute de livre.

Se aşezară cu toţii pe iarbă.

— De unde ţi-a venit ideea că John Colden e ascuns în Rotherhithe? Întrebă Paddy.

— Nu putea fi ascuns nici în Wapping, nici în Saint-Gilles.

— Dar mai este cartierul Southwark.

— Şi împrejurimile catedralei Saint-George, continuă Paddy.

— Nu, zise Nichols; sunt sigur că e în cartierul acesta.

Dar deodată, Nichols sări în sus şi impuse tăcere tovarăşilor săi.

Nişte paşi se auzeau de cealaltă parte a cimitirului. Nichols alergă într-acolo. Văzu un om care căuta să se ascundă în umbra unei case vecine. Se repezi la dânsul şi-l apucă de gât. Dar omul rezistă.

— E, hei! Zise dânsul. Dacă eşti pick-pocket, camarade, îţi pierzi timpul în zadar. N-am nici un penny în buzunar şi mi-am uitat chiar şi batista acasă.

— John! Exclamă deodată Nichols.

— A! Tu eşti Nichols? Zise John, căci într-adevăr, dânsul era.

Lovit cu lopata în cap de Shoking, John se scufundase în apele negre ale Tamisei.

Dar fusese salvat de un câine Terra Nova, şi rana pe care o primise nu prezenta nici o gravitate.

Capitolul XXII.

Să ne întoarcem acum la Shoking.

Ne aducem aminte că Omul Gri îl însărcinase să prepare un medicament pentru John Colden.

Dar în seara aceea era prea târziu şi Shoking se îndreptă spre Hampstead.

Cameristul îl aştepta şi nu se miră deloc când văzu în ce costum bizar era îmbrăcat stăpânul său.

Milord nu era oare un senior excentric?

Shoking era acum mai liniştit, de vreme ce singurul om de care, după credinţa lui, avea să se teamă, zăcea în fundul Tamisei.

După ce întrebă cum îi mai merge Ermiliei, se retrase în camera sa, se culcă şi dormi dus timp de opt ore.

A doua zi prima lui grijă fu să se ducă să prepare medicamentul ordonat de Omul Gri.

Chimistul din colţul lui Heath-Mount ştia că lordul Wilmot are la dânsul o bolnavă şi că un medic francez, cam original, o îngrijea.

Cu toate acestea, citind reţeta, rămase uimit.

— Excentric! Murmură dânsul, excentric de tot! Totuşi, nu mai făcu nici o obiecţie; ştia că lordul Wilmot plăteşte bine.

Dar prepararea drogului comandat cerea multă vreme şi Shoking trebui să se înapoieze acasă.

Spre seară, reveni la chimist, care-i dădu o fiolă mică; preţul era de două lire sterline.

— Ieftin medicament! Îşi zise cerşetorul.

Şi, luând fiola, plecă. Era prea devreme pentru a se duce la Rotherhithe.

Cu toate că lucrătorul John murise, Shoking se temea şi-şi zise că era prudent să aştepte miezul nopţii.

Se reîntoarse acasă şi se îmbrăcă din nou în costum de marinar.

Restul timpului şi-l petrecu mâncând şi bând.

Numai după ce auzi sunând miezul nopţii, se hotărî să se îndrepte spre Rotherhithe.

Puţin cam emoţionat, dar deplin stăpân pe sine, străbătu podul Londrei, se înfundă în Borough şi după aceea în Rotherhithe.

După cum ştim, la ora aceea înaintată cartierul era cu totul tăcut.

Ajunse astfel până aproape de cimitir şi se opri o clipă pentru a arunca o privare scrutătoare de jur împrejur.

Dar deodată patru oameni, care păreau că ieşiră din pământ îl înconjurară, iar unul dintre dânşii se repezi la el şi-l apucă de gât.

— Ah! De astă dată nu-mi vei mai scăpa!

Shoking simţi că părul i se zbârleşte în cap, căci recunoscu vocea lucrătorului John, pe care-l crezuse zăcând în fundul Tamisei.

Pentru a înţelege scena care va urma, e necesar să ne întoarcem îndărăt, în momentul când Nichols îl recunoscuse pe John.

Explicarea nu fu lungă.

— Aşadar, exclamase Nichols, locuieşti acum în Rotherhithe?

— Nu; am venit aici pentru afaceri. Dar tu?

— Eu, de asemenea.

— La miezul nopţii?

— De ce nu?

— Dragul meu, zise Nichols râzând, nu prea văd ce afaceri ai putea face pe aici…

— Dar tu?

— Cu mine e altceva.

— Da?

Şi după mai multe exclamaţii de soiul acestora, cei doi oameni văzură că erau acolo pentru aceeaşi treabă.

Dar acum erau patru şi premiul începea să fie divizat în prea multe părţi, lucru care aduse oarecare încurcătură şi neînţelegere.

— Ascultă, zise John în cele din urmă, ieri aş mai fi stat la îndoială dacă trebuie sau nu să ne muncim; dar acum, nu mă mai atrage numai dorul de câştig.

— Dar ce te mai atrage?

— Mai este şi un dor de răzbunare la mijloc.

Şi, în câteva cuvinte, John îi povesti lui Nichols afacerea cu Shoking.

— Toate evenimentele acestea se înlănţuiesc de minune, zise Nichols.

— Când a dat cineva o lovitură ca aceea pe care am primit-o eu… Îţi dai seama că Shoking trebuie să mă creadă mort, adăugă John.

— Aşa e!

— Prin urmare, Shoking crezându-mă mort, va reveni pe aici.

— Şi atunci îl vom urmări?

— Nu; vom pune mâna pe dânsul şi-l vom sili să vorbească…

— În ce mod?

— Asta mă priveşte. E de ajuns să-ţi spun că am fost din nou pe la Scotland-Yard şi că mi s-au dat puteri mai întinse.

Iată în ce mod, John, intrase în asociaţia Nichols, Macferson & Paddy.

Toţi patru stăteau ascunşi în cimitir şi se aruncară ca nişte tigri asupra bunului Shoking, îndată ce John îl văzu apărând.

— Ah! Exclamase John. De astă dată te ţinem bine şi nu ne vei mai scăpa.

Shoking se îngălbenise de moarte.

John îl trânti la pământ. Paddy îi astupă gura cu batista şi ceilalţi doi îi legară mâinile şi picioarele.

— Acum, zise Nichols, ce facem cu el?

John se întoarse spre scoţian.

— Tu eşti cel mai voinic, nu-i aşa?

— Aşa cred, răspunse cu modestie Macferson.

— Ei bine! Ia-l pe domnul acesta în spate.

Scoţianul se aplecă şi Shoking fu ridicat în sus ca un pachet de pene.

— Unde mergem? Întrebă Nichols.

— Spre Tamisa, răspunse John.

Shoking se înfioră până în măduva oaselor. Fără îndoială, oamenii aceia voiau să-l arunce în apă legat şi, de astă dată, nu mai era nici o nădejde de salvare.

Capitolul XXIII.

Tamisa, în trecerea ei prin Londra, seamănă mai mult cu un port, decât cu un fluviu.

În timpul zilei, sute de vapoare, de toate speciile şi categoriile, plutesc în toate părţile; însă în timpul nopţii,

ambele maluri sunt pline de o cantitate considerabilă, de o adevărată pădure de catarge.

Coborând la Tamisa, dinspre Rotherhithe, dacă laşi pontonul de îmbarcare spre dreapta şi o iei puţin spre stânga, dai peste un fel de barcă fixă, cu prora rotundă, care seamănă cu unul din acele vase olandeze, ce plutesc şi pe mare, şi pe canalele din interior.

Ambarcaţiunea n-avea catarge; semăna mai mult a casă, decât a vas.

Ce rost avea ea acolo?

Servea de magazie, sau poate de arsenal.

La prima vedere, ar fi greu de ghicit.

Pe proră stătea scris cu litere albe un nume: Manning.

Ce este acest Manning?

E pur şi simplu un negustor celebru de cai.

În fiecare lună, ambarcaţiunea despre care e vorba este încărcată cu cai şi, remorcată de un mic vaporaş, se îndreaptă spre mare.

În interior arată întocmai ca un grajd.

Spre această bizară construcţie se îndreptă John, împreună cu mica sa trupă.

Nu există în Londra vagabond adevărat care să nu fi dormit cel puţin o dată în viaţa lui în ospitaliera „Manning house”, cum fusese ea botezată.

Domnul Manning nu locuieşte în Londra şi şlepul era lăsat totdeauna fără păzitori.

— Aici, zise John, păşind cel dintâi pe ponton, aici vom fi acasă la noi, şi vom putea convorbi în linişte cu Excelenţa sa, lordul Wilmot.

Shoking începu să respire puţin mai uşurat; el crezuse că va fi aruncat în apă, fără multă vorbă. Era acuma în deplină siguranţă.

Coborâră cu toţii în interiorul bărcii, care era cu totul pustie; într-un colţ numai, se mai vedeau câteva resturi de nutreţ.

— Camarazi, zise John, cred că Excelenţa sa, lordul Wilmot, va putea să ţipe cât va pofti; de aici nu-l va auzi nimeni.

Şi luând o mână de paie, o aşează în mijlocul grajdului şi-i dădu foc.

— Bine, înţeleg, zise Nichols.

— Şi eu de asemenea, zise Paddy.

— Eu nu înţeleg nimica, zise Macferson, care-şi lăsase povara jos.

Shoking, de asemenea, nu înţelegea nimic.

— Milord, zise atunci lucrătorul John cu o ironie amară, vom avea onoarea să-ţi luăm un mic interogatoriu şi, dacă nu vei voi să ne răspunzi cum se cuvine, vom fi siliţi să recurgem la oarecare extremităţi…

Zicând acestea, îi scoase batista din gură.

— Mizerabililor! Urlă atunci Shoking, dacă veţi îndrăzni să-mi faceţi vreun rău, veţi fi spânzuraţi cu toţii.

— Excelenţa voastră locuieşte în Rotherhithe, întrebă John, surâzând.

— Nu, răspunse Shoking.

— Atunci de ce se tot plimbă prin acest cartier? Nu s-ar putea să ştim şi noi? Vedeţi bine că nu vă mai cer deloc socoteală, pentru o oarecare lovitură de lopată…

Shoking nu răspunse.

— Noi nu suntem oameni rai, continuă John, dar avem interes să ştim ce caută Excelenţa voastră la Rotherhithe? Nu-i aşa că vine să se întâlnească cu John Colden?

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, răspunse Shoking, cu vocea înăbuşită.

Atunci John făcu un semn scoţianului şi acesta desfăcu frânghiile care legau picioarele lui Shoking.

În acelaşi timp, John apropie de dânsul grămada de paie care ardea.

Shoking scoase un strigăt teribil de durere.

— Cred că acum i se va dezlega limba, zise John râzând.

Flacăra creştea mereu şi martiriza picioarele nenorocitului Shoking.

Dar dânsul, în mijlocul suferinţelor pe care le îndura, îşi spunea: „Prefer de o mie de ori mai bine moartea, decât să-l trădez pe Omul Gri.”

Cu toate astea, Shoking, făcu un semn.

— Daţi la o parte focul, exclamă dânsul, şi voi vorbi.

— Aşa te vreau! Zise John.

Şi dădu de-o parte grămada de paie aprinsă.

Capitolul XXIV.

Shoking nu era trădător; decât să-l vândă pe Omul Gri, mai bine ar fi îndurat cele mai grozave suplicii.

În mijlocul suferinţelor sale, Shoking nu-şi pierduse capul. El văzuse bine că situaţia cerea numaidecât o soluţie imediată.

Şi, în câteva clipe, imagină o poveste întreagă.

— Ei bine, Excelenţă, zise John, după ce dăduse la o parte grămada de paie, te ascultăm.

— Ah! Bunul meu John, începu Shoking, numai mândria m-a pierdut pe mine. Pentru a juca câteva zile rolul de lord, am devenit sclavul unui om primejdios. Dar de-ai şti ce teamă mi-e de „dânşii”! Când vor afla că i-am trădat, mă vor ucide ca pe un câine turbat!

— Şi noi, dacă nu vei vrea să vorbeşti, te vom arunca Tamisa, cu un bolovan de gât.

— Voi vorbi, zise Shoking.

— Dacă-i aşa, grăbeşte-te.

— Dar trebuie să-mi făgăduiţi un lucru.

— Ce lucru?

— Trebuie să-mi făgăduiţi că mă veţi apăra.

— Dacă ne vei conduce la casa unde este ascuns John Colden să n-ai nici o grijă; nu te va atinge nimeni.

— Asta nu pot, zise Shoking.

— Atunci voi aprinde din nou paiele.

— Aşteptaţi puţin, vă rog! Nu e nevoie să merg eu; vă spun strada şi numărul casei şi vă veţi duce singuri.

— Şi în timpul acesta dumneata ştergi putina, după ce ne vei fi înşelat ca pe nişte proşti! Oh! Nu suntem noi aşa de mărginiţi!

— Te înşeli, răspunse Shoking; voi rămâne prizonier. Doi dintre voi pot rămâne pentru a mă păzi.

— Dar de ce nu vii şi tu cu noi?

— Pentru că mă tem.

— De cine?

— De „dânşii”.

Era atâta groază în cuvintele acestea, încât John îl crezu.

— Ei bine! Răspunse el, fie şi cum zici tu; dar dacă ne înşeli, te vom strânge de gât şi te vom arunca în fundul Tamisei.

— Nu vă înşel, zise Shoking, cu accentul celei mai perfecte bune credinţe.

— Vorbeşte.

— John Colden, începu Shoking, e ascuns în Love Lane, la numărul nouăsprezece. Este o casă cu pereţii negri şi cu trei etaje.

— Bun!

— De jur împrejur este un grilaj frumos.

— Foarte bine!

— Veţi lovi de trei ori în uşă şi veţi zice persoanei care va veni să vă deschidă: „Regina s-a întors în Londra”.

— Ce reprezintă cuvintele acestea?

— Sunt cuvintele de trecere, parola.

— Şi ni se va deschide?

— Da, şi vi se va face un semn.

Şi Shoking făcu un semn misterios cu mâna stângă.

— Şi ce vom răspunde noi?

— Veţi răspunde printr-un alt semn.

Şi Shoking făcu un al doilea semn, de astă dată cu mâna dreaptă.

— Atunci, continuă dânsul, veţi fi primiţi ca prieteni ai Irlandei şi veţi fi introduşi înăuntru.

— Ei bine! Zise John, întorcându-se spre Nichols şi spre Paddy, voi ce spuneţi?

— Să mergem unde ne spune omul acesta.

— Dar doi dintre noi vor rămâne aici să-l păzească pe Shoking.

— Oh! Exclamă scoţianul Macferson, cred că eu singur sunt îndestulător.

— Da?

— Şi, pentru mai multă siguranţă, adăugă Macferson puteţi să închideţi oblonul de la intrare. Vom rămâne amândoi prizonieri aici.

— Aşa vom face, zise John.

Cei trei oameni plecară, lăsându-i pe Macferson şi pe Shoking prizonieri în întunericul şlepului lui Manning.

Shoking îşi spunea că, desigur, vreo şalupă din serviciul de siguranţă va trece pe acolo şi atunci va avea, poate, o şansă de scăpare.

Dar fostul cerşetor mai avea în acelaşi timp şi un alt ac de cojoc.

„Păstrez mereu în buzunar fiola cu medicamentul pentru Omul Gri, îşi spunea dânsul, şi cred că mai sunt farmacişti în Londra care vor putea să repete reţeta”.

Şi, favorizat de întuneric, Shoking scoase din buzunar fiola destinată să-l prefacă pe John Colden în mulatru, o destupă fără zgomot şi, ducând-o la buze, înghiţi trei sferturi din conţinut.

Capitolul XXV.

Abia înghiţise Shoking lichidul şi simţi o senzaţie bizară zguduindu-i corpul. Părea că-l apucase un violent accent de friguri.

După aceea, şi aproape îndată, fu cuprins de călduri teribile.

„Medicamentul lucrează”, cugetă Shoking, care nu-şi pierduse deloc sângele rece.

Avea o încredere aşa de deplină în vorbele Omului Gri încât era absolut sigur că în mai puţin de o oră va deveni

mulatru.

Îşi sacrificase culoarea naturală, fără nici o părere de rău; de multă vreme renunţase la cuceriri amoroase şi era de părere că o friptură bună şi un pahar de vin vechi fac mai mult decât o sută de femei frumoase şi tinere.

Cu restul lichidului rămas în fiolă, Shoking îşi frecă părul, după cum îşi amintea că-i recomandase Omul Gri.

Toate acestea le făcu în mijlocul întunericului cel mai adânc şi fără nici un zgomot.

Macferson întindea din când în când mâna spre dânsul, spre a se asigura că nu se mişcase din loc.

— Ce vrei? Îl întrebă Shoking.

— Vreau să mă asigur că eşti mereu lângă mine.

— Sunt aici pentru că aşa vreau eu, răspunse Shoking.

— Şi pentru că te păzesc eu, adăugă Macferson.

Shoking izbucni într-un hohot nebun de râs.

— Dacă aş vrea, aş pleca îndată, zise el; eu nu sunt om, eu sunt diavolul!

— Ei, aş! Murmură scoţianul; văd că ai poftă să-ţi baţi joc de mine.

— Aşadar, tu crezi serios că eu sunt om?

— Ce fel de vorbe sunt acestea?

Shoking începu să râdă atât de diabolic, încât scoţianul se înfioră.

— Ai vreun chibrit la tine? Întrebă Shoking.

— Da.

— Ei bine; îţi voi dovedi că sunt diavolul.

— Cum asta?

— Ce culoare are părul meu?

— Roşu.

— Dar pielea?

— Albă.

— Te înşeli, zise Shoking, pielea mea este neagră.

Scoţianul strânse pumnii furios.

— Ai de gând să încetezi o dată, ori te pocnesc!

— Nu încetez deloc; aprinde un chibrit şi vei vedea.

Scoţianul scoase un chibrit din buzunar şi-l aprinse.

Oroare! Avea în faţa lui un om negru ca abanosul, cu părul alb ca zăpada.

— Vezi bine că sunt diavolul! Exclamă Shoking, izbucnind într-un hohot de râs strident.

Scoţianul se retrase înspăimântat într-un colţ al şlepului.

— Sunt diavolul, repetă Shoking, şi te voi pedepsi!

În acelaşi timp, ex-cerşetorul scoase şi dânsul un chibrit din buzunar, aprinse grămada de paie şi, luând în mână un smoc aprins, veni ameninţător spre Macferson.

Superstiţiosul scoţian urcase deja scările şi încerca să dea la o parte oblonul.

Văzând din nou faţa neagră a lui Shoking, Macferson simţi o groază aşa de mare, încât forţele îi sporiră şi cu o lovitură violentă, dădu oblonul la o parte şi ţâşni afară ca o săgeată.

Shoking alergă după dânsul, cu paiele aprinse în mână strigând:

— Ah! Ai îndrăznit să te joci cu diavolul! Vei vedea tu acum!

Macferson începu să alerge ca un nebun şi vrând să scape mai repede de vedenia aceea îngrozitoare, se aruncă în Tamisa, fără să mai ţină seama că apa fluviului era rece ca gheaţa.

Rămas liber, şi ştiindu-se acum cu totul transformat, Shoking se rezemă de barele podului, zicându-şi.

„Acum, nu voi fi deloc supărat să-l văd pe lucrătorul John întorcându-se”.

Capitolul XXVI

„Love Lane”, adică stradela Amorului, e o stradă foarte mică, foarte îngustă şi foarte întunecoasă.

Sunt numai case particulare; nu se vede nici o cârciumă, nici o prăvălie.

La nouă seara, Love Lane este aşa de tăcută, încât ai putea auzi şi bâzâitul unei muşte.

Şi totuşi, spre această stradă se îndreptară cei trei tovarăşi: Nichols, Paddy şi John.

— Nu ştiu de ce se teme animalul acela de Shoking să vină aici, zise John, intrând în Love Lane.

— Mie mi se pare că am fost traşi pe sfoară, zise Nichols.

Se opriră în faţa casei cu numărul 19.

Casa n-avea grilaj, după cum le spusese Shoking; cu toate acestea John sună.

După mai multe momente de aşteptare, o fereastră de sus se deschise şi se auzi o voce piţigăiată:

— Dacă-l căutaţi pe domnul abate, aţi venit prea târziu; chiar adineauri a plecat în oraş.

Cei trei oameni se priviră înlemniţi.

Cu toate acestea, John continuă:

— Regina s-a întors în Londra”.

— Şi ce-mi pasă mie? Răspunse vocea piţigăiată, după care, servitorul preotului închise fereastra.

Era evident că Shoking îi trăsese pe sfoară.

Se reîntoarseră spre Tamisa în fugă.

— Îl voi gâtui! Striga John în fugă.

— Ba nicidecum, interveni Nichols. Îl vom duce la poliţie şi vom încasa premiul făgăduit pentru lordul Wilmot; e dreptul nostru, după cum îţi vei avea şi tu partea din premiul pentru John Colden.

John suspină; vedea bine că Nichols are dreptate şi că trebuia să-şi înfrâneze dorul de răzbunare.

Ajunseră în sfârşit şi la bizarul şlep al domnului Manning.

Dar deodată, John scoase un strigăt de uimire, strigăt, care fu repetat de ceilalţi doi tovarăşi.

Oblonul era dat la o parte; şlepul era gol. Macferson şi Shoking dispăruseră.

Furios din cale afară, John se îndreptă spre pod, şi zărind acolo o umbră neagră, alergă spre dânsa.

Ceilalţi doi îl urmară de aproape.

— Un nebun! Exclamă Nichols.

Negrul îi privi fricos şi începu să râdă idioţeşte.

Dar cu toate silinţele pe care şi le dădură, nu putură scoate nimic din gura lui.

Negrul repeta mereu:

— Eu văzut nimica nu… Neptun venit Anglia… găsească lucru… aveţi foame mare…

— Naiba să te ia cu foamea ta cu tot! Exclamă John în cele din urmă, şi se îndepărtă de negru, dându-i o lovitură puternică.

— Macferson ne-a trădat, murmură Paddy.

— Oh, asta nu se poate.

— Shoking îi va fi dat bani.

— Desigur! Exclamă John, care-şi aducea aminte de pumnul de aur pe care-l primise el însuşi de la Shoking.

În clipa aceea se auzi şuieratul unei sirene. Era una dintre şalupele „Regalistului”, care îşi făcea cursa obişnuită.

— S-o ştergem de aici, zise John; locul nu e tocmai sigur.

Şi se depărtară toţi trei în grabă.

Negrul, adică Shoking – căci dânsul era – rămas singur, murmură: „Acum sunt sigur că John nu mă va mai recunoaşte.”

Şi, lungindu-se pe pod, rămase nemişcat.

Şalupa „Regalistului” trecu fără să se oprească.

Shoking se ridică şi se îndepărtă grăbit de Rotherhithe.

În aceeaşi noapte, pe la orele două, sir Peters Town se despărţise de miss Ellen.

Ce planuri întunecate concepuseră cei doi complici?

După plecarea preotului, miss Ellen părăsi pavilionul şi se întoarse în palat.

Conform ordinelor sale, cameristele erau culcate.

Miss Ellen străbătu vestibulul, aprinse o lampă şi se pregătea să se retragă în apartamentul ei, când deodată, zări o lumină în cabinetul de lucru al tatălui ei.

Oare lordul Palmure se întorsese aşa de timpuriu acasă?

De obicei îşi petrecea noaptea întreagă la club şi nu se întorcea decât în zorii zilei.

Miss Ellen intră în camera sa îşi făcu singură toaleta de noapte, apoi, luând o lumânare se îndreptă spre cabinetul de lucru al tatălui ei, printr-o uşă dosnică.

Se apropie de uşă şi bătu încetişor; dar nu primi nici un răspuns.

În zadar; repetă lovitura a doua oară.

Atunci, cugetă că tatăl ei adormise şi se aplecă să privească prin gaura uşii.

În adevăr, tatăl ei stătea la masă, cu spatele spre uşă şi părea cufundat într-o meditaţie adâncă.

Miss Ellen, deschise uşa şi intră încetişor.

Deodată însă, omul care stătea la masă şi care era îmbrăcat în hainele de lucru ale lordului Palmure, se întoarse; omul acela nu era lordul Palmure!

Era Omul Gri!

Miss Ellen rămase înlemnită, în timp ce Omul Gri făcu o săritură şi închise uşa.

— Miss Ellen, zise dânsul, ţi-am făgăduit să-ţi fac o vizită şi mă ţin de cuvânt.

Şi prinse cu îndrăzneală mâna tinerei fete.

La acest contact, miss Ellen îşi regăsi toată energia fizică.

— Ah, mizerabile, zise dânsa, de astă dată nu vei mai ieşi de aici.

Şi voi să alerge spre cordonul soneriei; dar Omul Gri o opri.

— Miss Ellen, zise dânsul, n-avea teamă; vreau să-ţi spun, numai câteva cuvinte… Apoi vei fi liberă să-ţi chemi servitorii. Tatăl dumitale, continuă el, este în momentul acesta la club, unde joacă o partidă de whist cu doi dintre amicii săi, care sunt în acelaşi timp şi amicii mei. Partida va dura până la orele patru dimineaţă. Dacă în momentul acela eu nu voi fi ieşit liber din casa aceasta, tatăl dumitale va fi asasinat. Înţelegi bine, ce-ţi spun, nu-i aşa? Acum eşti liberă să-ţi chemi servitorii.

Miss Ellen rămase tăcută.

— Haide, zise Omul Gri, fii sinceră; mărturiseşte că deşi nu ţi-am făcut nici un rău, nutreşti împotriva mea o ură de moarte.

— Oh! Aşa este, răspunse dânsa. O ură sălbatică.

— Ai jurat să mă pierzi?

— Da.

— Şi-ai fi bucuroasă să mă vezi dus la eşafod?

— Desigur, răspunse dânsa, înfruntându-i privirea. Şi crede-mă – ţi-o spun ca o bună prietenă – ai face bine să mă distrugi acum cât sunt în puterea dumitale.

— Eu nu mă tem de dumneata, răspunse Omul Gri surâzând.

Şi dând la o parte haina lordului Palmure, Omul Gri rămas în hainele lui negre şi cravata albă, scoase din buzunarul vestei, un plic voluminos.

— Ca dovadă că nu mă tem de dumneata, iată, ţi-am adus scrisorile pe care le-ai adresat nenorocitului Dick Harrison.

Miss Ellen îşi înăbuşi un strigăt.

— Ia seama, zise dânsul, întinzând mâna spre plic… ia seama! Îţi repet că nu mă tem de dumneata.

Şi un surâs mândru îi flutură pe buze.

Capitolul XXVII.

Miss Ellen îşi stăpâni furia şi avu un elan de generozitate.

— Nu, zise dânsa, nu vreau să am în faţa mea un inamic dezarmat; reia-ţi scrisorile, domnule.

Omul Gri surâdea mereu.

— Ascultă-mă, zise el; adineauri ţi-am spus că tatăl dumitale e la club şi că e în primejdie de a fi ucis.

— Da, mi-ai spus lucrul acesta.

— Eu nu ştiu unde e tatăl dumitale şi nici nu l-am văzut măcar. Am venit aici fără nici o armă; scrisorile acelea compromiţătoare sunt acum în mâna dumitale. Prin urmare, eşti liberă să-ţi chemi servitorii şi să mă arestezi.

Miss Ellen tremura de mânie.

— Domnule, zise ea, eşti foarte imprudent.

— Crezi?

— Eu ţi-am jurat moartea şi dumneata vii să te pui astfel la dispoziţia mea.

— După cum vezi, răspunse dânsul.

Dânsa izbucni într-un hohot de râs nervos.

— Da, ai dreptate… Eu nu vreau să te înving prin trădare. Ia-ţi scrisorile, domnule, şi pleacă; eşti liber.

— Miss Ellen, răspunse Omul Gri surâzând, văd că ai făcut un pas spre ţinta urmărită de mine.

— Da?!

— Ura dumitale devine mai dreaptă.

— Da; dar te rog să crezi că ura aceasta este tot aşa de sălbatică.

— Ştiu, zise dânsul; e sălbatică, dar serveşte proiectele mele viitoare.

— Proiectele dumitale?

— Da.

— Aş putea să cunosc şi eu aceste proiecte?

— Pentru a-ţi vorbi de ele am venit aici…

— Ei bine! Te ascult.

— Miss Ellen, reluă dânsul, cu cea mai desăvârşită galanterie, eşti tânără, eşti frumoasă, eşti inteligentă şi energică; vei fi una dintre cele mai bogate moştenitoare din Anglia.

— Şi? Întrebă dânsa dispreţuitoare.

— Cauza pe care mai departe o vei servi dumneata, va triumfa.

— Cred şi eu.

— Numai că, mai târziu, alta va fi cauza pe care o vei servi dumneata.

— Şi care va fi această cauză?

— Aceea a Irlandei.

Miss Ellen izbucni într-un hohot de râs plin de dispreţ.

— Da, zise dânsa, ştiu; mi-ai mai spus lucrurile acestea şi altă dată.

— Şi-ţi repet, zise dânsul, privind-o drept în ochi.

Siguranţa cu care vorbea omul acela aduse o adâncă tulburare în pieptul tinerei fete.

— Pleacă, domnule! Strigă dânsa. Pleacă!

— Un singur cuvânt... Vreau să-ţi spun cum se va opera metamorfoza pe care ţi-o prezic.

— Ei bine! Zise dânsa, consimt să ascult şi această ultimă nebunie.

— Întreaga metamorfoză se rezumă în câteva cuvinte.

— Să auzim!

— Te vei îndrăgosti de mine.

De astă dată, furia mândrei patriciene nu mai cunoscu limită.

— Ieşi, domnule, strigă dânsa ridicând vocea; pleacă de aici!

Omul Gri se retrase în fundul camerei.

Şi pe când miss Ellen repeta pentru a treia oară:

— Pleacă, domnule!

Omul Gri apăsă un resort, aflat la spatele lui, şi miss Ellen se văzu dintr-o dată singură.

Omul Gri dispăruse.

Tânăra fată crezu că era jucăria unui vis.

Dar plicul lăsat pe masă de Omul Gri era dovada deplină a realităţii.

Ea îl apucă cu aviditate, îl deschise şi începu să numere scrisorile.

Erau toate, dar una singură lipsea.

Şi era tocmai aceea care dovedea într-un mod clar slăbiciunea ei morală, căderea ei fizică.

Miss Ellen se ridică înnebunită.

„Oh! Mizerabilul! exclamă dânsa; m-a înşelat din nou! Oh, dar de acum înainte, voi fi fără milă, fără conştiinţă.”

Şi aruncă scrisorile în foc.

În clipa aceea, zgomotul unei porţi închise ajunse până la dânsa.

Lordul Palmure se întorcea acasă.

Miss Ellen stătu o clipă la îndoială.

În cele din urmă se hotărî să-şi aştepte părintele în cabinetul său de lucru.

Voia să-l întrebe dacă avea cunoştinţă de uşa aceea secretă prin care dispăruse Omul Gri.

Văzând-o, lordul Palmure, rămase înlemnit în prag.

— Tată, zise dânsa, înainte de a-ţi explica prezenţa mea aici, lasă-mă să-ţi pun câteva întrebări.

— Te ascult.

— Casa pe care o locuim este proprietatea noastră?

— Fără îndoială.

— De când?

— Am moştenit-o de la tatăl meu… De ce această întrebare?

— Camera aceasta are numai două uşi? Continuă miss Ellen.

— Vezi bine.

— Te înşeli, tată; mai este şi o a treia uşă.

— Eşti nebună.

— Mai este o uşă în peretele acesta, repetă dânsa, arătând cu mâna peretele prin care dispăruse Omul Gri.

— Unde naiba vezi tu vreo uşă aici? Întrebă lordul Palmure, privind peretele cu atenţie.

— Nu văd nimic, dar sunt sigură că există.

— Ce glumă!

— Nu numai atât, continuă tânăra fată, dar adineauri am văzut-o deschizându-se în faţa mea…

— Când?

— Acum douăzeci de minute.

— În faţa ta?

— Da… Pentru a lăsa liberă trecerea unui om, care se îmbrăcase cu costumul dumitale de lucru.

— Cine e omul acesta? Exclamă lordul Palmure.

— E „dânsul”.

După accentul de ură în care pronunţa aceste două cuvinte, lordul Palmure ghici îndată despre cine era vorba.

Şi nobilul lord rămase uimit de atâta îndrăzneală.

Deodată, miss Ellen alergă la fereastră, o deschise şi trase cu urechea.

O şuierătură ascuţită străbătu spaţiul.

— Ce înseamnă asta? Întrebă lordul Palmure.

— Aşteaptă-mă aici, răspunse tânăra fată.

Şi ieşi repede afară.

Erau orele patru de dimineaţă şi, până să se lumineze de ziuă mai era destulă vreme.

Miss Ellen coborî în grădină şi se îndreptă spre mica portiţă dosnică.

Şuierătura pe care o auzise era semnalul convenit între ea şi Paddy.

Într-adevăr, Paddy se întorcea să-i dea seamă despre rezultatul expediţiei sale.

— Ei bine? Întrebă miss Ellen.

Paddy povesti totul cu de-amănuntul. După aceea adăugă:

— Dar eu am cu totul altă idee şi cred că ştiu unde se află ascuns condamnatul la moarte.

— Da?

— Dumneata ştii unde este situată biserica Saint-George?

Miss Ellen tresări…

— Ei bine, toată noaptea văd clopotniţa acelei biserici luminată; dacă John Colden ar fi ascuns acolo, nu m-aş mira de loc.

— Tovarăşii tăi de astă noapte ştiu şi ei lucrul acesta?

— Nu, milady.

— Ei bine! Zise cu vioiciune miss Ellen, va trebui să păstrezi secretul numai pentru tine.

Şi miss Ellen îşi spuse: „Nu John Colden e ascuns în clopotniţa aceea; o simt după bătăile inimii mele… E dânsul.”

Apoi, cu voce tare, adăugă:

— Vino cu mine, Paddy.

Şi închizând cu grijă portiţa, se îndreptă spre un colţ al grădinii, unde ştia că îşi ţine grădinarul instrumentele.

Alese un târnăcop, un ciocan şi o pereche de foarfeci şi arătându-le lucrătorului, zise:

— Ia instrumentele acestea şi urmează-mă.

Capitolul XXVIII.

Paddy nu ghicea ce voia să facă miss Ellen, dar era hotărât s-o asculte orbeşte.

Miss Ellen îl introduse în cabinetul de lucru al lordului Palmure.

Acesta, care nu-şi revenise încă din uimirea adâncă în care îl lăsaseră destăinuirile fiicei sale, încruntă din sprâncene când îl văzu pe Paddy.

— Tată, zise miss Ellen, vreau să-ţi dovedesc că n-am fost obiectul unei halucinaţii. În peretele acesta există o uşă secretă, şi trebuie să ştim cu orice preţ unde duce ea.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul nobilului lord, tânăra fată făcu un semn lui Paddy, care se apropie cu uneltele în mână.

Tapiseriile fură date la o parte şi dădură peste un corp tare.

— E peretele, zise lordul Palmure.

— Nu, răspunse Paddy, e ceva ca o placă de fier.

Paddy îşi continuă lucrul şi curând, o uşă mare de fier apăru în faţa celor trei oameni uimiţi.

— Vezi? Zise miss Ellen.

Uşa aceasta n-avea nici zăvoare, nici broască; dar un mic buton de aramă se zărea într-un colţ.

Paddy aplică o lovitură de ciocan pe acest buton.

Deodată uşa se deschise şi un curent de aer umed lovi faţa lordului Palmure şi a fiicei sale.

Uşa dădea într-un coridor strâmt, aflat în lărgimea zidului.

— Haide, tată, zise miss Ellen, trebuie să ne facem o idee clară despre toate acestea.

— Aşa cred şi eu.

Se înarmară cu revolvere şi porniră înainte, prin coridor.

Paddy mergea în faţă, ţinând o lampă în mână. Coridorul era foarte scurt, însă la capătul lui se vedeau nişte trepte.

Erau nişte trepte în spirală, care păreau că nu se mai sfârşesc.

La cea de a treisprezecea treaptă, Paddy se opri.

— Ce este? Întrebă miss Ellen.

— Aud zgomot.

Într-adevăr, un murmur înăbuşit, asemănător cu zgomotul pe care-l fac valurile mării izbindu-se de stânci, ajungea până la dânşii.

— Dacă ţi-e teamă, zise ea, dă-mi mie lumânarea; voi merge eu înainte.

— Mie nu mi-e teamă de nimic, milady, răspunse Paddy.

Şi continuară să coboare treptele.

Temperatura devenea din ce în ce mai rece şi aerul mai curat.

În sfârşit, dădură peste ultima treaptă; erau acum într-o pivniţă adâncă, în fundul căreia se deschidea o altă subterană.

Subterana aceasta părea să fie destul de largă; cu toate acestea, înainte de a merge mai departe, miss Ellen se întoarse spre tatăl ei.

— Aşadar, zise dânsa, n-ai auzit niciodată vorbindu-se de subterana aceasta?

— Niciodată.

Apoi, deodată, auzind din nou murmurul acela înăbuşit care ajungea până la dânşii, lordul Palmure îşi lovi fruntea cu mâna.

— Aşteaptă, Ellen, zise dânsul, mi se pare că îmi amintesc. Trebuie să fim foarte aproape de White-Hall.

— Da?

— Subterana aceasta trebuie să fie aceea săpată în timpul regelui Carol I, de către partizanii săi, care voiau să-l salveze.

— Ah!

— Şi, dacă nu mă înşel, conduce la Tamisa, aproape de podul Westminster. Murmurul pe care îl auzim nu e altceva decât zgomotul valurilor Tamisei.

— Ei bine, să mergem înainte, zise miss Ellen.

Şi luând lumânarea din mâna lui Paddy, porni cea dintâi prin subterană, în timp ce-şi punea întrebarea: „Cum a putut Omul Gri să descopere ascunzătoarea aceasta?!”

Capitolul XXIX.

Lordul Palmure avea dreptate. Erau în subterana săpată pentru nenorocitul rege Carol I.

Cu cât înaintau, pământul devenea mai umed şi aerul mai rece.

Deodată năvăli un curent de vânt aşa de puternic, încât lumânarea se stinse.

Din fericire, Paddy avea la dânsul o cutie de chibrituri englezeşti, care ard fără flacără.

La lumina palidă a acestor chibrituri, înaintară, cu toate că lordul Palmure propuse de mai multe ori fiicei sale să se întoarcă.

La un moment dat, miss Ellen zări un punct roşu, care ardea în depărtare. S-ar fi zis că e o lampă suspendată de bolta subteranei.

— Nu mai avem nevoie de chibriturile tale, Paddy, zise dânsa.

Acum subterana devenise nisipoasă şi umedă ca o mlaştină; prin unele părţi, apa ajungea până la glezne.

Cu toate acestea, miss Ellen mergea mereu înainte.

Şi, lucru bizar! În vreme ce lumina părea încă foarte îndepărtată, zgomotul valurilor deveni aşa de puternic, încât se părea că fluviul curge chiar prin subterană.

După ce mai făcu câţiva paşi, miss Ellen se opri; înţelese.

Subterana se deschidea pe ţărmul Tamisei şi lumina pe care o vedeau era a unui felinar de pe ţărmul opus.

Miss Ellen ajunse în capătul subteranei şi putu să-şi dea seama de drumul pe care-l urmase Omul Gri.

— Ei bine, întrebă lordul Palmure, la ce ne-a servit expediţia aceasta?

— Mi-a dat o idee, zise miss Ellen.

— Ah! Ce idee?

— E secretul meu, tată. Ai uitat oare condiţiile noastre?

Lordul Palmure nu mai puse nici o întrebare şi se întoarseră îndărăt pe acelaşi drum.

Când fură sus, miss Ellen puse o pungă plină în mâna lui Paddy şi-i zise:

— Acesta este un supliment, peste ceea ce ţi-am făgăduit. Va trebui însă, să păstrezi cea mai desăvârşită tăcere.

— Nu e nevoie să-mi mai recomanzi lucrul acesta… miss…

— Va trebui să aducem nişte lucrători pricepuţi, zise miss Ellen, adresându-se tatălui ei. Uşa şi tapiseriile trebuie refăcute întocmai cum erau înainte. Omul Gri ar putea să se întoarcă din nou pe acelaşi drum şi nu trebuie să observe nici o schimbare.

Apoi, miss Ellen îi făcu semn lui Paddy s-o urmeze.

Primele raze ale zilei licăreau la orizont, când miss Ellen şi Paddy se coborâră în grădină.

Când ajunseră la portiţa dosnică, Paddy păru că aşteaptă noi ordine.

— Astăzi e duminică? Întrebă tânăra fată.

— Da, milady.

— Astăzi vine abatele Samuel?

— Da.

— Ei bine ascultă… mi-ai vorbit adineauri despre o lumină în clopotniţa bisericii Saint-George?

Paddy făcu semn afirmativ din cap.

— Crezi că John Colden e ascuns acolo?

— Aş putea să-mi pun capul.

— Ei bine! Îi vei spune abatelui Samuel următoarele: Sunt trei oameni, domnule abate, care caută urmele condamnatului la moarte; aceşti trei oameni au pus la cale

planul de a intra în biserică la noapte şi de a pune mâna pe cel ce se ascunde în clopotniţă.

— Dar, milady, zise Paddy înlemnit, dacă-l previn pe abatele Samuel, care este irlandez…

Un surâs flutură pe buzele mândrei patriciene.

— Fă ce-ţi ordon, zise ea, şi nu căuta să înţelegi.

Miss Ellen ghicise foarte bine drumul pe care-l urmase Omul Gri. De altfel lucrul nici nu era greu de ghicit.

Într-adevăr, Omul Gri se urcase în una din acele numeroase bărci care stau în timpul nopţii pe ţărmurile Tamisei, fără nici o pază.

Ieşind de la miss Ellen, dânsul urmă acelaşi drum, fără nici un incident şi lăsă barca la locul de unde o luase.

După aceea se înfundă în păienjenişul de străzi întunecoase care înconjoară biserica Saint-George.

Intrând în cimitir, Omul Gri se opri, căci i se păru că aude nişte gemete.

Mai făcu câţiva paşi în vârful picioarelor şi gemetele deveniră mai distincte.

Omul Gri se îndreptă spre locul de unde veneau gemetele şi în curând zări o umbră neagră.

— Cine-i acolo? Întrebă dânsul, oprindu-se brusc.

O voce plângătoare răspunse:

— Sunt eu… eu, Shoking.

— Ah, tu eşti?

— Da, stăpâne.

— Ce s-a întâmplat.

— O mare nenorocire.

— Cui?

— Mie.

— Să nu facem zgomot aici, zise Omul Gri; îmi vei spune totul când vom fi sus.

Urcând spre clopotniţă, Omul Gri se întreba:

— Oare ce-o fi păţit amicul Shoking?

Când aprinse lumina însă, ghici îndată o parte din adevăr.

Omul pe care-l avea înaintea sa nu mai era Shoking; era un negru în carne şi oase.

— Ah! Dumnezeule! Exclamă Omul Gri, ai băut medicamentul pe care l-am preparat pentru John Colden?

— Vai, răspunse Shoking, cu ochii plini de lacrimi.

— Dar pentru ce?

— Pentru ca să-mi scap viaţa.

Şi Shoking făcu o sforţare pentru a se linişti. Şi povesti toate întâmplările prin care trecuse.

— Şi de ce eşti aşa de supărat acum? Întrebă Omul Gri râzând.

— Pentru că am devenit negru.

— Nu vei păstra culoarea aceasta decât câteva luni.

Dar disperarea lui Shoking rămase la fel de mare.

— Nu cumva eşti îndrăgostit? Întrebă Omul Gri.

— Nicidecum.

— Atunci ce-ţi pasă dacă eşti negru sau alb?

— Cum voi putea să devin din nou lordul Wilmot? Întrebă Shoking cu vocea plină de suspine.

Omul Gri izbucni într-un hohot de râs.

— Consolează-te, îi zise el; afacerea se poate aranja.

— Ah!

— Nu te vei mai numi lordul Wilmot. Dar în schimb poţi deveni marchizul Valdemar-Mendoza-Perez. Don Valdemar e un brazilian foarte bogat, un mulatru moştenitor al unui senior portughez…

— Dar…

— Dar, zise Omul Gri, de vreme ce te-am făcut o dată lord, de ce nu te-aş face acum marchiz?

— E acelaşi rang? Întrebă Shoking ştergându-şi lacrimile.

— Desigur.

Shoking era consolat.

Capitolul XXX.

Acum, să ne mai reîntoarcem puţin la abatele Samuel.

Era duminică şi biserica de la Saint-Gilles era plină de lume.

Preotul ţinea o predică elocventă şi toţi îl ascultau într-o tăcere religioasă.

În mulţimea aceasta erau amestecaţi şi doi oameni care nu erau catolici.

Îndată ce predica se sfârşi, aceşti doi oameni ieşiră din biserică şi se îndreptară spre Soho Square, şi nu se opriră decât în mica piaţă „Craven Chapel”.

Cei doi, dintre care unul era bătrân şi unul tânăr, se priviră cu atenţie.

— Ei bine! Întrebă cel mai tânăr, ce părere ai despre abatele Samuel?

— Oh! Dacă ar fi mulţi oameni ca dânsul în Londra, cauza Irlandei ar fi câştigată.

E unul dintre cei doi oameni de care aveam a ne teme.

— Care este al doilea?

— E personajul acela pe care întreaga poliţie îl caută şi care poartă bizarul nume de Omul Gri.

— N-ai primit de la miss Ellen Palmure o scrisoare în care ţi se spunea că până peste trei zile omul acesta va fi prins?

— Ba da… Dar eu aş vrea să-l am pe abatele Samuel…

— Din nenorocire, constituţia engleză e foarte riguroasă, zise preotul cel tânăr.

— Ascultă-mă, tânărul meu amic, reluă sir Peters Town – căci dânsul era – eu m-am gândit mult cam ce-am putea face împotriva abatelui Samuel… Şi uite, aş vrea să am o convorbire cu dânsul.

— Dumneata?

— Eu.

— Şi când asta?

— Chiar astăzi.

— Cum? Dumneata, care…

— Toate mijloacele sunt bune pentru a ajunge la ţintă… Ascultă-mă. Abatele Samuel se va duce astăzi în Adam's

Street, la un oarecare Paddy, care, deşi protestant, e într-o stare aşa de mizeră încât a fost nevoit să primească ajutoarele preotului catolic.

— Ah!

— Îl vei aştepta pe-acolo şi-i vei spune că un catolic, fost dascăl la Saint Paul, e pe moarte şi are nevoie de ajutorul său.

— Şi crezi că abatele Samuel mă va urma?

— Sunt sigur.

— Dar este într-adevăr la Saint Paul un om în starea aceasta?

— E omul care a dat semnalul din înălţimea clopotniţei, în noaptea salvării lui John Colden.

— Dar omul acesta a fost dat afară.

— L-am reintegrat în funcţie azi dimineaţă, şi dânsul mi-a jurat că mă va servi.

Tânărul preot se înclină şi se despărţi de sir Peters Town pentru a-i executa ordinele.

Peste o oră era în Southwark şi, câteva momente după aceea, abatele Samuel trecea pe lângă dânsul fără să-l observe.

Preotul irlandez se opri la uşa locuinţei sărmanei familii a lui Paddy şi bătu încetişor.

— Intră, îi răspunse o voce bărbătească dinăuntru.

Preotul tresări.

„Oare Paddy a fost pus în libertate?”

— Dumneata? Exclamă el intrând, căci într-adevăr Paddy era; aşadar ţi-ai plătit datoria?

— A plătit-o cineva pentru mine.

— Da? Aşadar, tot se mai găsesc şi suflete caritabile în Londra.

„Oh, de-ai şti cine e persoana care m-a pus în libertate!”

Şi, întorcându-se spre nevasta şi copiii săi, adăugă:

— Duceţi-vă puţin… Am nevoie să rămân singur cu domnul abate.

Lisbeth şi copiii plecară îndată. Ce se întâmplase oare? Preotul era neliniştit.

— Eu sunt englez şi anglican, domnule abate, începu Paddy; dar fără dumneata, care eşti catolic, nevasta şi copiii mei ar fi murit de foame. De aceea, nu vreau să fac nici un rău Irlandei, pentru că în acelaşi timp ţi-aş face rău şi dumitale, care eşti binefăcătorul nostru.

— Ce vrei să spui? Întrebă preotul, din ce în ce mai surprins.

— Aseară, începu Paddy, pe când stăteam în curtea închisorii de la White-Cross, înconjurat de mai mulţi tovarăşi de nenorocire, un gardian a venit să mă conducă la domnul director.

— Au venit să-ţi plătească datoria, îmi ziseră tovarăşii. Eu nu-mi puteam crede urechilor. M-am prezentat înaintea guvernatorului; într-adevăr, Nichols venise să mă elibereze.

— Cine e acest Nichols?

— Un om de afaceri, un speculant, cu un cuvânt, un om necinstit. Un om de la care primisem de mai multe ori de lucru, pentru că eram foarte sărac. La început, nu m-am gândit decât la nevasta şi la copiii mei. Dar, după primele momente de emoţie, l-am întrebat:

— Trebuie să ai mare nevoie de mine, de vreme ce ai venit să-mi plăteşti datoria…”

— Am încasat un avans pentru o afacere rentabilă, îmi răspunse dânsul; vom avea fiecare partea noastră, dacă lucrurile reuşesc.”

— Câţi suntem?”

— Patru; tu, eu, Macferson şi lucrătorul John.”

Abatele Samuel tresări, auzind acest din urmă nume.

— Nichols mi-a dat întâlnire pentru miezul nopţii.

— Şi te-ai dus?

— Da.

— Despre ce afacere era vorba?

— Trebuia să ne punem toţi patru în căutarea condamnatului la moarte, pentru a încasa premiul oferit de

poliţie.

— Prietene, zise abatele Samuel, îţi înţeleg îndoiala; dar te asigur că osteneala vă va fi zadarnică.

— Vai! Domnule abate, din nenorocire, Nichols, ştie unde este ascuns John Colden.

Preotul tresări.

— Chiar în noaptea aceasta trebuia să ne introducem în clopotniţa bisericii Saint-George şi să punem mâna pe John Colden.

Abatele Samuel se îngălbeni de moarte.

— Poliţia e prevenită şi va aştepta în stradă; căci după lege, n-are voie să intre în biserică. Dar, domnule abate, continuă Paddy suspinând. Eu nu-l voi trăda pe acela care mi-a dat pâinea cea de toate zilele, când eram cu totul lipsit… Aveţi destul timp înaintea dumneavoastră şi John poate fi salvat.

— Eşti un om cumsecade, Paddy, şi vei fi recompensat. La cât se urcă premiul oferit de poliţie?

— La o sută de livre.

— Irlanda e săracă, dar duminica viitoare, îţi voi aduce suma aceasta.

Şi preotul voi să lase o guinee pe masă; dar Paddy refuză.

— Pentru moment, zise dânsul, am două coroane; duceţi banii aceştia altora, care sunt mai lipsiţi decât mine.

— Eşti un om cumsecade, Paddy, repetă preotul şi Dumnezeu te va răsplăti.

Şi abatele plecă foarte emoţionat.

După plecarea preotului, soţia lui Paddy se întoarse.

— Ei bine? Întrebă dânsa.

— Preotul a crezut tot ce i-am spus.

— Atunci miss Ellen va fi mulţumită.

Paddy strânse pumnii.

— Ah! Mizerabil ce sunt! Murmură dânsul.

Dar soţia sa începu să râdă:

— Ce prost eşti! Murmură dânsa.

Paddy nu răspunse nimic, dar îşi luă pălăria şi ieşi. Avea nevoie de aer.

Capitolul XXXI.

Ieşind de la Paddy, abatele Samuel se îndreptă direct spre biserica Saint-George.

Tânărul preot, care primise ordinul lui sir Peters Town se luă după dânsul, dar nu îndrăzni să se apropie, atât de tulburat era abatele Samuel.

Intrând în biserica Saint-George, preotul catolic n-avea de gând să rămână multă vreme acolo, pentru că se temea să nu atragă atenţia cuiva.

El se îndreptă repede spre clopotniţă.

Omul Gri dormea adânc.

Abatele Samuel îl trezi.

— Nu mă aşteptam să te văd astăzi, zise Omul Gri, trecând de la somnul cel mai adânc la cea mai apropiată luciditate, aproape fără nici o tranziţie.

Preotul era foarte palid.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Omul Gri.

Abatele Samuel îi povesti în câteva cuvinte ceea ce aflase de la Paddy.

Spre marea lui uimire, Omul Gri rămase foarte liniştit.

— Ştiam toate lucrurile acestea, zise dânsul.

— Dar cred că n-ai de gând să rămâi aici?

— Nu ştiu.

— Cum! Vei aştepta sosirea oamenilor acelora?

— Eu nu sunt John Colden.

— Dar şi pe dumneata te caută poliţia.

— Oh! Asta e altceva… Eu vă voi dovedi clar, ca lumina zilei, că nu sunt nici Omul Gri, nici John Colden.

— Aşadar, rămâi aici?

Abatele Samuel ridică ochii spre cer.

Omul Gri devenise gânditor.

— Domnule abate, zise dânsul, ţi-am spus.

— Ieşi în oraş în mijlocul zilei?

— De ce nu?

— Îndrăzneala dumitale mă înspăimântă.

— Am o întâlnire în Hyde-Park.

— O întâlnire?

— Vreau să zic că sper s-o întâlnesc pe miss Ellen.

— Pe duşmanca dumitale de moarte?

— Vreau să fac dintr-însa o slujitoare credincioasă a cauzei irlandeze.

După aceea Omul Gri deschise un geamantan.

— Dacă mai rămâi puţin în biserică, zise dânsul, mă vei vedea trecând şi nu mă vei recunoaşte.

Liniştea perfectă a Omului Gri îl făcu pe abatele Samuel să se liniştească; şi în timp ce cel dintâi îşi făcea toaleta, abatele Samuel stătea în biserică îngenunchiat în faţa unui crucifix şi se ruga.

După vreun sfert de oră, un om elegant, perfect îmbrăcat, intră în biserică şi veni să îngenunche lângă dânsul.

Preotul îl privi cu cea mai perfectă indiferenţă.

După ce rugăciunea se sfârşi, omul acela îşi fixă privirea asupra preotului şi, spre cea mai mare mirare a acestuia, îl salută.

Apoi se îndreptă încetişor spre uşă.

Dintr-un sentiment de curiozitate, abatele Samuel îl urmă.

Afară, un cal superb, ţinut de un om pudrat aştepta.

Necunoscutul se apropie şi încălecă, cu uşurinţa unui desăvârşit cavaler.

Un om bogat în biserica Saint-George era lucru rar; sărmanele irlandeze îl înconjurară din toate părţile, cerându-i milă.

Necunoscutul făcu un semn gromului şi acesta începu să împartă mulţimii monede de argint.

Abatele Samuel se apropie de el, împins de valurile mulţimii.

— Domnule abate, strigă cavalerul, întinzând spre dânsul un portmoneu de marochin verde; iată pentru

săracii dumitale.

Abatele Samuel tresări; recunoscuse vocea, singurul lucru neschimbat care mai rămăsese din Omul Gri. Mulţimea stătea respectuoasă la distanţă.

— E bine! Zise gentlemanul surâzând, de vreme ce dumneata nu mă recunoşti, de ce m-ar recunoaşte poliţiştii de la Scotland-Yard?

— Dumneata! Dumneata! Murmură abatele Samuel, înlemnit.

— Eu, răspunse dânsul, surâzând mereu.

Şi, înclinându-se în faţa preotului, se îndepărtă.

Mulţimea se împrăştiase de multă vreme, Omul Gri trebuia să fi fost acum departe, dar abatele Samuel rămăsese pe loc, cufundat într-o reverie adâncă.

La un moment dat tânărul ataşat al lui Peters Town se apropie.

Era mai mult de o oră de când aştepta.

Abatele Samuel rămase foarte uimit; un preot anglican voia să-i vorbească!

— Domnule abate, începu tânărul preot protestant înclinându-se, este un teren neutru în cuprinsul căruia cele două biserici adverse se pot înţelege: caritatea.

— Ai dreptate, domnule, răspunse abatele Samuel, înclinându-se la rândul său.

— Domnule abate, continuă protestantul, un nenorocit pe care-l îngrijesc eu, catolic, care, cu toate sforţările noastre…

Sărmanul om cere ultima consolare a religiei; i-o vei refuza oare dumneata?

— Sunt gata să te urmez, răspunse preotul catolic.

— Ei bine! Vino…

Protestantul opri o trăsură, care tocmai trecea pe acolo, şi se urcară amândoi.

Capitolul XXXII.

Când trăsura se opri în faţa catedralei Saint Paul, abatele Samuel nu-şi putu stăpâni mirarea.

— Un catolic în biserica dumneavoastră? Întrebă dânsul.

— Nu ştiu nici eu cum s-a făcut, răspunse tânărul preot protestant; dar poate că superiorul meu, sir Peters Town, va putea să vă dea mai multe explicaţii.

— Muribundul e sus în clopotniţă, zise protestantul, conducându-l pe abatele Samuel, care atunci, întâia oară, intra în catedrala Saint Paul. Sus, adăugă dânsul, când ajunseră la treptele care conducea spre clopotniţă, sus, îl veţi găsi pe sir Peters Town.

Şi tânărul preot protestant rămase în biserică.

În capul scărilor – ascensiunea durase vreun sfert de oră – aştepta într-adevăr prea cucernicul sir Peters Town.

Abatele Samuel fu condus lângă patul bolnavului şi lăsat singur cu acesta.

Sir Peters Town, foarte discret, avea să aştepte pe terasa cupolei.

— Te simţi rău, amicul meu, întrebă preotul aplecându-se asupra bolnavului.

— Nu sunt deloc bolnav, răspunse acesta cu voce înceată; dar e vorba de viaţa mea şi de aceea am lăsat să se trimită după dumneata.

Şi pretinsul muribund începu să vorbească în dialect irlandez.

— Sunt un mizerabil, spuse dânsul; sunt catolic şi mi-am trădat neamul… Dar de acum înainte, nu vreau să mai fiu trădător. Eu sunt acela care am dat semnalul în noaptea răpirii lui John Colden.

— Ştiu… Dar mi se pare că ai fost dat afară?

— Da.

— Atunci, cum de te-ai întors din nou?

— Sir Peters Town a venit să mă caute şi m-a primit cu condiţia să joc rolul unui om pe moarte şi să trimit după dumneata… Nu ştiu ce vor oamenii aceştia, desigur, îţi întind o cursă… Eu însă nu vreau să-mi mai trădez fraţii!

După o jumătate de oră, abatele Samuel ieşea din încăperea pretinsului bolnav.

Era foarte palid, dar foarte liniştit.

— Vino cu mine, domnule, vreau să-ţi vorbesc, îi zise Peters Town, care-l aştepta afară.

Intrară amândoi pe terasă.

Londra întreagă se desfăşura înaintea lor ca într-o oglindă.

— Priveşte! Zise preotul protestant. Londra este regina lumii, iar catedrala Saint Paul este regina Londrei. Dumneata eşti tânăr, eşti talentat, eşti inspirat, de ce n-ai vrea să fii mare?

— Nu înţeleg, zise abatele Samuel.

— Vezi acolo, spre vest, pe ţărmul Tamisei, un palat mare cu turnuri?

— Da, răspunse abatele Samuel; e Lambeth Palace.

— E locuinţa şefului suprem al religiei noastre; e un palat cu mobile aurite, cu scări de marmură… Ei bine, palatul acesta ţi-l ofer dumitale.

— Mie? Zise abatele Samuel.

Şi-şi îndreptă asupra abatelui protestant o privire ca aceea pe care o îndreptase Crist asupra lui Satan, când acesta îi oferise imperiul lumii.

Sir Peters Town profită de acest moment de uimire şi începu să înşire avantajele personale care ar rezulta pentru abatele Samuel, dacă acesta ar binevoi să îmbrăţişeze cultul protestant.

Toate acestea însă, sub o formă deghizată.

Îi arătă imensitatea Londrei şi îi făgădui să-l facă stăpân peste tot oraşul acela, care cuprindea o lume întreagă, acea lume care stăpânea totul.

Şi campionul protestantismului ştiu să fie elocvent.

Abatele îl lăsă să vorbească până la sfârşit.

Când termină, preotul catolic începu să vorbească la rândul său.

Şi vorbele sale erau sonore şi grave ca sunetele unei orgi. Timp de un sfert de oră, sir Peters Town rămase cu capul plecat sub privirea de foc a tânărului preot catolic.

Şi când acesta făcu un gest pentru ca sir Peters Town să-i lase calea liberă, protestantul se dădu la o parte, înfiorat.

Şi abatele Samuel părăsi terasa, cu capul sus, senin şi calm.

Sir Peters Town rămase sus, palid, cu privirea întunecată, cu creierul clocotind de gânduri rele.

Capitolul XXXIII.

Acum, să ne întoarcem o clipă la Rotherhithe, la cunoştinţele noastre, lucrătorul John şi Nichols.

Paddy petrecuse o parte a nopţii împreună cu dânşii, după cum ne amintim. Apoi îi părăsise, zicându-le:

— Eu cred că John Colden nu este la Rotherhithe.

— Dar unde e atunci? Întrebă Nichols.

— Acesta e secretul meu.

— Cum asta, secretul tău?

— Da.

— De vreme ce suntem asociaţi, nu trebuie să mai ai secrete faţă de noi.

— Nu te supăra, răspunse Paddy, şi ascultă-mă bine.

— Vorbeşte.

— Când v-am întâlnit pe voi, eu însumi eram în căutarea lui John Colden.

— Da?

— Dar nu lucram din proprie iniţiativă.

— Dar din a cui?

— Încercam pentru o persoană puternică şi bogată, care la nevoie va tripla premiul oferit de poliţie.

— Ei bine?

— Precum v-am spus şi odinioară, mie mi se pare că am ghicit unde este condamnatul.

— De ce nu ne-o spui şi nouă atunci?

— Am să vă spun, dar după ce voi obţine mai întâi permisiunea persoanei pentru care lucrez. Voi face mai mult decât atât; voi stipula chiar şi unele condiţii pentru voi.

— Şi când te vei întâlni cu persoana în chestie?

— Chiar în noaptea asta.

— Şi unde ne vom regăsi?

— Unde veţi voi, răspunse Paddy.

— Ei bine; dacă-i aşa, te vom aştepta aici.

— Fie, zise Paddy.

Şi se despărţi de tovarăşii săi.

Se ştie ce s-a petrecut după aceea.

Cititorii cunosc expediţia subterană organizată de miss Ellen Palmure.

Ne aducem de asemenea aminte de ordinele pe care le primise Paddy de la tânăra patriciană.

Nichols şi John îl aşteptară în zadar.

A doua zi, când se deşteptară, Paddy tot nu se arăta şi John îi zise lui Nichols.

— Mie mi se pare că Paddy ne trădează.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Şi după ce mai petrecură câteva ore hoinărind, cei doi tovarăşi se hotărâră să se îndrepte spre locuinţa lui Paddy, din Adam's Street.

Erau tocmai orele unu, adică ora când abatele Samuel se îndrepta şi dânsul spre locuinţa lui Paddy.

Când îl zăriră în Adam's Street, cei doi oameni tresăriră.

— Abatele Samuel!

— Un irlandez înfocat!

— Desigur că dânsul trebuie să ştie unde este ascunzătoarea lui John Colden.

— Dacă l-am urmări?

Şi în loc să se îndrepte spre locuinţa lui Paddy, cei doi oameni rămaseră în umbră.

Mirarea însă le fu foarte mare când îl văzură pe abatele Samuel intrând tocmai la Paddy.

— Ţi-am spus eu că Paddy ne trădează, zise Nichols.

— Vom vedea îndată, zise John.

Puţin după aceea, soţia şi copiii lui Paddy ieşiră din casă şi se îndepărtară.

Nichols trecu prin faţa casei şi aruncă o privire furişă pe fereastră.

Paddy stătea în genunchi şi preotul îi strângea mâinile cu căldură.

— Îţi spuneam eu, repetă dânsul, întorcându-se spre John, Paddy ne trădează.

— Ei bine, zise John, va fi pedepsit.

— Când?

— Astă-seară chiar.

Şi cei doi tovarăşi încheiară un pact prin care Paddy era condamnat la moarte, fără drept de apel.

În timpul acesta, Paddy şi soţia sa făceau planuri de trai fericit pentru viitor.

Capitolul XXXIV.

Să ne reîntoarcem la Omul Gri.

Ne aducem aminte în ce împrejurări ne-am despărţit de el: era călare pe un cal superb şi se îndrepta spre Hyde-Park.

Erau orele douăsprezece şi, în timpul iernii, ora oficială a plimbărilor din Hyde-Park este amiaza.

În ziua aceea era multă lume la plimbare, şi, după cum prevăzuse Omul Gri, peste puţin îşi făcu apariţia şi miss Ellen.

Mândra patriciană, văzând un gentleman apropiindu-se de dânsa tresări: i se părea că vede ceva cunoscut în aerul şi în înfăţişarea acelui om.

Recunoştea chiar şi calul; gromul de asemenea îi era cunoscut.

Să fie cu putinţă? Gentlemanul acela era Omul Gri?

Dar gentlemanul se apropie şi miss Ellen rămase uimită când văzu o figură cu totul necunoscută.

Cu toate acestea, cavalerul se apropie şi salută.

— Bună ziua, miss Ellen, zise dânsul.

„Oh! Murmură tânăra fată, e vocea lui”.

— Iartă-mă, miss Ellen, urmă dânsul dar am fost silit să mă deghizez, pentru a nu fi recunoscut.

— Dumneata! Mereu dumneata! Exclamă dânsa.

— Până în ziua în care mă vei iubi, miss Ellen, răspunse îndrăzneţul cavaler.

Şi, fără cea mai mică teamă, începu să călărească alături de miss Ellen.

Tânăra fată era foarte emoţionată.

— Frumoasă zi, miss Ellen, zise Omul Gri, cu vocea lui frumoasă; o zi ce pare creată anume pentru cuvinte de dragoste.

Miss Ellen îl privi fix.

— Aşadar, eşti mereu nebun? Întrebă dânsa ironică şi dispreţuitoare.

— Poate…

— Ascultă-mă, zise dânsa: acum nu mai eşti în casa mea şi nu mai sunt silită să fiu generoasă. N-aş vrea decât să fac un semn tinerilor acestora, pentru ca toţi să te înconjoare.

— Ştiu… sunt adoratorii dumitale… Le vei spune că eu nu sunt decât un mizerabil, înşelător şi trădător, şi ei te vor crede pe cuvânt… Ei bine, miss Ellen, cheamă-i şi spune-le toate acestea; te asigur că nu voi încerca deloc să fug.

— Nu, răspunse mândra patriciană, astăzi este duminică, zi de repaus; vreau să mai fiu încă o dată generoasă.

— De ce să-ţi mai fie teamă de mine, miss Ellen? Acum, când ţi-am înapoiat scrisorile lui Dick Harrison?

— Ah! Zise miss Ellen furioasă, îndrăzneşti să-mi vorbeşti de scrisorile acelea?

— De ce nu?

— Pentru că ai păstrat una la dumneata!

— Eu?

Era în cuvântul acesta atâta mirare, încât miss Ellen rămase uimită.

— Zici că lipsea o scrisoare, miss Ellen?

— Da.

— E cu neputinţă; le-am numărat şi erau şaptesprezece.

— Şi eu am scris optsprezece.

— Ei bine! Îţi jur, miss Ellen, că eu n-am găsit decât şaptesprezece în sicriu. Dar dacă cea de-a optsprezecea

scrisoare mai există încă undeva, îţi jur că-ţi va fi înapoiată.

Şi Omul Gri se înclină şi se îndepărtă de miss Ellen în galop.

Tânăra rămase câteva momente ca împietrită.

„Omul acesta, murmură ea în cele din urmă ridicând capul, este un duşman loial. Scrisoarea nu e la dânsul; dar va găsi-o oare?”

Miss Ellen îşi continuă preumblarea.

Când, peste o oră şi jumătate, se întoarse acasă, portarul îi întinse un plic pătrat, care îi fusese adus cu câteva momente mai înainte.

Plicul conţinea cea de-a optsprezecea scrisoare a lui Dick Harrison şi era însoţită de următoarele cuvinte: „Mama lui Dick Harrison o păstrase.

Ţi-o trimit, împreună cu complimentele aceluia pe care, Mai curând sau mai târziu, va trebui să-l iubeşti!”

Un fulger de mânie licări în ochii frumoasei fete.

„Ah! Murmură dânsa, de-acum nu mă mai tem de tine, omule enigmă… De-acuma între noi doi… Adevăratul război începe!”

Capitolul XXXV.

Paddy îşi petrecu toată ziua de duminică în casă.

Spre seară se pregăti să plece în oraş.

Avea parale în buzunar, şi-apoi aerul din casă începuse să-l înăbuşe.

— Ai face mai bine să stai acasă, Paddy, îi spuse soţia sa…

— Pentru ce?

— Nu ştiu ce presimţiri negre au început să mă neliniştească.

Paddy râse de vorbele nevestei sale şi, luându-şi pălăria plecă.

Se îndreptă direct spre bodega Queen Elisabeth.

După cum ne aducem aminte, taverna care purta acest nume, era situată pe ţărmul Tamisei, între Westminster şi Lamberth Palace.

Dar când se înfundă în labirintul întunecos care conducea într-acolo, i se păru că aude nişte paşi în urma lui. Se întoarse şi aşteptă.

Un om se apropie.

Paddy tresări. Recunoscuse în omul acela pe John lucrătorul.

— Ehei, Paddy, îi strigă acesta, ţi-ai uitat camarazii?

— Nicidecum.

— Unde te duci?

— La Queen Elisabeth, răspunse Paddy.

— Ei bine, să mergem împreună.

Şi, prieteneşte John îşi trecu braţul sub braţul lui Paddy.

Din momentul acesta nenorocitul Paddy putea fi şters din numărul celor vii.

Orele trecură una după alta.

Era acum trei după miezul nopţii şi, în căsuţa umedă din Adam's Street, Lisbeth aştepta mereu, şi Paddy nu se mai întorcea.

Nişte presimţiri urâte tulburau liniştea sărmanei femei.

Nemaiputând răbda, îşi luă un şal pe umeri şi se hotărî să se ducă să-l caute. Îşi aduse aminte că Queen Elisabeth era aproape singura tavernă care rămânea deschisă până la ziuă, prin locurile acele, şi prin urmare se îndreptă spre Queen Tavern.

Dar Paddy nu era acolo şi nimeni nu-l văzuse.

În cele din urmă, un necunoscut, care bea la o masă din fund, îi spuse că se întâlnise cu Paddy spre Bridge Road şi

că îl văzuse în tovărăşia a doi oameni care i se păreau a fi irlandezi.

Necunoscutul era lucrătorul John.

Lisbeth se îndreptă spre casă, chinuită de cele mai teribile presimţiri.

Dacă Paddy nu se întorsese nici până la ora aceea, era patru după miezul nopţii, fără îndoială că se întâmplase ceva rău.

De departe nenorocita femeie văzu strada plină de lume; discuţia era aşa de însufleţită încât Lisbeth trecu printre grupurile de oameni, fără ca să-i dea cineva atenţie.

Lisbeth se repezi spre casă ca o nebună.

Paddy era acolo; dar, vai! Paddy era mort!

Cei doi copii, îngenunchiaţi lângă cadavru, îşi frângeau mâinile de disperare şi scoteau nişte ţipete teribile.

Paddy fusese găsit de către nişte poliţişti întins pe trotuar, într-o stradelă numită Edmond Lane.

Unul dintre poliţişti îl recunoscu şi, în loc să-l ducă la morgă, fu adus acasă.

Comisarul cartierului sosi aproape în acelaşi timp cu Lisbeth.

La început sărmana femeie rămase înlemnită, mută. Dar în cele din urmă limba i se dezlegă şi smulgându-şi părul din cap, strigă cu voce tare:

— Asta numai preotul a făcut-o!

— Ce preot? Întrebă comisarul.

— Preotul catolic! Un preot care ne-a făcut mult bine, căci eram foarte săraci… Oh! N-a lovit el. Dar oamenii lui…

— Zici că preotul a pus la cale această crimă?

— Da.

— Dar în ce scop?

— Sărmanul meu bărbat, răspunse Lisbeth, se asociase cu nişte oameni care-l căutau pe condamnatul John Colden. Preotul, care e prieten cu John Colden, l-a considerat pe Paddy drept un psihopat, un trădător.

Mulţimea începu să murmure.

— Da, da, zise unul, preotul a fost aici chiar azi dimineaţă.

— Aşa este, repetară alţii.

Printre cei care se strânseseră în jurul cadavrului era şi un om în vârstă, îmbrăcat tot în negru.

Omul acesta auzise acuzaţia teribilă la adresa abatelui Samuel şi ochii săi licăriră de bucurie.

Apoi, ieşi din casă, şi se depărtă încetişor, murmurând: „Oh! Cred că de astă dată mă voi răzbuna!”

Era sir Peters Town, răzbunătorul preot protestant, care, după cum ne aducem aminte, jurase moartea abatelui Samuel.

Capitolul XXXVI.

Pe când comisarul de poliţie îşi continua ancheta, pe când în faţa acelei acuzări rostită cu atâta tărie împotriva unui preot catolic, afacerea începea să se complice, pe când mulţimea, despărţită în grupuri continua să discute cu aprindere, un om se apropie de unul dintre poliţiştii care stăteau de pază în jurul casei.

— Prietene, îi zise dânsul, în casa aceasta este un cadavru, nu-i aşa?

— Da.

— Cadavrul unui om asasinat?

— Da.

— Şi comisarul de poliţie face ancheta?

— Da, răspunse din nou poliţistul.

— Ei bine, reluă necunoscutul, vă rog să-l înştiinţaţi pe domnul comisar, că un om vrea să dea lămuriri asupra asasinatului.

Poliţistul îl privi cu oarecare curiozitate, dar îi satisfăcu îndată dorinţa.

Comisarul dădu ordin să fie introdus străinul.

— Cine eşti dumneata? Întrebă comisarul de poliţie.

— Milord, răspunse necunoscutul în cea mai curată nemţească, sunt german.

— Numele dumitale?

— Conrad Hauser.

— Ai să dai ceva informaţii?

— Da.

— Vorbeşte…

— Eu pot să descopăr pe asasinul acestui om.

— Da? Întrebă magistratul.

— Nu-l cunosc încă, dar dacă înălţimea voastră va binevoi să dea ordinele pe care le voi solicita, asasinul va fi descoperit.

— Ce ordine? Întrebă magistratul cu oarecare severitate.

— Un singur lucru cer: să nu se atingă nimeni de cadavru până mâine dimineaţă.

— Şi mâine?

— Mâine voi putea pronunţa numele ucigaşului.

Comisarul îi privi cu curiozitate.

— Sunt medic, adăugă necunoscutul, şi am făcut o descoperire importantă pe care o voi experimenta mâine asupra acestui cadavru.

— Bine! Răspunse comisarul, ridicând din umeri; se va face după dorinţa dumitale; cadavrul va rămâne neatins până mâine dimineaţă.

Medicul german se înclină şi ieşi.

În stradă, un negru îl aştepta şi Conrad Hauser merse drept spre dânsul.

Cititorii vor fi ghicit deja că medicul german nu era altul decât Omul Gri, personaj atât de fecund în metamorfozări.

Negrul nu era altul decât bunul nostru prieten, Shoking.

— Mergem la Saint-Gilles, zise Omul Gri când fu lângă Shoking.

— Ah!

— Trebuie să-l văd numaidecât pe abatele Samuel astă-noapte. Ai auzit ce se vorbea?

— Da, am auzit; dar abatele Samuel îşi va putea dovedi foarte uşor inocenţa.

— Desigur… pentru că, eu însumi îl voi descoperi pe ucigaş.

— Dumneata!

— Eu. Cu toate acestea, abatele Samuel trebuie prevenit ca să scape de o eventuală arestare.

— Va trebui să fugă?

— Nu; dar va trebui să rămână închis în biserică; acolo nu poate fi arestat, decât cu un ordin special al parlamentului.

Şi cei doi oameni îşi iuţiră paşii.

— Ah!

Abatele Samuel locuia în piaţa celor Şapte Cadrane.

Ridicând ochii spre casa abatelui Samuel, Omul Gri văzu lumină.

Erau orele cinci dimineaţa şi harnicul preot se sculase.

În Londra, aproape toate casele sunt lipsite de portari.

Unde sunt mulţi chiriaşi, poarta de la intrare este prevăzută cu un fel de zăvor care poate fi manevrat de oricine.

Prin urmare, accesul în aceste case este foarte uşor; de altfel, nimeni nu se îngrijeşte de vecinul său, şi chiriaşii nu se cunosc între ei.

Uşa casei în care locuia abatele Samuel avea acest resort-zăvor.

Omul Gri puse un deget pe resort şi uşa se deschise.

Shoking şi el se găsiră într-o alee întunecoasă, în fundul căreia era o scară rotundă.

Omul Gri şi Shoking îi cunoşteau pe toţi ai casei şi urcară fără lumină până la uşa tânărului preot, pe sub care se vedea o dungă luminoasă.

Omul Gri bătu în uşă. Abatele Samuel, care se îmbrăca, deschise îndată.

Primul îi zise iute:

— Domnule abate, trebuie să te grăbeşti să vii la Saint-Gilles şi să nu mai ieşi de acolo.

— Pentru ce? Întrebă preotul mirat.

— Cunoşti un om cu numele de Paddy?

— Da. E acel care m-a prevenit că John Colden a fost descoperit în clopotniţa bisericii Saint-George.

— Ei bine, Paddy e mort.

— Mort! Exclamă abatele Samuel.

— Mort, asasinat!

Preotul îşi înăbuşi un strigăt.

— Şi dumneata eşti acuzat de moartea lui, sfârşi Omul Gri.

— Oh! Zise abatele, dându-se înapoi cu câţiva paşi, pe când indignarea îi urcă sângele în faţă.

În momentul acela nişte paşi se auziră pe scară şi Shoking se sperie.

Nu cumva venea deja să-l aresteze pe preot?

Omul Gri se aşează înaintea uşii şi scoase un pumnal din sân, gata să-l apere pe preot până la capăt.

Capitolul XXXVII.

Paşii continuau să urce şi fu un moment de nelinişte între Shoking şi Omul Gri şi abatele Samuel.

— Nu va ajunge la dumneata, decât trecând peste corpul meu, declară Omul Gri.

— Pune pumnalul în teacă zise preotul. Să nu dea Dumnezeu vreodată să se verse o picătură de sânge din cauza mea.

N-avu timp să spună mai mult. Paşii se opriră pe scara cea strâmtă şi cineva bătu la uşă.

— Cine e acolo? Întrebă abatele Samuel.

O voce răspunse în limba irlandeză.

— Doi oameni care au nevoie de preotul ce răspândeşte caritatea în juru-i.

Chipul lui Shoking se destinse.

Numai Omul Gri rămase încruntat.

Dar abatele deschise.

În faţa uşii erau doi oameni prost îmbrăcaţi, putând fi uşor recunoscuţi în ei, doi din acei irlandezi care locuiesc

prin cartierul Drury Lane şi care au ca profesie căratul bagajelor în gările drumurilor de fier.

Abatele Samuel îl cunoştea pe unul din ei.

— Ah, tu eşti Tom? Zise el.

— Da, părinte, răspunse irlandezul întrebuinţând formula respectuoasă utilizată în Irlanda când se vorbeşte unui preot.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

— Femeia mea a născut acum opt zile, răspunse irlandezul plângând. N-avem bani nici pentru cărbuni. De altfel asta nu ne-ar fi de mare ajutor căci acum două luni, neavând pâine am vândut soba. Copilul a murit când s-a născut, biata mea femeie are friguri şi se prăpădeşte de frig. Eu nu sunt doctor şi nu îndrăznesc să chem vreunul, dar camaradul meu zise că ea nu mai are mult. Atunci m-am gândit la dumneata, părinte. Nu vreau ca biata mea femeie să moară neîmpărtăşită.

— Te urmez îndată, zise abatele Samuel, aşteaptă-mă.

Şi, trecând în a doua cameră a locuinţei sale, deschise un sertar de unde luă câteva monede pentru a ajuta imediat pe nenorociţii a căror mizerie îi făcea aşa de rău.

Dar Omul Gri îl urmase.

— Domnule abate, zise el cu emoţie şi aruncându-se la picioarele lui, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă.

— Vorbeşte, zise tânărul preot mirat.

— Merg eu cu acest om şi o voi vedea pe femeia sa; dacă e pe ducă vin să te chem, căci ştii că mă pricep puţin la medicină şi în cazul acela întâmplă-se orice.

— Dar, de ce-mi propui acest lucru? Întrebă abatele Samuel.

— Nu ştiu… am o presimţire.

— Trebuie să mă duc unde mă cheamă datoria, zise preotul.

— Şi dacă va fi o cursă?

— O cursă!

— Da. Dacă duşmanii noştri i-au cumpărat pe aceşti doi oameni?

— Nu, asta e imposibil. Tom e un om onest. Dar chiar dacă ar fi aşa, nu trebuie să ezit.

Şi preotul îi ajunse pe Tom şi pe tovarăşul său şi le zise:

— Haide, vă urmez.

— Şi noi, zise Omul Gri.

El îi făcu un semn lui Shoking şi amândoi o luară înainte, aşa încât preotul şi irlandezii erau încă pe scară când ei ajunseră deja în stradă.

Piaţa Şapte Cadrane era goală.

Londra nu e un oraş în care lumea să se scoale prea de dimineaţă; prăvăliile se deschid la opt dimineaţa şi măturătorii ies pe străzi la ora şase.

Omul Gri se simţi mai liniştit.

— Unde stai? Îl întrebă abatele Samuel pe Tom.

— La doi paşi de aici, în colţul str. Henriette, la Convent-Garden.

— Haidem, zise preotul.

Omul Gri şi Shoking îi urmară.

— Eu cred că ne speriem degeaba, zise cel dintâi ex-lordului Wilmot.

— Adevărat? Zise Shoking.

— Justiţia engleză nu prea e expeditivă.

— Aşa e.

— În Southwark, abatele Samuel e acuzat că l-a ucis pe Paddy, dar magistratul desigur n-a făcut încă ancheta. Când va sfârşi, se va duce să se culce şi numai la zece sau unsprezece ore va trimite procesul-verbal la Scotland-Yard.

— Atunci, crezi că abatele Samuel va avea timpul să se întoarcă la Saint-Gilles?

— Da.

Shoking respiră uşurat.

— Ne-a fost frică, dar asta se poate întâmpla oricui.

Preotul, cei doi irlandezi, Omul Gri şi Shoking coborâră cu pas grăbit Saint-Martin's Lane şi, pe când treceau lângă

Long-acre, Omul Gri strânse brusc braţul lui Shoking.

— Ce e? Întrebă acesta.

— Uite-te pe trotuar… zise Omul Gri cu voce înceată.

— Văd trei poliţişti pe trotuar, zise Shoking, dar asta se vede la fiecare pas.

— Să te audă Dumnezeu!

Preotul mergea iute şi cei doi irlandezi de-abia îl puteau urma.

Deodată, cei trei poliţişti dispărură. S-ar fi zis că o trapă de teatru s-a deschis sub picioarele lor. Cu toate acestea nu era aşa.

Aceştia dispăruseră într-unul din pasajele care sunt aşa de numeroase la Londra, şi care servesc la scurtarea drumului, fiind cunoscute numai de oamenii din cartierele unde se găsesc.

Preotul şi toţi ceilalţi îşi urmară drumul şi ajunseră, după zece minute, în colţul străzii Henriette.

— Aici stau, zise Tom, căutând resortul uşii de la intrare.

Dar în momentul acela cei trei poliţişti reapărură şi înaintară.

Unul dintre ei îi zise abatelui Samuel:

— Cine eşti?

— Mă numesc Samuel, zise el dându-se înapoi cu un pas.

— Eşti preot catolic?

— Da.

— Serveşti la Saint-Gilles?

— Da, răspunse preotul.

— În numele legii şi din ordinul procurorului şef te arestez, zise poliţistul.

Shoking dete un strigăt, dar Omul Gri îl luă de braţ şi îi zise:

— Taci; ceea ce am prevăzut s-a întâmplat. Acum trebuie să-l scăpăm şi nu prin violenţă.

Zicând acestea îl trase pe Shoking şi amândoi fugiră.

Capitolul XXXVIII.

Cum de presimţirile sinistre ale Omului Gri fură mai îndreptăţite decât socotelile lui? Şi iarăşi, cum se face că şeful justiţiei semnase deja ordinul de arestare, când comisarul de poliţie abia îşi terminase ancheta? Asta părea de neînţeles Omului Gri şi noi vom putea să explicăm.

Cititorul îşi aminteşte că un om dispăruse în pasaj în momentul când Lisbeth acuza formal pe abatele Samuel de moartea soţului ei. Ori acest om nu era altul decât prea sfântul părinte Peters Town. Cum de acest şef ocult al religiei anglicane, acest om care din fundul căsuţei sale din Elgin-Crescent exercita o putere mai mare decât arhiepiscopul de Canterbury la Lambeth Palace, cum şi în ce mod, acest om se găsea în momentul acela în Southwark?

Din întâmplare poate? Desigur că nu.

Ne amintim că Paddy îi spusese lui miss Ellen că, după el, John Colden era ascuns în clopotniţa Saint-George. Miss Ellen nu se înşelase. Vizitatorul misterios al catedralei catolice nu era John Colden, ci Omul Gri şi ea îi împărtăşise această descoperire abatelui Peters Town. Aşa că, din dimineaţa aceea, preotul anglican, orbit de furie, jurase pierderea preotului catolic.

Nici miss Ellen nu se îndoia de complicitatea morală a abatelui Samuel în scăparea condamnatului la moarte; dar complicitatea asta trebuia dovedită.

Peters Town care nu era prost, judecase astfel: „Dacă omul acuzat că ar fi tăiat frânghia spânzuratului printr-un glonţ de puşcă şi care este căutat, e ascuns în catedrala Saint-George, e probabil că abatele Samuel îl vizitează din când în când, fie noaptea, fie ziua. Prin urmare, trebuie să spionăm catedrala Saint-George.”

După ce se hotărî, preotul se dusese înainte de a se însera la lordul şef al justiţiei, a cărui funcţie corespunde cu aceea de procuror general la noi.

Lordul şef al justiţiei ştia ce influenţă are Excelenţa sa, Peters Town.

Acest om, pe care englezii îl vedeau trecând cu capul plecat şi umil, era dacă nu superiorul primatului Angliei, autoritatea religioasă, care o forţează pe cea civilă să plece capul. Deci, lordul şef de justiţie primise pe reverendul Peters Town cât se poate de bine.

Acesta zisese:

— Pot să vă predau pe omul pe care-l căutaţi în zadar şi care e un şef irlandez; dar pentru asta trebuie să am un ordin de arestare.

Lordul şef de justiţie observă că legea engleză nu autorizează acest fel de ordine, dar preotul îi zise:

— Pentru ca Omul Gri să fie arestat, trebuie ca unul din complicii săi să fie de asemenea arestat.

— Anume cine? Întrebă magistratul.

— Un preot catolic: abatele Samuel.

— Cum poţi să crezi în complicitatea lui?

— Puteţi fi convins, răspunse preotul că nu-mi iau eu în spate o asemenea afacere fără dovezi sigure. Dacă cer un ordin de arestare e că sunt sigur că arestarea va fi legală.

Lordul şef de justiţie observase din nou că nu se poate aresta un preot în biserica lui decât cu o autorizaţie a lordului şi că era un mare pericol de impopularitate ca să-l aresteze acasă la el.

La asta, preotul răspunse că lucrul se va face în stradă şi că-şi ia el însărcinarea.

Constrâns cu aceste argumente, lordul şef de justiţie semnase ordinul de arestare.

Atunci preotul se dusese până la Southwark.

Acolo găsise o mulţime înfuriată, auzi de moartea lui Paddy şi pătrunse în casa unde era cadavrul.

Acuzarea lui Lisbeth fu făcută după insinuările preotului şi motiva admirabil ordinul de arestare.

Sir Peters Town renunţase pe loc la proiectele anterioare şi eschivându-se, se urcase într-o trăsura şi se dusese în Drury Lane.

Mulţimea cea mai accesibilă corupţiei este aceea din cele Trei Regate. Asta desigur din cauza mizeriei.

Preotul protestant cumpără conştiinţa lui Tom, unul din oamenii pe care abatele Samuel îl ajutase mai mult.

Tom minţise când vorbise tânărului preot de femeia lui pe moarte şi de locuinţa lui din Henriette Street.

Femeia lui Tom era bine şi era servitoare într-o tavernă.

Cât despre Tom, se întâmplase ca în noaptea aceea să fie sub bolţile lui Adelphi, cu vreo şase vagabonzi, şi din întâmplare preotul îl alesese pe dânsul.

Restul se ghiceşte uşor.

Pe când Tom, pentru a câştiga cele cincisprezece guinee promise, atrăsese pe abatele Samuel într-o cursă, sir Peters intrase într-un post de poliţişti, arătă ordinul de arestare şi ceru trei oameni ca să-l servească, care oameni sunt cei pe care i-am văzut la colţul străzii Henriette.

Abatele Samuel pricepu în fine cuvintele Omului Gri, dar fu prea târziu.

— Cu ce drept mă arestaţi, întrebă el emoţionat.

— În virtutea ordinului lordului şef al justiţiei.

— De ce anume sunt acuzat?

— De asasinat.

Abatele Samuel plecă capul şi zise cu un accent de resemnare evanghelică:

— Nu sunt vinovat de crima de care mă acuzaţi, dar sunt gata să vă urmez. Unde mă duceţi?

— La Newgate, răspunse brigadierul poliţiştilor.

Abatele Samuel privi în juru-i, dar Omul Gri şi Shoking pe care-i căuta dispăruseră.

Capitolul XXXIX.

Abatele Samuel fu condus la Newgate.

Bunul şi veselul sub-director nu-l mai revăzuse pe preotul irlandez de la execuţia lui John Colden. Fu deci foarte mirat văzându-l intrând escortat de trei poliţişti.

Aceştia arătară ordinul de arestare.

Sub-guvernatorul nu putu să-şi creadă ochilor. Nu numai că acuzarea i se părea absurdă, dar nici nu fusese înştiinţat, aşa cum se întâmpla întotdeauna.

De aceea el spuse că e o greşeală şi că prizonierul trebuia condus sau la Bath Square, sau la Mil-bank.

Dar ordinul era formal, nu purta nici o menţiune specială cu privire la regimul la care trebuie supus.

Sub-guvernatorul puse pe abatele Samuel în celula cea mai bună a închisorii, şi fu foarte binevoitor cu el.

Tânărul preot părea resemnat. Ştia că inocenţa va fi dovedită, dar ştia, de asemenea, că avea un duşman teribil în Peters Town şi cunoştea purtarea acestui om.

Începu să ofteze la gândul nenorociţilor a căror alinare era el şi care poate nu-l vor mai vedea.

Cu toate astea, şederea lui în Newgate trebuia să fie de scurtă durată.

Era în celulă abia de trei ceasuri când uşa se deschise şi intră sub-directorul.

Acesta era şi mai vesel ca de obicei şi-i întinse mâna abatelui Samuel zicându-i:

— Am să-ţi dau veşti bune; mi s-a transmis dosarul şi sunt la curent cu afacerea dumitale.

— Ah! Zise abatele Samuel, liniştit.

— Eşti acuzat de moartea unui om din Southwark, numit Paddy, dar numai femeia lui te acuza şi puţină lume crede în această acuzaţie. Prin urmare, nu va fi greu să te disculpi.

— Sper, zise preotul.

— Vei fi condus înaintea magistratului, urmă sub-guvernatorul şi vei fi confruntat cu cadavrul. Apoi e probabil să ţi se admită să depui o cauţiune şi să fii pus în libertate.

— Vai! Zise preotul, pentru ca să fiu eliberat pe cauţiune îmi trebuie bani şi eu n-am.

— Asta-i! Se găsesc bani în cazuri de astea. Fii curajos şi nu te teme.

Abatele Samuel fu luat din Newgate şi condus într-o trăsură celulară până la Southwark.

Magistratul îşi ţinuse cuvântul dat pretinsului Conrad Hauser medic german, şi corpul lui Paddy rămăsese în casa lui, culcat jos şi păzit de poliţişti. Vecinii buni şi catolici îi luaseră pe cei doi copii.

Cât despre femeie, rămăsese acolo, disperată, cu ochii strălucitori, beată de furie şi decisă să se răzbune.

O mulţime numeroasă staţiona în pasaj şi în jurul casei.

Câteva urlete se auziră când abatele Samuel se dete jos din trăsură, dar aceste urlete fură înăbuşite de aplauze.

Dacă abatele Samuel avea duşmani, în schimb avea şi prieteni.

Intră deci calm, cu fruntea sus, în casa unde era cadavrul şi unde se improvizase un fel de estradă pentru magistratul poliţiei.

La vederea preotului, Lisbeth se repezi ca o fiară:

— Asasin! Zise ea, asasin!

Şi-i arătă pumnul; trebuiră doi poliţişti s-o împiedice să se repeadă la abate.

Dar acesta o privi. Şi o privi întocmai cum Daniel privise desigur leii din groapă, şi furia Lisbethei se potoli.

— Aşadar mă crezi capabil să vărs sângele unui om căruia i-am ajutat femeia şi copiii? Zise el cu blândeţe.

Şi sub privirea limpede ca azurul cerului pe care abatele o ţinea fixată asupra ei, Lisbeth plecă capul şi începu să tremure. Convingerea făcea loc îndoielii.

Cu, toate astea ridică iute capul:

— Dacă nu l-ai omorât dumneata, l-au omorât ai dumitale şi din ordinul dumitale.

— Te înşeli, zise preotul.

Şi privi pe magistratul poliţiei cu aceeaşi seninătate.

— Paddy n-avea duşmani, mai zise Lisbeth; cine deci l-ar fi putut ucide dacă nu un irlandez?

Poliţia menţinea mulţimea afară, dar dreptatea trebuia făcută în văzul lumii, deci magistratul ordonase să se ţină

uşa deschisă.

Atunci se văzu un om înaintând; şi omul acesta zise:

— Îţi voi spune în câteva cuvinte cine e asasinul bărbatului dumitale.

Magistratul, care recunoscuse în acest om pe acela care pretindea că e medic şi care zicea că se numeşte Conrad Hauser, îi permise să intre.

Doi oameni îl însoţeau şi purtau un obiect destul de voluminos, acoperit cu postav verde.

— Ce e asta? Zise magistratul.

— Aparatul de care am nevoie pentru experienţa mea, răspunse Conrad Hauser.

Abatele Samuel tresări, privindu-l. Recunoscuse în el pe Omul Gri.

Acesta se adresă din nou magistratului:

— Milord, zise el, înălţimea voastră trebuie să fi văzut din atitudinea domnului – şi-l arătă pe abate – că nimic nu e mai puţin fondat decât acuzaţia formulată contra lui. Înălţimea voastră va admite depunerea cauţiunii?

— După ce vei fi făcut experienţa pe care o anunţi, răspunse magistratul.

În acelaşi timp alte persoane se prezentară la poarta casei…

Una era o fată tânăra, îmbrăcată foarte simplu, pe care oricine ar fi putut-o lua drept o negustorească din oraş.

Cealaltă era un om îmbrăcat în negru, pe care preotul irlandez îl recunoscu imediat.

Era preotul protestant Peters Town.

Abatele pricepu îndată de unde vine lovitura; cât despre tânăra fată, aţi ghicit desigur că era miss Ellen.

Lisbeth îşi înăbuşi un strigăt văzând-o, dar miss Ellen puse un deget pe buze şi văduva tăcu.

În acelaşi timp tânăra fată privi pe medicul german şi tresări.

„Mă recunoaşte”, gândi Omul Gri.

Descoperi apoi obiectul voluminos şi se putu vedea că acest obiect era un aparat fotografic.

„Ce o fi voind să facă?” se întrebau asistenţii miraţi.

Capitolul XL.

Oricât de calm ar fi un om şi oricât de stăpân ar fi pe el şi pe judecata lui, sunt minute când un pericol prea mare îl emoţionează.

Omul Gri avu un minut de o nelinişte nespusă.

Miss Ellen era acolo şi miss Ellen îl recunoscuse. Deci miss Ellen ar fi putut face doi paşi spre magistrat, ar fi putut să-i spună două vorbe la ureche şi într-o secundă ar fi fost arestat.

Cu toate astea, trebuie să spunem că această nelinişte pe care o încerca nu era rezultatul unui sentiment egoist.

Omul Gri nu se gândea la el în momentul acela, ci la abatele Samuel.

Dacă el ar fi fost arestat şi n-ar fi putut face experienţa misterioasă ale cărui rezultate erau aşa de aşteptate de mulţime, abatele Samuel era pierdut; ar fi fost înapoi la Newgate şi duşmanii Irlandei ar fi găsit mijlocul să-l ţină închis toată viaţa.

Omul Gri se înşelă.

Fie din generozitate, fie din curiozitate miss Ellen nu zise nimic şi rămase în mijlocul mulţimii care înconjura casa.

Ea nici măcar nu-i adresă vreun cuvânt lui Peters Town.

Acesta se apropiase de estrada unde şedea magistratul.

Omul Gri desfăcuse aparatul său fotografic, spre mirarea tuturor şi mai cu seamă a magistratului, care zise:

— Dar ce vrei să faci?

— Înălţimea voastră, răspunse pretinsul medic german, va înţelege când va vedea. Mă exprim cu greu în englezeşte şi mi-ar trebui mai mult timp ca să explic decât să lucrez.

— Atunci lucrează, răspunse magistratul răbdător ca toţi englezii.

— O rog pe înălţimea voastră, urmă Omul Gri, să ordone să se păstreze cadavrul până la ziuă şi să fie în aşa fel aşezat încât dacă iar reveni viaţa să mă poată vedea la înălţimea frunţii.

Magistratul făcu un semn şi doi poliţişti luară cadavrul lui Paddy şi-l aşezară aşa cum ceruse Omul Gri.

Apoi acesta se apropie şi scoase din buzunar un flacon care conţinea o licoare incoloră. S-ar fi zis că era apă.

— Ce-i acolo? Întrebă magistratul

— Soluţie de beladonă, milord.

Omul Gri deschise unul din ochii lui Paddy şi puse câteva picături din lichid.

Apoi făcu acelaşi lucru cu celălalt ochi şi aşteptă.

O tăcere adâncă domnea în jurul lui, toţi erau atenţi iar Lisbeth speriată în durerea ei mută, privea când la Omul Gri, când la cadavrul soţului ci.

Omul Gri se întoarse spre miss Ellen.

Miss Ellen, palidă, părea că o interesa experienţa mai mult ca pe oricine. Privirea încărcată cu scântei magnetice care dădea Omului Gri o aşa de mare influenţă asupra unora, să fi avut o înrâurire în momentul acela şi asupra mândrei miss Ellen?

Poate că da, căci nu rostise nici un cuvânt pentru a-l aresta şi nu zicea încă nimic.

Câteva minute se scurseră.

În Franţa toţi s-ar fi impacientat, în Anglia aşteptau toţi în linişte.

Cu toate acestea el făcu o mişcare către mulţime; la un moment dat, un om care venea prin mulţime îşi făcu loc cu coatele şi ajunse în primul rând.

Omul Gri îl privi şi tresări.

Omul acela era lucrătorul John.

În acelaşi moment, Lisbeth scoase un strigăt.

— Ah! Exclamă dânsa, Paddy a deschis ochii. Paddy învie!

Într-adevăr, un fenomen bizar se produsese.

Mortul deschisese ochii mari şi privea cu curiozitate mulţimea.

Întreaga asistenţă fu adânc emoţionată.

Beladona, pe care Omul Gri o introdusese în ochii mortului, îşi făcea efectul.

După aceea, pretinsul medic german îşi aranjă aparatul fotografic şi îndreptă obiectivul spre faţa cadavrului.

Toate acestea durară câteva secunde.

Omul Gri scoase placa şi se retrase în camera de alături, care era mult mai întunecoasă.

După câteva momente, Omul Gri se reîntorsese.

Era foarte emoţionat.

— Milord, zise dânsul, adresându-se magistratului, va trebui să dai ordin să se închidă uşile, pentru ca nimeni să nu poată ieşi.

Magistratul făcu un semn şi uşile fură închise.

Capitolul XLI

— Milord, continuă Omul Gri, rezultatul experienţei este cât se poate de bun. Excelenţa voastră să poftească puţin în camera de alături, pentru a vedea placa mea fotografică.

Magistratul se sculă de pe scaunul său şi merse după Omul Gri.

Placa fotografică reprezenta ochii cadavrului, însă ochii aceştia erau peste măsură de dilataţi şi se vedea în ei reprezentarea exactă a ultimelor clipe pe care le petrecuse nenorocitul Paddy.

Ochiul drept, semăna cu un cadru rotund şi conţinea reproducerea exactă a unei străzi pustii. Se vedea distinct o casă cu două etaje, un bec aprins şi doi oameni.

Ochiul stâng păstrase o impresie ulterioară.

Era acelaşi cadru, acelaşi decor; dar unul dintre oameni era lungit la pământ şi celălalt îl contempla cu o bucurie sălbatică, învârtind un cuţit în mână.

Era asasinul.

— Oh, domnule, zise dânsul, ai făcut o descoperire foarte frumoasă.

— Din fericire, adăugă Omul Gri, asasinul este chiar aici, în puterea noastră; cred că acum Excelenţa voastră îl va recunoaşte.

Reveniră amândoi spre public.

Miss Ellen şi Peters Town stăteau nemişcaţi la locurile lor.

Omul Gri făcu un pas spre spectatori şi zise cu voce tare:

— Asasinul este aici!

Apoi făcu o săritură şi apucând un individ de guler, îl aduse în faţa magistratului, şi exclamă:

— Iată-l… Acest om este asasinul!

Magistratul îl privi cu atenţie şi-l recunoscu; era omul de pe placa fotografică.

Luat din scurt, John – căci dânsul era.

— Făcu mărturisiri complete.

El povesti scena omorului până în cele mai mici amănunte şi declară că singurul mobil fusese răzbunarea.

Magistratul făcu un semn poliţiştilor:

— Omul acesta să fie arestat imediat.

Apoi, întorcându-se spre abatele Samuel:

— Domnule, eşti liber.

Abatele Samuel salută şi se pregăti să se retragă. Atunci, sir Peters Town înaintă spre magistrat şi-i şopti la ureche:

— Domnule, mi se pare că treci peste puterile pe care ţi le acordă legea.

— Cum asta? Întrebă magistratul.

— Ordinul de arestare este semnat de procurorul general, şi dumneata nu-l poţi revoca.

— Nu-l revoc, răspunse magistratul cu voce tare, dar domnul abate poate depune o cauţiune şi poate fi pus în libertate, de vreme ce asasinul este prins.

— Vai! Domnule, răspunse abatele Samuel, eu sunt sărac şi n-am de unde depune cauţiune.

Un nou curent de emoţie străbătu publicul.

Atunci, un om pe care nimeni nu-l observase şi care era în colţul cel mai întunecat al sălii, înaintă spre estradă şi

zise:

— Milord, sunt gata să plătesc orice sumă va fixa excelenţa voastră drept cauţiune pentru eliberarea domnului abate.

Omul acesta era un negru cu părul alb; cu un cuvânt, era bunul nostru prieten Shoking.

— Cine eşti dumneata? Îl întrebă magistratul, mirat de această intervenţie neaşteptată.

— Mă numesc don Cristoforo-Mendez-Cordova-Santa-Fé-Bogota, răspunse Shoking pe nerăsuflate, cu un foarte pronunţat accent spaniol.

— Ce doreşti?

— Sunt catolic şi religia mea ordonă să nu las niciodată un preot catolic în nevoie. La ce sumă fixează Excelenţa voastră, cauţiunea?

— La o mie cinci sute de livre, răspunse judecătorul.

— Iată-i, răspunse Shoking, scoţându-şi portofelul şi numărând suma.

Abatele Samuel fu lăsat liber şi magistratul mulţumi în termeni foarte afectuoşi medicului german pentru concursul eficace pe care-l dăduse justiţiei.

Omul Gri se înclină şi se apropie de miss Ellen, care stătea nemişcată la locul ei.

— M-ai recunoscut, nu-i aşa? Întrebă dânsul aplecându-se spre tânăra fată.

— Da, răspunse dânsa emoţionată.

— Atunci de ce nu mă dai pe mâna justiţiei?

Miss Ellen tresări.

— Să plecăm de-aici, zise ea, şi-ţi voi spune cauza.

Ieşiră împreună din casa lui Paddy, şi lumea, privindu-i, credea că tot împreună veniseră.

— De ce nu m-ai arestat? Întrebă Omul Gri, privind-o drept în ochi.

— N-am vrut.

— Pentru ce?

— E secretul meu.

— Eu îţi cunosc secretul, zise dânsul.

— Da?

— Miss Ellen, ora în care mă vei iubi se apropie.

— Oh! Exclamă dânsa, asta nu se va întâmpla niciodată.

Dânsul râse în hohote, şi astfel se despărţiră.

„Da, murmură miss Ellen, rămasă singură, ora în care te voi zdrobi se apropie!”

Şi miss Ellen se reîntoarse să-l găsească pe sir Peters Town.

Cucernicul abate protestant era furios ca un tigru sălbatic.

Se urcară amândoi într-o trăsură şi se îndreptară spre locuinţa preotului din Elgin-Crescent.

— Ştii dumneata, întrebă miss Ellen, pe când trăsura alerga cu repeziciune, ştii dumneata cine era acel medic german, care a făcut o experienţă aşa de puţin favorabilă pentru noi?

— Nu ştiu, răspunse Peters Town, încreţind din sprâncene.

— Ei bine! Pretinsul medic german, este omul acela cu mii de feţe, acel prieten monden pe care poliţia îl caută cu atâta aviditate; este Omul Gri!

Sir Peters Town sări în sus, şi scoase un urlet de fiară sălbatică.

— Omul Gri? Exclamă dânsul cu ochii dilataţi.

— Chiar dânsul.

— Dar eşti nebună, miss Ellen.

— Pentru ce?

— Ah! Pentru ce! Dar n-aveam decât să facem un singur semn şi omul acela era arestat.

— Într-adevăr, nimic nu era mai uşor.

— Ei bine!

— Dar eu n-am vrut să fie arestat, răspunse cu răceală miss Ellen.

În clipa acea, trăsura se opri în faţa casei preotului din Elgin-Crescent.

Sir Peters Town şi miss Ellen intrară.

Capitolul XLII.

Conduita tinerei fete avea o explicaţie.

Miss Ellen începu să se explice astfel:

— Domnule abate, dumneata ştii că irlandezii au un şef suprem, un copil de zece ani, a cărui vârstă adultă o aşteaptă cu răbdare şi cu încredere.

— Ştiu, răspunse sir Peters Town.

— Mai ştii că tatăl meu şi eu am vrut să punem mâna pe acest copil?

— Da.

— Ei bine, copilul a fost răpit.

— Şi i-aţi pierdut urma?

— Din contră… Acum ştiu bine unde este copilul.

— Ah!

— Da, a intrat în colegiul Christ's Hospital.

— E cu neputinţă! Strigă preotul.

— Şi totuşi, e foarte adevărat.

— Dar atunci trebuie să fi intrat acolo sub un nume străin.

— Fără îndoială.

— Şi-l vom putea demasca!

— Tocmai lucrul acesta vreau şi eu să-l facem.

— Va fi cam greu; dar lucrul e cu putinţă.

— Mai ales, adăugă miss Ellen, că avem şi un ajutor de nădejde, puternic, în persoana unei femei numită mistress Fanoche.

— Bine! Dar unde e femeia aceasta?

— Mă însărcinez eu s-o găsesc.

Şi miss Ellen se sculă.

— Îmi dai voie să mă retrag? Întrebă dânsa surâzând.

— Îmi mai datorezi o explicaţie, miss Ellen.

— O, da, ai dreptate. Vrei să ştii motivul bizarei mele conduite faţă de Omul Gri.

Şi vocea tinerei fete deveni ironică.

Preotul făcu un semn afirmativ.

— Ei bine! Trebuie să-ţi spun că omul acela are în capul său o idee foarte curioasă.

— Da?

— El îşi închipuie că în cele din urmă voi sfârşi prin a-l iubi.

— Adevărat!

— Şi, adăugă miss Ellen surâzând, nutresc şi eu acelaşi vis.

— Voieşti să devii iubita omului acela?

— Da.

— În ce scop?

— Atunci va începe adevărata mea răzbunare. Iartă-mă, poate că dumneata nu înţelegi bine lucrurile acestea. Dar, de altfel, adăugă dânsa cu mândrie, nici nu e nevoie să înţelegi… Adio, domnule abate, mâine vei avea ştiri de la mine.

Sir Peters Town rămase singur.

„Mi-e teamă, îşi spuse dânsul, ca fata aceasta să nu ne trădeze… De la ură la amor nu este decât un singur pas. Din fericire, sunt şi eu la mijloc, şi voi fi cu ochii deschişi… Blestemaţii apostoli ai Irlandei nu ne vor scăpa mereu din gheare.”

Sfârşitul părţii a cincea.

Partea a şasea.

Infernul din Ponton Street.

Capitolul I.

Era târziu, dar localurile de petreceri mai rămăseseră deschise.

În Ponton Street, una din străzile principale ale Londrei, există o faimoasă casă de întâlniri, numită „Infernul frumoasei mistress Burton”.

Veţi crede poate că cine ştie ce lucruri extraordinare se petreceau în acel hotel.

Nicidecum.

Era o simplă casă de întâlniri cu sală de joc, cu sala de fumat, într-un cuvânt, un hotel modern-stile.

Era celebru mai ales prin întâlnirile galante care aveau loc acolo în timpul nopţii.

În noaptea aceea, pe la orele unu, doi bărbaţi, doi gentlemeni se îndreptau spre poarta misteriosului Infern.

— Dragul meu amic, spunea unul dintre ei suspinând, Londra este mereu aceeaşi. Mereu capitala, în care aurul domneşte! Ştii că sosesc acum din India?

— Da, domnule maior.

— Când am plecat din Anglia, eram foarte sentimental şi foarte înamorat.

— De miss Emily?

— Da.

— Ştiu povestea; mi se pare că a avut un deznodământ fericit?

— Vai, da! Suspină maiorul Waterley.

Căci omul acela era în adevăr maiorul Waterley, maiorul care-şi încredinţase copilul criminalei mistress Fanoche, şi pe care l-am văzut reîntorcându-se la Londra, soţ fericit al frumoasei miss Emily şi admiţând ca fiul său să fie adoptat de excentricul lord Wilmot şi internat în colegiul Christ's Hospital.

— Ştii că ai haz! Exclamă prietenul său, baronul Charles Mitchell. Suspini vorbind de fericire.

— Vai! Fericirea mea nu este completă.

— N-o mai iubeşti pe miss Ellen?

— O ador!

— Atunci?

— Ascultă-mă… În timpul cât am stat în India, am căpătat o patimă fatală, patima opiumului. Am devenit un fumător de opium, extrem de pasionat.

— Numai de atâta te plângi, dragul meu? Vino cu mine… Te voi introduce în „Sala oamenilor în delir” din „Infernul” frumoasei Burton.

— Voi fi admis oare?

— Te asigur… Mistress Burton nu-mi refuză nimic.

Partea exterioară a misteriosului „Infern” nu era deloc atrăgătoare; când pătrundeai însă în interior, lucrurile se schimbau cu totul.

Sălile erau iluminate „a giorno”. Nişte acorduri melodioase ajunseseră până la urechile celor doi vizitatori.

— Se dansează, zise baronul; şi la pian e domnişoara Olimpia.

— Cine e domnişoara Olimpia?

— O franţuzoaică ajunsă foarte celebră la Londra. De când a sosit dânsa, toată Londra îşi dă întâlnire aici.

Un lacheu galonat le luă pardesiele şi deschizând uşa salonului, anunţă cu voce tare:

— Maiorul Waterley şi baronul Charles Mitchell.

Maiorul se văzu în pragul unui salon strălucitor de lumină; perechi ireproşabile, în ţinute de rigoare, dansau.

— Să aşteptăm sfârşitul dansului, zise baronul, şi pe urmă, te voi prezenta patroanei casei…

După cum se vede, hotelul frumoasei mistress Burton nu era un hotel de rând.

Capitolul II.

Maiorul Waterley era nerăbdător să fie introdus în sala fumătorilor de opium.

Dar lucrul acesta nu se putea face înainte de orele patru după miezul nopţii.

Şi cum erau abia orele două, după ce fusese prezentat frumoasei mistress Burton, ca să-şi omoare timpul, maiorul se aşeză la o partidă de cărţi împreună cu baronul şi cu un alt fumător pasionat de opium, care se numea sir Robert Hatton.

Cei doi fumători de opium începură să laude farmecele ameţirii cu opium.

— Ţi se pare că trupul ţi se topeşte, spunea sir Robert Hatton, iar sufletul se înalţă sus, sus de tot, în sfere senine.

— Întocmai, aprobă maiorul.

Baronul Charles râdea de dânşii.

— Eu n-aş da o privire a unei femei frumoase pentru toate farmecele opiumului vostru, spunea dânsul.

Ceilalţi doi surâdeau plini de ironie. Maiorul era foarte nerăbdător; mereu îşi arunca ochii spre pendulă. Abia trecuse o jumătate de oră.

— După ce vom isprăvi partida, zise baronul Charles observându-i plictiseala, te voi prezenta „Sirenei”.

— Cine e? Întrebă maiorul.

— O femeie mult mai seducătoare decât toate paradisurile imaginare, provocate de opium, luate la un loc. „Sirena” doreşte să te cunoască de când a aflat că te întorci din India. N-o vei refuza nu-i aşa?

— Desigur că nu; dar trebuie să ştii că pentru mine nu există femeie frumoasă în lumea aceasta afară de nevasta mea.

După ce sfârşiră partida de cărţi, se îndreptară spre salonul vecin, unde „Sirena” stătea răsturnată într-un fotoliu.

Sirena era o femeie foarte frumoasă pe care mistress Burton o descoperise cu două luni în urmă; acum ea, devenise splendoarea „Infernului”.

Era o femeie brună, cu părul de abanos, cu ochii negri, adânci ca marea; mai cu seamă particularitatea aceasta o făcea să fie admirată, în mijlocul atâtor alte frumuseţi blonde.

A fost de ajuns ca această femeie să arunce o singură privire asupra maiorului Waterley pentru ca bietul om să se simtă tulburat.

Şi atât de mare fu farmecul pe care „Sirena” îl răspândi asupra persoanei sale, încât bietul maior uită pe dată şi de camera fumătorilor de opium, şi de adorata sa soţie, miss Emily.

Baronul Charles Mitchell surâdea satisfăcut.

În clipa aceea, un alt tânăr intră în salon; era vestitul marchiz de L… pe care întreaga Londră îl cunoştea, din pricina nenumăratelor sale excentricităţi.

— Ei bine? Zise dânsul, apropiindu-se de baron.

— Ei bine? S-a făcut…

Şi amândoi trecură în camera vecină.

— Poţi fi sigur, adăugă baronul, că maiorul e cu totul fermecat; n-o mai vede şi n-o mai aude decât pe Sirena.

— Cred că nici nu va mai fi nevoie de efectul opiumului. Şi acum, eşti bun să-mi dai, o explicaţie?

— Asupra cărui lucru?

— Asupra purtării noastre a amândurora.

— Ah! Zise marchizul surâzând, aşadar eşti intrigat?

— Până în cel mai înalt grad.

— Ei bine! Şi eu sunt la fel de intrigat ca dumneata.

— Cum asta?

— Foarte simplu. Voiam ca Sirena să-l fascineze pe maior numai pentru faptul că şi eu sunt fascinat de o… sirenă.

— Ah!

— O sirenă care după cum bănuieşti, nu va veni pe-aci.

— Aş putea să ştiu şi eu numele sirenei dumitale?

— Da, răspunse marchizul. E miss Ellen Palmure.

Baronul Charles Mitchell rămase uimit.

— Naiba să mă ia, exclamă dânsul, dacă înţeleg ceva din toată afacerea asta.

— Şi eu de asemenea, zise marchizul ca un erou.

În timpul acesta, saloanele frumoasei mistress Burton începeau să se golească puţin câte puţin, şi ora fumătorilor de opium se apropia.

Capitolul III.

În aceeaşi noapte, pe la orele cinci, o trăsură staţiona în faţa misteriosului „Infern”.

Oaspeţii excentricei mistress Burton ieşeau doi câte doi, perechi de îndrăgostiţi se urcau în câte o trăsură care-i aştepta, şi dispăreau.

La un moment dat însă, un bărbat ieşi din „Infern” singur îndreptându-se spre trăsura care staţiona.

Era marchizul de L…

Când fu aproape de trăsură, portiera se deschise şi o voce de femeie se auzi:

— Urcă!

Marchizul rămase între patru ochi cu mândra patriciană, miss Ellen.

— Ei bine? Întrebă dânsa.

— Ei bine, lucrurile merg strună.

— Sirena l-a încântat?

— E nebun după dânsa. E aşa de înflăcărat încât a uitat şi de opium, lucru pentru care venise aici. Mistress Burton a trimis să se aducă o trăsură pentru dânşii.

— Şi crezi că maiorul o va urma!

— Oh, fără îndoială.

În clipa aceea, o trăsură goală se opri înaintea hotelului şi, după câteva momente, Sirena ieşi întovărăşită de maiorul Waterley.

Miss Ellen îi privea cu aviditate.

Maiorul se urcă cel dintâi în trăsură şi Sirena îi dădu birjarului adresa:

— Portland Place.

Trăsura porni.

— Acuma, zise miss Ellen, sunt liniştită. Mulţumesc, domnule marchiz, eşti un gentilom desăvârşit.

— Miss Ellen, răspunse marchizul, află că sunt intrigat la culme.

— Potoleşte-ţi curiozitatea, domnule marchiz, pentru că nu vei afla nimic.

— Ah!

— Ai uitat de înţelegerea noastră?

— Nu, dar…

— În ce mă priveşte, îţi voi acorda favoarea pe care ţi-am făgăduit-o, dar trebuie să te ţii şi dumneata de cuvânt, până la sfârşit.

— Vrei să te reconduc acasă?

— Îmi face o deosebită plăcere.

— Pall-Mall 24, strigă tânăra fată vizitiului.

După câteva momente, marchizul era la poarta casei sale.

— Unde te duci acum, miss Ellen? O întrebă dânsul, sărutându-i mâna.

— Mister! Răspunse ea.

Şi, când fu singură, îi strigă birjarului:

— La Hampstead, Heath-Mount 18.

Trăsura plecă.

După cum ne aducem aminte, era locuinţa mizerabilei mistress Fanoche; cititorii noştri sunt rugaţi să intre ca la ei acasă.

E doar o cunoştinţă veche.

După dispariţia lui Ralph, mistress Fanoche renunţase la vechea meserie de creştere a copiilor şi se despărţise de bătrâna doamnă.

Venise să trăiască liniştită în căsuţa din Hampstead, păstrând-o numai pe scoţiana Mary.

Într-o zi însă, când mistress Fanoche era foarte melancolică, Omul Gri veni din nou la dânsa.

Ne amintim că femeia aceasta servise de instrument Omului Gri, pentru introducerea lui Ralph în colegiul Christ's Hospital.

Mistress Fanoche fusese foarte bine plătită şi de atunci trăia liniştită, fără nici un incident, temându-se numai de omul acela teribil pe care toată lumea îl cunoştea sub numele de Omul Gri.

Mistress Fanoche ştia şi cine se ascundea sub numele lordului Wilmot; ea cunoştea în parte afacerea lui John Colden şi groaza pe care o avea de Omul Gri era aşa de mare încât începu să joace ca o smintită când se răspândi zvonul că Omul Gri fusese arestat.

Parcă îi luase cineva o greutate de pe inimă.

Dar bucuria fricoasei femei avea să fie de scurtă durată; în seara aceea, pe la orele opt şi jumătate, un om se prezentă cu o scrisoare.

Scrisoarea n-avea nici o iscălitură şi cuprindea următoarele cuvinte: „Mistress Fanoche este rugată să aştepte la noapte vizita unei persoane care-i va vorbi despre nişte lucruri de cea mai mare importanţă.

Mistress Fanoche mai este rugată să păstreze cea mai desăvârşită tăcere în privinţa aceasta, căci altfel i se vor întâmpla lucruri cu totul neplăcute”.

Mistress Fanoche scăpă scrisoarea din mână.

„Omul Gri n-a fost arestat”, murmură dânsa.

Căci, cine altul decât Omul Gri ar fi putut să-i scrie o asemenea scrisoare?

Şi mizerabila femeie aşteptă toată noaptea, în prada celei mai vii nelinişti.

În sfârşit, aproape de ziuă, soneria răsună.

Mistress Fanoche se târî să deschidă, cu cea mai mare greutate.

Când văzu în faţa sa o femeie, respiră uşurată.

— Dumneata eşti mistress Fanoche? Întrebă necunoscuta.

— Da, răspunse dânsa.

— Eu sunt persoana pe care o aştepţi, zise miss Ellen, căci dânsa era.

Şi patriciana, intră, adăugând:

— Sunt fiica lordului Palmure.

Capitolul IV.

Auzind numele lordului Palmure, mistress Fanoche se linişti.

Dar când fură în casă, când miss Ellen îşi fixă asupra ei privirea-i dominatoare, infama femeie începu să tremure de spaimă.

— Dumneata te-ai ocupat de creşterea copiilor, începu miss Ellen.

— Da.

— Şi aveai obiceiul de a îneca copiii ce ţi se încredinţau?

— Milady!

— Cel puţin aşa a declarat un oarecare Wilton, care se află arestat.

— Mizerabilul!

— Ascultă-mă, doamnă, continuă miss Ellen, să nu lungim mult vorba. Eu sunt la curent cu toate afacerile dumitale; ştiu toate crimele pe care le-ai făptuit. Sunt de asemenea, la curent şi cu afacerea unui oarecare copil irlandez, numit Ralph, pe care dumneata l-ai răpit şi care nu este copilul său, ci un irlandez numit Ralph, acelaşi care a fost condamnat la închisoare şi care a evadat.

— Dar dacă am să scriu lucrurile acestea, murmură mistress Fanoche, îmi mărturisesc singură vinovăţia.

— Fără îndoială; va trebui chiar să mărturiseşti că Wilton a înecat copilul maiorului Waterley, pe care dumneata i-l încredinţaseşi.

— Dar atunci voi fi pierdută! Exclamă mistress Fanoche.

— Vei fi condamnată, dar regina te va graţia.

— Cine mă asigură?

— Eu, răspunse cu răceală miss Ellen.

Era atât de mare sinceritatea în tonul tinerei fete, încât mistress Fanoche nu se mai îndoi.

După un sfert de oră, miss Ellen se urca în trăsură, întovărăşită de mistress Fanoche, care se punea cu totul la dispoziţia şi la discreţia tinerei patriciene.

Se îndreptară spre Elgin-Crescent, unde, după cum ştim, era locuinţa prea cucernicului sir Peters Town.

Mistress Fanoche se înfioră când auzi numele acesta, căci faima ocultului şef portărel ajunsese şi la urechile ei.

Preotul era prevenit, fără îndoială, căci deşi abia se făcuse ziuă, el le aşteptă.

Mistress Fanoche fu prezentată în toată regula şi, după aceea, sir Peters Town şi miss Ellen trecură într-o cameră vecină, lăsând-o un moment singură.

— Ei bine? Întrebă preotul.

— Femeia aceasta va face tot ce-i voi ordona.

— Mai rămâne o singură greutate.

— Anume?

— Mistress Fanoche va trebui să facă depoziţii complete.

Reveniră şi în camera în care se afla mistress Fanoche.

Sir Peters Town i se adresă astfel:

— Astăzi, copilul Ralph se află internat la colegiul Christ's Hospital, sub denumirea falsă de fiu al maiorului Waterley şi fiu adoptiv al unui pretins lord Wilmot. Ştiu că complicitatea dumitale a fost obţinută mulţumită unui oarecare individ, numit Omul Gri.

Mistress Fanoche asculta plină de groază.

— Omul acela, murmură dânsa era atotputernic în Londra şi a trebuit să-l ascult.

— Ei bine! Exclamă miss Ellen, eu sunt inamica sa de moarte.

— Dumneata!

— Eu. Şi acuma alege: sau mă vei asculta şi atunci vei primi o recompensă de patru mii de livre, sau nu mă vei asculta şi atunci…

Miss Ellen îşi desfăcu haina şi scoase un ordin de arestare semnat de procurorul general, care-l puse sub ochii mizerabilei.

— Atunci, continuă dânsa vei fi condusă la Newgate.

— Dumnezeule!

— Wilton va mărturisi toate crimele dumitale şi vei fi spânzurată.

Mistress Fanoche îşi smulgea părul de disperare.

— Ascultă-mă, continuă miss Ellen, dacă mi te vei supune mie, Omul Gri va fi zdrobit şi nu va mai putea să-ţi facă nici un rău.

— Şi ce trebuie să fac? Întrebă femeia în timp ce o rază de speranţă îi lumină faţa.

— Un lucru foarte simplu.

— Ah!

— Trebuie să declari printr-o scrisoare adresată procurorului general, cele dictate de mine.

— Procesul nu va avea loc, zise preotul.

— Cum asta?

— Mistress Fanoche va fi pusă în libertate pe cauţiune şi va pleca din Anglia.

Sir Peters Town continuă:

— Mai este însă o greutate mai mare. Poate că dumneata nu cunoşti regulamentele colegiului Christ's Hospital.

— Ba le cunosc foarte bine, spuse miss Ellen; ştiu că toţi copiii de acolo sunt inviolabili.

— Şi nu pot fi arestaţi, decât dacă ar săvârşi o crimă în stradă.

— Ştiu toate lucrurile acestea; ştiu că chiar dacă un copil ar fi arestat ilegal, lordul primar al Londrei, împreună cu toţi aldermanii (consilierii săi) ar veni îndată să-l pună în libertate. Eu însă am prevăzut totul… Copilul va fi arestat într-un moment când nu va fi îmbrăcat în hainele colegiului…

— Cum asta?

Atunci, miss Ellen îi povesti preotului cum îl fermecase Sirena pe sir Waterley şi cum acesta din urmă devenise sclavul şiretei femei. Îi mai spuse că mistress Waterley plecase din Londra în urma unei telegrame false pe care o primise de la tatăl ei şi ca urmare Sirena avea să aibă toată libertatea de acţiune.

— Copilul, continuă miss Ellen, va fi adus de pretinsul său tată în casa Sirenei; acolo, maiorul Waterley va fi adormit cu ajutorul unei narghilele cu opium, care este patima sa, după care Sirena va ieşi la plimbare cu Ralph. Bineînţeles, pe timpul acestei mici plimbări, Ralph nu va purta costumul inviolabil al colegiului Christ's Hospital… Înţelegi acum?

Sir Peters Town o privea cu admiraţie.

În clipa aceea un servitor intră şi anunţă sosirea unui comisar de poliţie.

— Doamnă, se adresă sir Peters Town către mistress Fanoche, care aştepta foarte neliniştită, a sosit ora când va trebui să faci mărturisiri complete.

Mistress Fanoche avea să se dea ea însăşi, cu mâinile legate, pe mâinile justiţiei.

Capitolul V.

Să pătrundem acuma în budoarul femeii care, din pricina farmecelor ei, fusese botezată cu numele de Sirena.

Deşi budoarul acesta era mobilat cu un lux şi o eleganţă rară, nu pătrundem acolo pentru a-l admira, nici pentru a-l descrie; cititorii noştri vor fi văzut desigur alte budoare şi mai splendide.

Dar pe un scaun în mijlocul încăperii un om dormea, cu părul zbârlit cu hainele în dezordine.

Iar omul acesta era maiorul Waterley.

Şi mai erau acolo două femei; una cu privirea imperioasă, stând pe scaun; cealaltă stând în picioare în faţa ei.

Cea dintâi era miss Ellen; cealaltă era Sirena.

Miss Ellen se întorcea de la sir Peters Town, unde toate se petrecuseră după dorinţa ei.

Mistress Fanoche făcuse mărturisiri complete şi în urma stăruinţelor puternicului preot protestant, fusese lăsată în libertate, depunându-se o cauţiune de o mie de livre.

Maiorul Waterley dormea, adormit de o dublă beţie; beţia vinului şi beţia opiului.

Miss Ellen îl privi surâzând; adresându-se Sirenei, îi zise:

— Toate s-au petrecut de minune, dar după două sau trei ore va trebui să-l deştepţi.

— Şi ce-i voi spune? Întrebă Sirena.

— Ascultă-mă bine, zise miss Ellen.

Aici e cazul să dăm o mică explicaţie.

Se poate întreba cineva, cum se făcea că Sirena, care avea aproape toată Londra tânără şi bogată la picioarele ei, se înclina în faţa fiicei lordului Palmure.

Lucrul e foarte simplu.

Sirena, al căreia adevărat nume era Anna Betlam, avea un trecut prea puţin onorabil. Fusese condamnată la

închisoare pentru furt, la vârsta de cincisprezece ani; evadase şi dispăruse din Anglia.

Mulţumită frumuseţii ei superbe se îmbogăţise în scurtă vreme şi îndrăznise să se întoarcă la Londra.

Sir Peters Town, care, în numele moralei, se ocupa în ascuns de toate femeile uşoare ale Londrei, îi aflase într-o zi identitatea şi era gata s-o denunţe poliţiei, când miss Ellen interveni.

A fost de ajuns ca tânăra patriciană să se prezinte în casa Sirenei şi s-o salute pe numele ei adevărat de Anna Betlam, pentru a o face sclava ei.

— Ascultă-mă, îi spuse miss Ellen, când maiorul se va deştepta, e probabil ca două amintiri îi vor reveni.

— Ah!

— Mai întâi soţia sa.

— Şi apoi copilul?

— Întocmai. Atunci vei trimite un servitor până acasă la dânsul şi servitorul îi va aduce telegrama aceasta pe care el va crede că e trimisă de soţia sa: „Dragul meu, Sosit bine la Glasgow.

Tata e în afară de orice primejdie; voi rămâne trei zile cu el.

La revedere.

Emily.”

— Asigurat în privinţa soţiei sale, maiorul se va gândi la copil.

— Îi voi spune să-l aducă aici.

— Bineînţeles, astăzi este ziua de ieşire. Veţi sta la masă şi vei avea grijă să-i dai de băut maiorului vinul de Porto pe care ţi l-am trimis şi care conţine un narcotic puternic. După ce maiorul va adormi, vei ieşi la plimbare cu copilul. Te vei duce în Hyde-Park. Să nu uiţi să îmbraci copilul în frumosul costum pe care ţi l-am trimis.

— La ce oră trebuie să mă duc la Hyde-Park? Întrebă Sirena.

— La orele trei.

— Prin ce poartă să intru?

— Prin poarta Pall-Mall. Vei merge pe jos. Voi fi şi eu acolo, călare. Restul nu te priveşte.

După ce dăduse aceste ultime indicaţii, miss Ellen îşi lăsă vălul pe faţă şi plecă.

De astă dată se îndreptă spre casă.

Un om aştepta acolo cu o scrisoare.

Era trimis de excelenţă sa, preotul sir Peters Town.

„Îţi trimit un poliţist abil, scria preotul; mulţumită lui, copilul va fi arestat fără zarvă. Numele său e Barnel şi-i poţi acorda cea mai deplină încredere”.

Miss Ellen citi scrisoarea şi-şi ridică privirea spre agent.

Figura lui îi plăcu.

— Ştii că există o primă de o mie de livre pentru dumneata? Îi zise dânsa.

Agentul se înclină.

— Dar, zise dânsul, eu nu cunosc copilul.

— Să fii la orele trei în Hyde-Park, la poarta Pall-Mall; ţi-l voi arăta eu.

Agentul se înclină până la pământ şi se retrase.

Capitolul VI.

În aceeaşi zi, pe la orele nouă, o scenă mişcătoare se petrecea în biserica Saint-Gilles.

Jenny irlandeza, mama lui Ralph, care după cum ştim reuşise să intre ca lenjereasă la colegiul Christ's Hospital, pentru ca astfel să poată fi mai aproape de fiul ei, venea la Saint-Gilles de două ori în fiecare săptămână pentru a asculta liturghia joia şi duminica.

Şi pentru că era într-o joi, Jenny venise la Saint-Gilles mai devreme ca de obicei, deoarece în ziua aceea avea să iasă şi Ralph în oraş, şi dânsa voia să-l mai vadă o dată.

Slujba era oficiată de abatele Samuel.

Dar în vreme ce irlandeza se pregătea să se retragă, preotul se apropie de dânsa şi-i zise încetişor:

— Copila mea, fiul dumitale este ameninţat de o nouă primejdie.

Jenny scoase un ţipăt.

— Vor să-l răpească de la Christ's Hospital, adăugă abatele.

Sărmana mamă se îngălbeni de moarte şi-şi împreună mâinile rugătoare.

— Am primit ieri o scrisoare de la Omul Gri, continuă abatele; şi iată ce-mi spune: „Un nou pericol ameninţă copilul. Care anume? Nu ştiu încă, dar cred că voi afla curând. Vor să-l răpească de la Christ's Hospital. Să fim atenţi. Dacă o vezi pe mama lui, roag-o să vegheze.”

— Dumnezeule! Exclamă irlandeza disperată.

— Să nu ne pierdem cumpătul, zise preotul; Dumnezeu este bun. Reîntoarce-te la Christ's Hospital şi veghează mereu asupra fiului dumitale.

— Dar, părinte, exclamă Jenny, Ralph, va ieşi azi în oraş.

— Ah!

— Astăzi e joi şi maiorul Waterley va veni să-l ia la plimbare.

— Ei bine, zise preotul să cauţi cu orice preţ să-l întâlneşti înainte de a ieşi în oraş; să-i recomanzi să nu-l dezbrace de hainele pe care le poartă, sub nici un pretext.

— Pentru ce?

— Pentru că, în costumul colegiului Christ's Hospital, e inviolabil.

Jenny nu mai pierdu timpul şi se îndreptă repede spre Christ's Hospital.

Ca să-şi mai vadă o dată fiul, trebuia să-l aştepte în stradă, până când maiorul Waterley avea să vie să-l scoată în oraş. Alt mijloc n-avea.

Aşteptă cu răbdare două ore întregi. În sfârşit, un cal se opri în faţa colegiului.

Era maiorul Waterley.

Lucrurile se petrecuseră întocmai cum prevăzuse miss Ellen.

Bietul maior se deşteptase cu totul năuc şi nu venise la Christ's Hospital decât în urma îndemnului binevoitor al

Sirenei.

Când, după un sfert de oră, copilul ieşi din colegiu, la braţul pretinsului său tată, acesta o zări pe mama sa, scoase un strigăt de bucurie şi se aruncă în braţele ei.

Jenny îşi apropie buzele de urechea copilului şi-i şopti:

— Făgăduieşte-mi că vei face ce-ţi voi spune.

— Da, mamă.

— Sub nici un motiv, dragul meu, sub nici un motiv, mă auzi! Să nu dezbraci hainele pe care le porţi. Îmi făgăduieşti?

— Da, mamă.

Atât avu vreme să-i şoptească şi fură siliţi să se despartă; maiorul Waterley era grăbit în ziua aceea.

În vreme ce irlandeza, cu inima zdrobită, era gata să intre în colegiu, un negru trecu pe acolo şi o chemă pe nume.

— Jenny, zise dânsul.

Irlandeza se întoarse şi-l întrebă:

— Mă cunoşti?

— Da, eu sunt Shoking.

— Shoking, dumneata?

— Da; urmează-mă şi să n-ai nici o teamă. Omul Gri veghează asupra copilului.

Ex-marchizul spaniol dădu braţul tinerei femei şi amândoi se îndepărtară de Christ's Hospital.

Capitolul VII.

Arestarea micului Ralph fu efectuată la Hyde-Park în cea mai desăvârşită linişte.

Agentul secret recomandat de sir Peters Town era într-adevăr abil.

Lucrurile se petrecuseră întocmai după ordinele date de miss Ellen.

Ralph fu arestat pe când se plimba în Hyde-Park, la braţul frumoasei Sirene.

În timpul acesta, maiorul Waterley dormea dus în casa din Portland Place; vinul narcotizat îşi făcuse efectul.

Agentul se apropiase de copil, îl luase repede în braţe şi se aruncase împreună cu el într-o trăsură care aştepta la o distanţă de doi paşi.

Copilul n-avu timp să scoată un singur strigăt de ajutor; bineînţeles că Sirena nu opuse nici o rezistenţă.

Agentul îi strigase birjarului:

— Bath Square!

Şi miss Ellen, care se afla şi dânsa călare la mică distanţă, îl auzi când dădu această adresă.

Mândra patriciană se apropie de curtezană.

Îi mulţumi şi o asigură că avea să primească, în aceeaşi zi, suma făgăduită.

După cum lesne pot ghici cititorii, sir Peters Town era şi el prin apropiere, căci şi dânsul era nerăbdător să afle mersul evenimentelor.

După câţiva paşi miss Ellen îl întâlni venind într-o trăsură.

Mândra patriciană descălecă, aruncă frâul gromului şi se urcă în trăsura preotului.

După ce Peters Town îşi satisfăcu prima curiozitate, se îndreptară spre palatul Palmure din Chester Street.

Acolo era fixată întâlnirea cu un tânăr secretar al lui sir Peters Town, trimis anume la Bath Square pentru a fi de faţă la sosirea copilului, precum şi întâlnirea cu poliţistul care efectuase arestarea şi care trebuia să vină să încaseze suma cuvenită.

Dar, spre cea mai mare mirare a celor doi puternici complici, trecură două ore întregi şi nimeni nu mai apăru.

Miss Ellen îl invită pe preot să mai aştepte împreună în pavilionul din grădină.

În sfârşit, după încă o oră de aşteptare, nişte paşi se auziră pe nisipul aleilor.

Era secretarul lui sir Peters Town.

Omul acesta le aducea o ştire rea.

— Nici agentul, nici copilul n-au sosit încă la Bath Square.

— E oare cu putinţă? Exclamă sir Peters Town.

— Irlandezii îl vor fi eliberat în timp ce se aflau pe drum, murmură miss Ellen, palidă de furie.

Abatele se îndreptă în fugă spre casă, urmat de secretarul său.

— Unde te duci? Îi strigă miss Ellen.

— Trebuie să ştiu numaidecât ce s-a petrecut, răspunse preotul, fără să se oprească.

Miss Ellen rămase singură, nebună de furie.

Dar, după puţin timp, se auziră din nou paşi pe nisipul aleii şi agentul de poliţie care arestase copilul în Hyde-Park, apăru.

Omul era foarte liniştit, şi nu dădea deloc semne să se fi întâmplat ceva neplăcut.

Miss Ellen veni spre dânsul şi-l întrebă repede:

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse omul ridicând din umeri.

— Unde este copilul?

— A, copilul? E încă în puterea mea.

— De ce nu l-ai dus îndată la închisoare?

— Nu l-am dus pentru două motive, răspunse agentul surâzând; dar aceste motive nu le pot spune aşa, aici, afară.

Miss Ellen îi făcu un semn cu mâna şi intrară amândoi în pavilion; poliţistul închise uşa.

— Spuneam, începu dânsul, că n-am dus copilul la închisoare din două motive. Mai întâi pentru că trebuia să trec prin cartierul irlandez şi trebuia ca aceia care aveau interes să ne urmărească să ne piardă cu totul urma. Pe drum, i-am dat birjarului o altă adresă.

— Şi încotro te-ai îndreptat?

— Spre Tamisa.

— Ah!

— Iar copilul s-a urcat pe bordul unui vas.

— Al unei bărci, vrei să spui poate…

— Nu… pe bordul unui vas, care trebuie să ridice ancora la noapte şi să plece spre Franţa.

De astă dată miss Ellen făcu un pas îndărăt.

— Ascultaţi cel de-al doilea motiv, miss Ellen, continuă poliţistul, foarte liniştit.

— Vorbeşte! Strigă miss Ellen.

— Copilul trebuie pus la loc sigur.

— Şi ai ales pentru asta un vas care părăseşte Anglia?

— Da.

— Când? Peste câteva ore?

— Cred că în momentul acesta trebuie să fi plecat deja demult.

— Vasul?

— Da.

— Împreună cu copilul?

— Şi cu mama sa.

Miss Ellen scoase un strigăt.

În acelaşi timp, flegmaticul poliţist făcu o mişcare repede, şi miss Ellen scoase un nou strigăt, un strigăt de fiară sălbatică rănită.

Părul alb şi ochelarii poliţistului căzură; vocea sa devenise dulce şi armonioasă.

— Aşadar, nu mă cunoşti miss Ellen, zise dânsul.

— Omul Gri! Exclamă mândra fată.

— Drace! Ar fi trebuit să ghiceşti asta puţin mai înainte… Acum e prea târziu; partida e pierdută.

— Oh! Murmură dânsa, dumneata, mereu dumneata!

— Mereu eu, până în ziua în care mă vei iubi, miss Ellen.

Şi îndrăzni să-şi plece un genunchi în faţa ei, să-i ia mâna şi să i-o sărute.

Dar dânsa se desfăcu ca o tigroaică şi, repezindu-se spre un pumnal care era pe cămin, îl apucă şi năvăli asupra lui.

Omul Gri pară lovitura cu abilitate, dar pumnalul îi atinse totuşi puţin braţul drept.

— Ah! Zise dânsul surâzând, de la ura sălbatică, până la amorul cel mai pasionat, nu e decât un singur pas.

Apoi, fără să se grăbească, o dezarmă, se apropie de fereastră şi sări în grădină, strigându-i:

— La revedere, miss Ellen!

Miss Ellen căzuse jos, înăbuşindu-se de furie.

S-ar fi zis că avea să-şi dea sufletul.

Capitolul VIII.

Se poate lesne bănui de vreme ce Omul Gri avusese îndrăzneala să vină la miss Ellen, copilul era în cea mai deplină siguranţă.

Am văzut-o pe irlandeza Jenny, îndepărtându-se de colegiul Christ's Hospital, la braţul pretinsului negru Shoking.

Omul Gri pregătise totul de mai înainte.

Un vas cumpărat de dânsul, vaporaşul Santa-Fé, al cărui căpitan şi întreg echipaj era compus din oameni devotaţi Irlandei, aştepta pe Tamisa, gata de plecare.

La bordul acestui vas o conduse Shoking pe irlandeză.

Tot aici veni şi Omul Gri cu micul Ralph.

Condamnatul la moarte John Colden îi întovărăşea de asemenea.

Toţi trei aveau să părăsească Anglia, întovărăşiţi de Shoking până la o oarecare distanţă.

Omul Gri întinse căpitanului un plic închis, care nu trebuia să fie deschis decât în mijlocul mării, şi care cuprindea instrucţiuni complete.

Despărţirea fu foarte emoţionantă; cu toate acestea, după câteva minute „Santa-Fé” ridică ancora şi porni spre larg.

Atunci Omul Gri se îndreptă spre Chester Street.

Ştim ce s-a petrecut între dânsul şi miss Ellen.

Ieşit din grădina mândriei patriciene, Omul Gri se aruncase într-o trăsură şi se îndreptă spre Saint-Gilles.

Avea o întâlnire în piaţa celor Şapte Cadrane, cu domnul Bardel, gardianul şef de la Bath Square, despre care cititorii noştri îşi amintesc desigur.

Se înserase şi era una din acele seri fenomenale, în care, ceaţa e aşa de deasă, încât pe străzi se întrerupe orice circulaţie.

Trăsura în care se afla Omul Gri fu silită să se oprească.

Ca atare îşi continuă drumul pe jos.

Domnul Bardel îl aştepta.

— Mă aştepţi de mult? Întrebă Omul Gri.

— E un sfert de oră de când am venit de la Bath Square.

— Ei bine?

— Guvernatorul are cea mai mare încredere în perspicacitatea unui oarecare agent, Simmons.

— Eu sunt acela, zise Omul Gri.

— Abatele sir Peters Town aşteaptă mereu sosirea copilului.

— L-ai lăsat acolo?

O clipă, Omul Gri rămase dus pe gânduri. Domnul Bardel îl privea cu atenţie. O idee licărise în creierul genialului nostru erou. Era o noapte aşa de ceţoasă, cum nici chiar în ceţoasa Londră nu sunt multe.

— Să mergem spre Bath Square, zise Omul Gri deodată.

Domnul Bardel nu obiectă nimic şi plecară amândoi în direcţia indicată.

Ajunşi în faţa închisorii, intrară în taverna pe care cititorii noştri o cunosc prea bine.

Omul Gri comandă două băuturi şi, scoţând o foaie de hârtie şi un creion din buzunar, scrise următoarele trei rânduri: „Copilul este în siguranţă, dar ne este cu neputinţă să-l conducem la Bath Square până mâine.

Irlandezii ne pândesc din toate părţile.

Simmons.”

Întinzând hârtia aceasta domnului Bardel, îi zise:

— O duci domnului guvernator, şi-i vei spune că ţi-a dat-o un comisionar. Aştept aici rezultatul.

Domnul Bardel îşi deşertă grogul şi se prezentă la poarta lui master Pin.

Ce nou plan încolţise în creierul Omului Gri?

A desfăşura acest plan în întregimea lui înaintea cititorilor noştri ar fi o pretenţie deşartă; ne-ar trebui pagini întregi pentru ca să povestim toate resursele, toate

mijloacele, pe care, creierul acela atât de fecund în idei şi în combinaţii, ştia să le găsească în câteva momente.

Peste două ore însă, eroul nostru era departe de Cold-Bath. Şi minune, el nu mai era în tovărăşia domnului Bardel, ci în a Excelenţei sale oculte, sir Peters Town, puternicul şef al asociaţiei protestantismului din Londra.

Sir Peters Town devenise prizonierul Omului Gri.

E adevărat că întunericul teribil al acelei nopţi îl ajutase mult pe acesta din urmă, dar, în acelaşi timp ştiuse să-şi atragă complicitatea a trei necunoscuţi, dintre care unul era birjar şi ceilalţi doi lucrători.

Îşi atrase complicitatea şi supunerea lor condiţională doar printr-un singur gest; gestul acela sublim care leagă între ei pe toţi fiii Irlandei.

Spuneam deci că Omul Gri era în tovărăşia excelenţei sale sir Peters Town.

Şi se aflau amândoi într-un local care nu era deloc demn de înaltele lor personalităţi.

Erau în interiorul vestitului şlep pentru transportul cailor, Manning, şlep în interiorul căruia cititorii noştri au mai pătruns o dată.

Sir Peters Town văzu dintr-o dată că era pierdut; ştia bine că orice încercare de scăpare sau de intimidare, ar fi fost zadarnică.

Ba era chiar bucuros că oamenii aceia îl lăsară încă în viaţă, în loc să-i lege o piatră de gât şi să-l arunce în Tamisa.

Aşa, cel puţin, îi mai rămânea o nădejde de scăpare.

— Tu vei rămâne aici, îi zicea Omul Gri lui Harris, unul din cei doi irlandezi în al cărui deplin devotament putea să se încreadă; îţi încredinţez o misiune de cea mai mare răspundere. Sub nici un motiv să nu te îndepărtezi de şlep. În numele Irlandei, răspunzi de prizonierul tău.

Harris se înclină.

— Dar, stăpâne, zise dânsul, trebuie să prevedem totul.

— Vorbeşte!

— Adeseori se întâmplă să vină vagabonzi pentru a dormi aici.

— Dacă nu te vor asculta, îi vei strânge de gât.

— Mai sunt de temut, adăugă Harris, şi vizitele vaporului poliţienesc „Regalistul”.

— Dacă vei vedea că te ameninţă o asemenea vizită, îţi vei strânge prizonierul de gât şi vei fugi.

— Bine, zise Harris, înclinându-se.

Omul Gri se urcă pe chei şi rămase o clipă gânditor.

Îşi făcea un mic calcul matematic.

„Da, murmură dânsul în cele din urmă, la ora aceasta Shoking trebuie să se înapoieze în Londra”.

Erau orele zece şi jumătate.

Omul Gri se aruncă în prima trăsură care-i ieşi în cale şi la orele unsprezece, intră în gara Cannon Street.

Tocmai sosea trenul de la Donvres.

Omul Gri îl recunoscu îndată pe Shoking după culoarea neagră a pielii sale.

Făcându-şi loc prin mulţime, se apropie de dânsul şi-l lovi încetişor pe umăr.

Shoking se întoarse tresărind.

Capitolul IX.

În aceeaşi noapte cu ajutorul pretinsului marchiz de Bogota, Omul Gri operă arestarea mizerabilei mistress Fanoche.

Pentru a putea lucra în linişte, îmbrăcase din nou hainele agentului de poliţie Simmons.

Ne aducem aminte că mistress Fanoche fusese lăsată în libertate pe cauţiune şi rămăsese în casa lui sir Peters Town.

Ştim unde se afla ilustrul abate în acele momente, aşa încât, pretinsul agent Simmons, operă arestarea mizerabilei femei cu cea mai mare uşurinţă.

Mistress Fanoche fu condusă la Newgate, împreună cu dosarul cauzei ei, pe care Simmons avusese grijă să-l ia de la secţia respectivă.

De acum înainte, nici o putere omenească nu mai putea să o scape pe mistress Fanoche de pedeapsă, pe care o merita din plin.

„Ora lui Dumnezeu, murmură Omul Gri ieşind de la Newgate, sună mai curând sau mai târziu şi Dumnezeu este justiţia supremă.”

Era atunci ora patru dimineaţa şi Omul Gri n-avusese încă timp să se oprească câteva momente, pentru a lua ceva în gură.

Şi mai avea de făcut încă multe lucruri, până să se lumineze bine de ziuă.

Printre altele, trebuia să dezbrace costumul agentului Simmons, trebuia să se ducă la Hampstead, pentru a-l lăsa pe Shoking şi a începe cu dânsul un tratament, care avea să-i redea pielea albă şi părul roşu, trebuia să găsească un loc mai potrivit de ascunzătoare pentru sir Peters Town, trebuia în sfârşit, să-l conducă pe cucernicul abate la locul găsit.

Şi toate lucrurile acestea nu erau tocmai uşor de făcut într-un timp aşa de scurt.

Dar Omul Gri făcuse alte lucruri şi mai extraordinare încă, într-un spaţiu de timp mai mic.

În vreme ce se îndrepta spre Hampstead, împreună cu Shoking, Omul Gri îşi muncea creierul pentru a găsi o închisoare demnă de nobilul său prizonier, sir Peters Town.

Deodată, chipul i se înseninã. Se părea că găsise.

La Hampstead, Omul Gri îşi luă din nou înfăţişarea sa autentică de cavaler desăvârşit, după aceea prepară o baie pentru Shoking, baie destinată să-i redea culoarea naturală.

Afacerea cu Shoking însă nu era tocmai uşoară, de vreme ce, pentru a deveni din nou alb, bietul negru trebuia să facă câte două băi, timp de 15 zile consecutiv; în tot acest timp, Shoking avea să treacă prin toate culorile curcubeului.

Dar gândul că în curând avea să devină din nou lordul Wilmot îl consolă şi-i dădu puţin curaj.

Omul Gri îşi luă rămas bun de la dânsul, ordonându-i să nu iasă deloc din casă până când n-avea să devină alb ca toţi albii.

Acum, eroul nostru se îndreptă spre şlepul Manning, de unde trebuia să-l ia pe sir Peters Town, pentru a-l conduce în noua sa închisoare.

Dar, când ajunse acolo, Omul Gri, se opri pe loc ca trăsnit.

Şlepul nu mai era la locul lui.

Ce se întâmplase?

Un lucru foarte simplu, pe care, însă Omul Gri nu-l prevăzuse.

Domnul Manning venise în Londra, împreună cu un transport de cai, şi, natural şlepul care era proprietatea lui fusese utilizat.

Mateloţii domnului Manning îl găsiră pe Harris deasupra iar în interior, pe abatele sir Peters Town, legat măr.

Cu toată împotrivirea bietului Harris, cu toată rezistenţa lui disperată, abatele fu pus în libertate; şi Harris fu reţinut pe şlep pentru a fi dat pe mâna poliţiei.

Unul dintre mateloţi recunoscuse pe puternicul şef ocult al protestanţilor din Londra.

Capitolul X.

Cincisprezece zile trecuseră din ziua când Omul Gri constatase uimit dispariţia şlepului Manning.

Şi în timpul acestor cincisprezece zile multe evenimente se petrecuseră.

Mai întâi de toate, Shoking redevenise din nou alb; după aceea, se instrumentaseră două procese criminale de cea mai mare însemnătate; procesul lucrătorului John, asasinul lui Paddy, şi procesul înecătoarei de copii, mistress Fanoche.

John fusese spânzurat.

Executarea mizerabilei mistress Fanoche era fixată chiar pentru dimineaţa aceea.

Printre persoanele mai distinse, care doreau să asiste la execuţie dar, neputându-se amesteca în mulţime, închiriaseră ferestrele caselor învecinate, era şi o tânăra femeie voalată, însoţită de camerista ei.

Alături de fereastra ocupată de cele două femei, era una, închiriată, de asemenea, dar al căreia proprietar nu sosise încă.

În sfârşit orele şase sunară, şi două noi personaje intrară în sală.

Erau doi oameni din popor, doi cerşetori aproape, care veneau să ia loc la fereastra ce o închiriaseră, în mijlocul unor domni şi doamne din cea mai înaltă nobilime.

Aceşti doi oameni, nu erau alţii decât Shoking şi Omul Gri.

Acesta din urmă închiriase fereastra cu o zi mai înainte şi parcursese cu ochii numele persoanelor care veniseră înaintea lui.

Unul dintre aceste nume îl făcu să tresară.

„În sfârşit, murmură dânsul, voi fi din nou în faţa ei.”

Femeia voalată de la fereastra vecină privea cu atenţie spre eşafod, aplecându-se mult în afară.

Omul Gri se aplecă şi el în aceeaşi direcţie.

Deodată, lumina unei torţe îi lumină faţa şi femeia voalată îşi înăbuşi un strigăt; atunci Omul Gri se apropie de dânsa, se înclină curtenitor şi întrebă:

— Nu cumva am onoarea să vorbesc cu miss Ellen Palmure?

— Tăcere! Murmură dânsa, foarte emoţionată.

Văzându-l pe presupusul mujic apropiindu-se de o persoană aşa de elegantă cum era miss Ellen, lumea aflată în sală crezu că ghiceşte adevărul.

Mujicul nu putea fi decât un gentleman excentric, care se îmbrăcase în zdrenţe pentru a se putea amesteca prin popor şi a putea privi mai bine ceremonia spânzurătorii.

Şi din momentul acela, Omul Gri şi miss Ellen putură discuta în linişte; nimeni nu se mai interesă de dânşii.

Capitolul XI

— Eram sigur că te voi găsi aici, miss Ellen, începuse Omul Gri.

Miss Ellen îi aruncă o privire plină de ură, apoi, îi întinse mâna.

— Se putea oare să lipsesc de la triumful duşmanului meu? Zise dânsa.

— Ai dreptate!

— Căci bănuiesc că dumneata eşti cauza morţii acestei femei nu-i aşa?

— Desigur. Dar… e multă vreme de când n-am mai avut onoarea să te întâlnesc, miss Ellen.

— Cincisprezece zile cel puţin, dragul meu.

— Mă urăşti în continuare?

— Mai mult decât oricând.

Omul Gri ţinea mereu mâna între mâinile sale şi i se părea că miss Ellen tremura uşor.

— Ah, zise el, mă urăşti cu adevărat?

— Din tot sufletul.

— Cu atât mai bine; ora se apropie.

— Ora în care te voi iubi?

— Da.

Dânsa nu răspunse, dar un suspin uşor îi ridică pieptul.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare? Zise dânsa după o scurtă pauză.

— Desigur.

— Scumpul meu verişor e în siguranţă?

— Da; e internat într-un colegiu din Franţa.

— Domnule, continuă tânăra fată, dar despre abatele Peters Town ai putea să-mi dai vreo ştire?

Omul Gri fixă asupra ei o privire scrutătoare.

— Cum? Nu ştii unde se află?

— Din ziua plecării lui Ralph, nu l-am mai văzut, zise miss Ellen.

Pentru prima oară poate, Omul Gri, care citea până în fundul inimilor, se înşelă.

El crezu că miss Ellen spunea adevărul.

— Ei bine! Răspunse dânsul, nu ştiu nici eu cu siguranţă; bănuiesc însă că ar fi mort.

Omul Gri fu întrerupt de strigătele mulţimii.

Mistress Fanoche apăruse pe eşafod.

Toată afacerea dură două momente.

Mistress Fanoche atârna acum în aer.

Omul Gri şi miss Ellen se îndepărtară de fereastră.

— Ei bine? Zise dânsul.

— Oh! Răspunse tânăra fată cu o emoţie care îl făcu să tresară, dumneata eşti un om teribil; te urăsc, dar te admir…

Şi miss Ellen vru să se retragă.

Dânsul însă o mai reţinu.

— Aş vrea să te mai văd, fixează-mi o întâlnire.

— Vei îndrăzni să vii?

— Da, căci dumneata mă vei iubi, dacă nu cumva mă iubeşti deja.

— Ei bine! Zise dânsa, cu voce tremurătoare, vino în subterana care ţi-a servit să pătrunzi o dată în casa mea.

— Când?

— Mâine.

— La ce oră?

— La miezul nopţii.

— Bine, voi veni.

Şi Omul Gri o salută şi făcu semn lui Shoking să-l urmeze.

Capitolul XII.

A doua zi, cu puţin înainte de miezul nopţii, o barcă se desprinse de pe ţărmul drept al Tamisei şi lunecă încetişor pe valuri.

În barca aceasta erau doi oameni. În faţă stătea Shoking, care mânuia lopeţile… În spate, Omul Gri, înfăşurat într-o manta mare, stătea cufundat într-o adâncă reverie.

Din timp în timp, Shoking scotea câte un suspin adânc.

Când fură aproape pe ponton, dânsul întrebă cu vioiciune:

— Aşadar, stăpâne e adevărat? Te duci la întâlnirea aceea?

— Fără îndoială, răspunse Omul Gri tresărind.

Shoking suspină din nou.

— În locul dumitale, zise dânsul, ştiu ce aş face.

— Ce-ai face?

— Nu m-aş duce deloc.

— Pentru ce?

— M-aş teme de o cursă.

Omul Gri nu răspunse.

— Am nişte presimţiri triste, continuă Shoking.

— Ah! Ai presimţiri?

— Am impresia că ţi se va întâmpla o nenorocire.

Omul Gri ridică din umeri.

— Crezi în dragostea viperei aceleia? Mai întrebă Shoking.

— Da.

Shoking îşi ridică ochii spre cer, şi murmură în sine: „Mi se pare că în loc să-l iubească miss Ellen, dânsul e nebun după ea.”

— Vâsleşte mai repede, zise Omul Gri; e târziu.

Shoking începu să vâslească cu putere.

Valurile Tamisei crescuseră şi Omul Gri observă că apa ajungea până la gura subteranei în care trebuia să se întâlnească cu miss Ellen; într-adevăr după câteva momente de vâslire puternică, ajunseră în punctul acela.

— Mă aştepţi aici, îi zise dânsul lui Shoking.

— Aşadar, stăpâne murmură bietul om, nu vrei să mă crezi?

— Nu.

— Crezi în dragostea crudei miss Ellen?

— Voi fi sigur de lucrul acesta peste o oră.

Shoking ridică ochii spre cer.

— Cel puţin, zise dânsul, ai pistoalele la dumneata?

— Nu.

— Pumnalul?

— Nici pumnalul.

— Dar aceasta e curată nebunie! Exclamă Shoking disperat.

— Prostule! Zise Omul Gri, oare se duce cineva înarmat la o întâlnire de dragoste?

În acelaşi timp, dădu piatra care astupa gura subteranei la o parte şi, întorcându-se spre Shoking, îi mai strigă o dată:

— Aşteaptă-mă, şi dispăru.

„Oh! mi-e teamă… mi-e teamă…” murmură Shoking rămas singur.

Capitolul XIII.

Trecu un sfert de oră lung ca un secol; nici un singur zgomot nu se auzea din interiorul subteranei.

Dar din mijlocul Tamisei venea zgomotul cadenţat al unor lopeţi care loveau apa; şi zgomotul acesta devenea din ce în ce mai pronunţat.

Curând Shoking putu să observe o barcă care venea drept spre dânsul.

Acuma, barca era aproape de tot şi se puteau distinge umbrele a trei oameni.

Shoking fu cuprins de nelinişte.

Auzi nişte voci care i se păreau cunoscute.

Ascultă cu atenţie şi-şi aduse aminte că una din acele voci era a lui Nichols.

Şi barca înainta mereu, şi Shoking era cuprins de spaimă.

„Dacă mă recunoaşte, sunt pierdut” gândea dânsul.

Începu să regrete amar că nu mai era şi acum negru.

Nichols şi tovarăşul său mai vâsliră de câteva ori, şi Nichols se şi află lângă dânsul.

În acelaşi timp, o voce severă se auzi:

— Legaţi-l zdravăn.

Shoking recunoscu vocea Excelenţei sale sir Peters Town.

Cât ai clipi din ochi, Shoking fu legat, iar gura astupată cu o batistă, ca să nu poată scoate nici un strigăt.

După aceea abatele sir Peters Town fu condus la treptele podului Westminster.

Preotul se grăbea, căci era aşteptat la palatul Palmure.

— Ştiţi ce aveţi de făcut? I se adresă lui Nichols, înainte de a se îndepărta.

— Da, excelenţă.

Nichols şi tovarăşul său se întoarseră din nou înspre Shoking.

— Ah, camarade, zise Nichols, ai vrut să râzi de sir Peters Town? Vei vedea, acum ce-ai să păţeşti!

Nichols avea în mână un târnăcop şi tovarăşul său de asemenea.

Şi amândoi se puseră pe lucru. Voiau să dea la o parte piatra care servea de dig subteranei.

Văzând aceasta Shoking îşi stăpâni propria spaimă, pentru a nu se mai gândi decât la stăpânul său.

Înţelesese!

Valurile Tamisei aveau să fie mânate în subterană!

Şi Omul Gri avea să fie înecat!

Deodată, barca în care se afla Shoking fu cuprinsă ca într-un vârtej.

Tamisa se azvârlea furioasă în subterana în care Omul Gri se dusese nebuneşte, la o întâlnire de dragoste.

Omul Gri intrase în subterană cu capul sus, fără nici o teamă.

Întunericul cel mai complet domnea peste tot.

Dar când ajunse în punctul în care subterana făcea o cotitură, zări o lumină.

„Ea mă aşteaptă”, îşi zise dânsul.

Şi-şi iuţi paşii. Ajuns în sala rotundă a subteranei, Omul Gri rămase uimit.

Miss Ellen transformase locul acela trist, ca un cavou de mormânt, într-un adevărat cuib de dragoste.

Omul Gri surâse, intrând în acest budoar improvizat.

Sosise primul la întâlnire.

Dar aproape îndată apăru şi miss Ellen.

Ea veni spre Omul Gri cu mâinile întinse şi-i zise:

— Foarte bine, eşti exact.

Se îmbrăcase într-o toaletă neagră, care o prindea de minune; părul ei îngeresc îi cădea în şuviţe mari pe umeri.

Miss Ellen luă loc pe un scaun şi-i făcu şi tânărului semn să şadă.

— Tot mă mai iubeşti, domnule? Îl întrebă dânsa.

— Cât mă iubeşti şi dumneata, răspunse Omul Gri.

Îngenunche în faţa ei şi începu să-i vorbească în graiul acela dulce şi seducător al pasiunii, grai care nu se întâlneşte decât în ţările calde, în Franţa, în Italia şi pe care englezii nu-l vor cunoaşte niciodată.

Dar, deodată, miss Ellen îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Oh, nebun ce eşti! Exclamă dânsa.

— Serios, zise dânsul ridicându-se, ţi se pare că sunt nebun?

— Da; nebun şi încrezut.

— Da? Şi pentru ce?

— Pentru că ai putut crede măcar un singur moment că eu te voi iubi vreodată…

— O cred şi acuma, răspunse dânsul.

Şi, cuprinzându-i mâna, i-o duse la buze.

Miss Ellen râdea cu poftă.

— Ştii dumneata, zise dânsa, că ai căzut într-o cursă?

— Ah!

— O cursă, din care întreaga Irlandă, n-ar putea să te scape. Cu toate acestea, te-am prevenit…

— Şi eu am venit fără nici o teamă.

Ea îi arătă cu degetul treptele care duceau spre casă.

— Un detaşament întreg de poliţişti te aşteaptă acolo.

— Da?

— Şi crezi poate că-ţi va veni uşor să fugi prin partea opusă?

Omul Gri nu răspunse.

Un zgomot vag ajungea până la urechile lor.

— Auzi zgomotul acela? Întrebă miss Ellen.

— Da, răspunse Omul Gri, e fluviul care intră în subterană şi care se va urca încetul cu încetul până aici. Va trebui prin urmare să aleg: sau să mă predau, sau să mă înec.

— Ah, ştii lucrul acesta? Întrebă dânsa cu un hohot demonic.

— Îl ştiu încă de azi-dimineaţă.

— Şi-ai venit totuşi?

— După cum vezi.

— Dar eşti nebun.

— Nu, căci dumneata mă urai azi-dimineaţă, mă urai acum o oră, mă urai adineauri chiar, dar acum, când mă vezi pierdut, mă vei iubi.

Şi miss Ellen fu nevoită să-şi plece ochii sub flacăra magnetică a privirii sale.

Zgomotul valurilor devenea din ce în ce mai clar.

Capitolul XIV.

Ce se petrecu atunci?

Numai cei ce cunosc puterea misterioasă numită magnetism vor putea să înţeleagă.

Deodată, miss Ellen se aruncă la genunchii Omului Gri.

— Ah, murmură dânsa, iartă-mă… iartă-mă… căci te iubesc!

Şi ridicându-se se aruncă de gâtul fostului duşman.

— Dumnezeule! Exclamă dânsa, trebuie să fugim de aici! Apa se urcă mereu.

Şi râdea şi plângea în acelaşi timp.

— Ştiam bine că vei sfârşi prin a mă iubi! Murmură Omul Gri.

Miss Ellen vedea cum vin valurile Tamisei spumegânde, ştia că sus aşteaptă poliţiştii şi începu să-şi frângă mâinile

de disperare.

— Ştiam eu bine că mă vei iubi, murmură Omul Gri, ca şi cum ar fi fost preocupat de acest unic gând.

— Ah! Exclamă miss Ellen deodată, tu eşti viteaz şi vei şti să treci peste corpurile a treizeci de mizerabili de poliţişti, nu-i aşa? Ia-ţi pistoalele, ia-ţi pumnalul!

— N-am nici o armă, răspunse dânsul simplu.

— Nici o armă! exclamă dânsa… N-ai nici o armă?

— Nu… Oare vine cineva la o întâlnire de dragoste înarmat?

Atunci, nebună de disperare, ea îi înlănţui corpul cu braţele şi strigă:

— Nu te vor avea decât după ce mă vor fi ucis pe mine!

Dar, pe când vorbea astfel, un zgomot se auzi pe trepte şi sir Peters Town apăru, precedat de poliţişti.

— Arestaţi pe omul acesta! ordonă el.

Miss Ellen avu o ultimă inspiraţie.

Ea căută să îndulcească inima de piatră a preotului.

— Lăsaţi-ne să trecem! Zise dânsa. Îndărăt! Lăsaţi-ne să trecem, în numele Domnului, în numele a tot ce ai mai scump, iertare! Graţie! Îl iubesc!

Şi continua să-l apere cu corpul ei şi să-l acopere de sărutări.

Dacă ar fi avut un pumnal la dânsa, s-ar fi repezit asupra lui Peters Town şi l-ar fi asasinat.

— Miss Ellen, zise preotul, e multă vreme de când am prevăzut ceea ce se întâmplă astăzi. Dar eu nu sunt femeie… Am sufletul bărbătesc, şi nu pot acorda iertare duşmanilor mei.

— Arestaţi-l! Repetă dânsul, imperios.

Poliţiştii înaintară spre Omul Gri şi-i puseră mâinile pe umeri.

— Sunt gata să vă urmez, zise dânsul.

El o susţinea în braţele sale pe miss Ellen, care era zdrobită de emoţie şi durere; şi aruncând o privire dispreţuitoare abatelui Peters Town, îi zise:

— Femeia aceasta m-a pierdut, dar tot dânsa mă va salva într-o zi!

SFÂRŞIT